MAX TOTH ◇ GREG NIELSEN

ENERGIA SECRETĂ A PIRAMIDEI

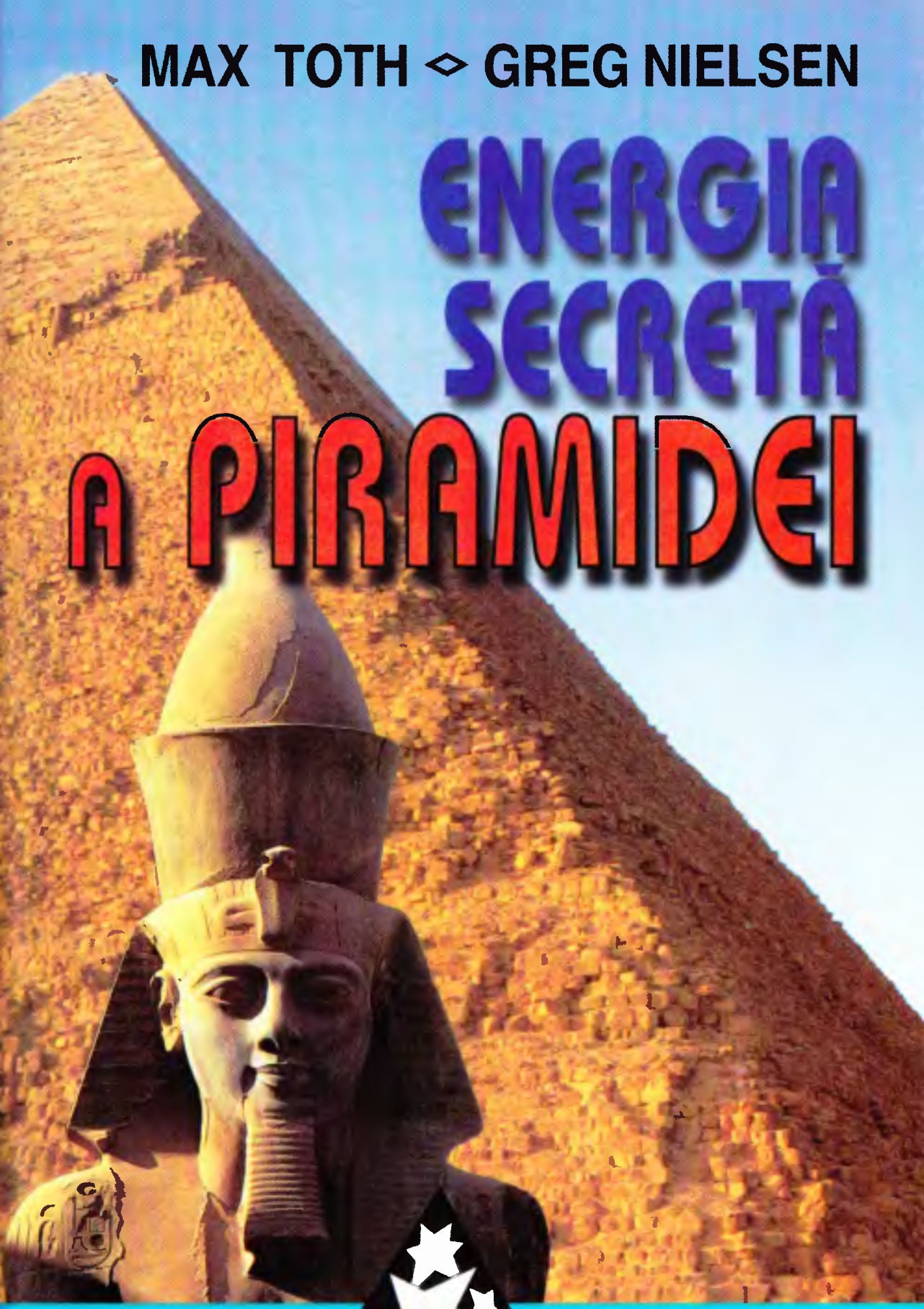

ENIGMELE UNIVERSULUI

MAX TOTH • GREG NIELSEN

ENERGIA SECRETĂ A PIRAMIDEI

Coperta de DONE STAN

Editura SAECULUM I.O.
ISBN 973-9211-69-0
Editura VESTALA
ISBN 973-9200-54-0

Titlul original: *Pyramid power. The secret energy of the ancients revealed*, by Max Toth and Greg Nielsen, Destiny Books, Rochester, Vermont.

Copyright © 1974, 1976, 1985 by Max Toth and Greg Nielsen

© Toate drepturile pentru versiunea românească sunt rezervate Editurii SAECULUM I.O.

MAX TOTH • GREG NIELSEN

ENERGIA SECRETĂ A PIRAMIDEI

Tainele celor vechi dezvăluite contemporanilor

Traducere de

Any și Virgil Florea

Editura SAECULUM I.O.

Editura VESTALA

București, 1999

Tipărit la TIPOGRAFIA MIRON
•tel: 335.88.25, 336.33.04

Celor două **Nancy**

Recunoștință

Extrema noastră recunoștință și apreciere se adresează în primul rând lui Karl Drbal din Praga, Cehia. Capitolul 8, scris exclusiv de el, este prima lui lucrare care apare în Statele Unite. Folosind cu meșteșug inteligența și umorul pentru a descrie cercetarea sa tehnică în domeniul energiei piramidei, contribuția lui răspunde la numeroase întrebări de lungă durată și adaugă o concluzie la ansamblul cărții noastre.

Suntem recunoscători autorilor G. S. Pawley și N. Abrahamsen, precum și revistei *Science* pentru permisiunea de a reproduce articolul *Indică oare piramidele deriva continentelor?* publicat inițial în revista *Science*, vol. 179, p. 892–893, 2 martie 1973, cu copyright 1973 la Asociația Americană pentru Dezvoltarea Științei.

Multe mulțumiri adresăm lui Henry Monteith din Albuquerque, New Mexico, pentru importanta contribuție la capitolul 7; lui Joan Ann de Mattia din orașul New York pentru plăcuta ei relatare din capitolul 12 despre cum a făcut ca energia piramidei să lucreze pentru ea; lui Robert Cousins, arhitect, pentru valoroasele lui planuri și ilustrații; lui Manly P. Hall pentru permisiunea de a cita din cartea lui *Învățămintele secrete ale tuturor epocilor*; doctorului Boris Vern pentru descoperirile lui în cercetări preliminare și lui Al Manning, director al laboratorului E. S. P.

În plus, adresăm mulțumirile noastre lui Renee Felice și Lynn Wilkens pentru ajutorul lor neprețuit în pregătirea cărții.

În sfârșit, dar la fel de important, apreciem în mod deosebit voluminosul material oferit de numesoase cărți, publicații, organizații și persoane.

Cuvânt înainte

Mult din ceea ce a fost considerat superstiţie a civilizaţiilor trecute se dovedeşte acum a fi sâmburele unei vechi ştiinţe secrete; multe dintre descoperirile moderne îşi dezvăluie originea şi baza în ştiinţa antică. Cu siguranţă, puterea piramidei se află în fruntea acestor redescoperiri.

În 1968, doctorul Luis Alvarez, laureatul Premiului Nobel, şi-a propus să rezolve ştiinţific unele dintre misterele piramidei; în special, să descopere camere sau coridoare secrete în piramida Kefren din Gaza. Când proiectul lui s-a pus în aplicare, au fost implicaţi numeroşi oameni de ştiinţă din întreaga lume. Pentru a-şi atinge scopul, Alvarez a decis să folosească o nouă metodă de măsurare; el a măsurat bombardamentul razelor cosmice care trec prin obiecte mai mult sau mai puţin dense. După ce a măsurat peste două milioane de raze, a trecut benzile printr-un computer la Cairo. Nu a apărut nimic ieşit din comun.

Totuşi, puţin timp mai târziu, John Tunstall, un reporter de la *The Times*, a citat, într-un articol datat 14 iulie 1969, pe unul dintre oamenii de ştiinţă răspunzători de poiect, ca spunând: „Sfidează orice legi cunoscute ale fizicii". Se pare că acele benzi au fost trecute prin mai multe computere, fiecare mai modern decât cel precedent. Iar de fiecare dată când benzile erau trecute printr-un nou computer, apărea un alt rezultat.

„Asta-i imposibil" i-a spus reporterului, omul de ştiinţă doctor Amr Gohed. Atunci, reporterul de la *The Times* a întrebat: „Oare toată cunoaşterea ştiinţifică a devenit inutilă datorată unei forţe aflate dincolo de înţelegerea umană?"

Omul de ştiinţă a răspuns: „Fie că geometria piramidei este substanţial eronată, ceea ce ar afecta măsurările noastre, fie că există un mister care este dincolo de orice explicaţie - numeşte-l cum vrei, ocultism, blestemul faraonilor vrăjitori sau magie; în piramide există o forţă care sfidează legile ştiinţei".

Pentru cititorul obişnuit, această declaraţie trebuie să fi părut

aproape hilară. În fond, piramidele nu prea au fost un subiect de mare interes pentru majoritatea oamenilor. La școală, elevii citesc ceva despre ele în cărțile de istorie; le studiază ca pe o formă geometrică la orele de matematică – și le uită de îndată ce au ieșit din clasa în care au dat examenul final.

Adultul obișnuit a văzut fotografii și eseuri despre piramide în reviste ca *Life* și *National Geografic*; unii au văzut chiar filme documentare sau de călătorie, care includ secvențe despre piramidele din Egipt. Dar foarte puțini oameni au idee despre impactul pe care l-au avut piramidele asupra dezvoltării civilizației; și mai mic este grupul de oameni care cred ca doctorul Gohed, că „există în piramide o forță care sfidează legile științei". Noi suntem membri ai acestui grup și cartea a fost scrisă tocmai pentru că noi credem în puterea piramidelor. Căci, deși există numeroase cărți despre piramidele din Egipt, sunt foarte puține despre piramidele mai puțin cunoscute din lume și nici una cunoscută nouă, despre puterea formei piramidale.

La începutul anului 1970, numeroase reviste, printre care *Time, Esquire, Playgirl, Psychic Observer, Probe the Unknown, Spaceview* și *Your Personal Astrology* au publicat articole despre ceea ce se numește în limba populară „puterea piramidelor". Am urmărit multe dintre aceste relatări și am aflat că se fac experiențe atât în laboratoare stiințifice cât și în cele cosmice. Conținutul acestei cărți include rezultatele acestor fascinante experimentări. În plus, noi sugerăm un număr de experiențe simple pe care să le facă cititorul acasă, și pe care oamenii de știință le-au efectuat în laboratoarele lor. Întrucât cercetarea piramidelor a devenit mai răspândită, se avansează mereu în acest sens. Volumul *Puterea piramidei* oferă cele mai noi materiale-sursă existente în domeniul piramidolologiei.

Cartea este împărțită în două părți, în așa fel încât fiecare parte poate fi citită independent de cealaltă. Prima parte pătrunde în secretele structurii piramidelor care au rămas în picioare până azi, deși au fost construite cu *mii de ani* în urmă. Civilizațiile antice din Peru, America Centrală și Egipt și-au îndreptat devotamentul religios spre misterul ce înconjura piramidele. Partea a doua investighează puterile piramidei așa cum sunt cercetate ele în cercurile oculte și științifice. Ascuțirea lamelor, păstrarea alimentelor, piramida ca generator al energiilor spirituale și alte

puteri uimitoare, toate acestea sunt explorate. Mai este de asemenea un material exclusiv al cehului Karl Drbal care a emis patentul original al piramidelor.

În asamblu, la concepţia modernă despre piramide se asociază mult mister, fantezie, legendă şi conjunctură.

Vă invităm deci să vă alăturaţi investigaţiei noastre privind misterele vechi şi noi ale piramidei. Construiţi-vă propria voastră piramidă în miniatură (construcţia în capitolul 11) şi investigaţi singuri misterioasele energii care se concentrează în şi în afara structurilor piramidale.

PARTEA I

Sub nisipuri;
Piramida arheologului

1
Privire de șoim asupra piramidei

Piramida! Cuvântul evocă imaginea unei structuri imense care se înalță dintr-un vast ocean de nisip – trei monumente masive cu fețe triunghiulare și o statuie jumătate om, jumătate animal – grupate arbitrar laolaltă, supuse unui soare arzător și erodate de vânturi neîncetate.

Acestea sunt piramidele Egiptului, imagini palpabile, rămășițe antice ale unor vremuri imemoriale, dincolo de istorie, dincolo de înțelegere. Ca și piramidele mai puțin cunoscute din alte părți ale lumii, aceste edificii arhitecturale colosale au oferit arheologilor, istoricilor și misticilor, de-a lungul secolelor, materiale pentru mii de volume, nenumărate teorii, nesfârșite dezbateri și meditații interioare.

Astăzi, misterele contiună să intrige și să chinuie pe oamenii de știință, pe învățații și pe toți novicii căutători de mistere. *Cine a construit piramidele? În ce scop? De unde au avut constructorii aceia necunoscuți cunoașterea științifică și astronomică extraordinar de avansată ca să proiecteze aceste structuri uriașe? Și cu ce echipamente tehnologice elaborate și complexe au fost create aceste edificii?*

Aceste întrebări, la care încă nu s-a răspuns, continuă să incite imaginația și curiozitatea multora. Au fost emise zeci de teorii – unele foarte bizare, altele remarcabile doar prin lipsa de a lua în considerare, în mod inteligent, contextul istoric de care se ocupă teoreticienii – s-au scris cărți, s-au făcut filme documentare și de ficțiune, toate ocupându-se de mereu fascinantul subiect al piramidelor. Și, cu toate că nici unul dintre acești autori, teoreticieni sau cineaști nu a reușit, din câte știm, să ajungă mai aproape de descoperirea secretelor piramidelor decât predecesorii săi din urmă cu o mie de ani, căutarea continuă.

În ultimii o sută de ani, piramidele au fost înregistrate cu o

acurateţe variată în ce priveşte aşezarea lor. Majoritatea au fost stabilite de piloţi care zburau, în timpul misiunilor lor, pe deasupra unor regiuni nemenţionate pe hartă.

Deşi câteva dintre aceste piramide neobişnuite au fost fotografiate, unele dintre fotografii se pare că au fost ulterior pierdute sau rătăcite. Încercările de a verifica existenţa construcţiilor redescoperite au fost descurajate de terenuri de nepătruns şi, în cele din urmă, consemnările au depins în întregime de relatările unor martori oculari şi de înregistrarea legendelor băştinaşilor din apropiere.

Piramidele lumii

Un mare complex de structuri de piramide, printre care o piramidă mare, se pare că este localizat în provincia Shensi din China. Complexul este situat la mulţi kilometri vest de vechea capitală chineză Sian-Fu, un oraş cu ziduri înconjurătoare mai vechi decât Beijing. Se spune că piramida mare este înaltă de peste trei sute de metri şi este înconjurată, pe distanţă de kilometri, de un număr nespecificat de piramide cu vârful plat, despre care se afirmă că sunt aliniate spre nord. Piramidele de la Shensi par a fi construite dintr-un amestec de argilă şi var, întărit într-un material asemănător cimentului, sunt acoperite cu un înveliş de piatră şi sunt pictate decorativ în diverse culori.

O altă piramidă asiatică este localizată undeva în munţii Himalaia. Se numeşte piramida albă şi se spune că este de un alb strălucitor şi e încadrată în metal sau un gen de piatră, având vârful dintr-un material asemănător unei pietre preţioase, probabil un cristal.

În jungla Cambodgiei se află vechile urme ale cândva marelui oraş cunoscut acum sub numele de Angkor, care avea temple splendide, galerii nesfârşite şi piramide vaste. Istoria Cambodgiei nu spune nimic despre originea acestui oraş sfânt. Tradiţia orală transmisă de-a lungul a numeroase generaţii de cambodgieni ne spune că a fost fie opera unor uriaşi, fie a lui Pra-Eun, cunoscut ca regele îngerilor.

Deşi impozantul templu Angkor Vat, principala structură din oraşul abandonat, a fost studiat şi parţial restaurat înaintea conflictului indo-chinez, se ştie foarte puţin despre piramidele locale, în afară de faptul că, în general, proporţiile lor sunt asemănătoare celor egiptene.

S-a afirmat că ar fi existat un complex de piramide și într-o regiune pustie din Siberia centrală, la nord de Olekminsk. Relatările unor martori oculari petind că o armată de bombardiere și avioane de luptă ar fi șters literalmente deșertul de pe fața pământului. Bombardamentul, despre care se presupune că ar fi avut loc în primăvara lui 1970, ar fi distrus o bază de farfurii zburătoare, dar, întrucât incidentul nu a fost menționat în presa sovietică, toare relatările cu privire la acest incident sunt considerate zvonuri și vor rămâne acoperite de mister până când se va cunoaște ce s-a petrecut cu adevărat.

Europa occidentală are și ea partea ei de structuri piramidale. O asemenea structură am găsit-o în sudul Franței. Se crede că această piramidă a fost construită de Cavalerii Templieri la întoarcerea din Cruciade. Sub ea se află o galerie subterană cu simboluri astrologice săpate în perete.

Silbury Hill, din Wiltshire, este una dintre înălțimile numeroase din Anglia în formă concavă sau o piramidă de pământ. Acest deal se pare că a fost construit în urmă cu 4000 de ani. Constructorii au folosit circa un milion de tone de pământ, întinzându-l pe o bază de cinci acri pătrați și cu o înălțime de peste 50 de metri. Morminte vechi acoperite cu structuri de pământ similare cu Silbury Hill, au fost găsite în Irlanda.

Folosirea de mici structuri piramidale sau conice ca însemne pentru morminte sau alte ceremonii religioase necunoscute se pare că a fost un fenomen răspândit în Emisfera Vestică, mai ales în Statele Unite, unde au fost găsite numeroase asemenea minipiramide. De exemplu, în mica comunitate Williams, Montana, există o serie de piramide de circa un metru înălțime. Societatea istorică din Montana informează că este posibil ca acestea să fie marcaje pentru un grup necunoscut de păstori. Această explicație pare totuși a nu fi total acceptabilă. Deși aceste minipiramide au fost construite pe o linie nord-vest-sudvest, pe drumul și direcția pe care o urmează păstorii, se pare că ele sunt vechi de câteva mii de ani și preced cu secole data apariției păstoritului.

Un alt amplasament de la Painted Rock Reservoir de lângă Gila Bend, Arizona, a fost descoperit în 1959 de către arheologi de la Universitatea Arizona. Această înălțime piramidală cu vârful plat datează din anii 900-1150 și se crede că a fost folosită de indienii americani, în scopuri religioase.

O mare înălțime piramidală din Collinsville, Illinois, capătă

importanţă pe măsută ce arheologii sapă mai adânc, într-o masivă ridicătură de pământ misterioasă de la Cahokia Mounds State Park. Ridicătura de la Cahokia are o bază mai mare decât Marea piramidă din Egipt, măsurând 330 metri lăţime şi 252 metri lungime şi se apreciază că ar avea acum peste 30 metri înălţime. Înălţimea piramidală face parte dintr-un complex formidabil de ruine din Cahokia, ce cuprinde un mare zid şi gropi de sacrificii construite de o civilizaţie indiană dispărută. Specialiştii estimează că, la locul respectiv, s-au adus peste şapte milioane de metri cubi de pământ într-o perioadă de 250 de ani. Arheologii afirmă că piramida de la Cahokia este cea mai mare structură preistorică din Statele Unite şi că locuitorii Cahokiei au dominat cel puţin 500 de ani, având colonii până la peste 1000 de kilometri depărtare de oraşul lor.

Zvonuri datând din urmă cu zeci de ani stabilesc existenţa piramidelor în Alaska, Florida, în perimetrul faimosului Triunghi al Bermudelor, în continentul dispărut Atlantida şi în alte locuri din adâncul oceanelor Atlantic şi Pacific. Aceste zvonuri, considerate în mod curent drept folclor, ar putea, într-o bună zi, să capete mai multă credibilitate sau chiar valoare ştiinţifică, printr-o descoperire întâmplătoare a unor aventurieri sau prin dezvăluiri ale unei expediţii arheologice.

Se pare că singurele regiuni geografice de pe pământ lipsite de structuri piramidale sunt Australia şi regiunea Antarctică. Dar cercetările arheologiei ar mai putea încă descoperi piramide în aceste regiuni - piramide acoperite de dezvoltarea naturală, ca acelea din America Centrală şi de Sud. Mai există probabilitatea ca să fie dezgropate şi alte piramide pe lângă actualele amplasări ale unor înălţimi de piatră şi pământ.

Cu siguranţă că orice expediţie arheologică ce va descoperi o nouă amplasare de piramide va fi aclamată şi se va afla în atenţia lumii întregi. Aceasta pentru că piramidele sunt în ziua de azi un subiect de mare interes - nu numai pentru arheologi ci şi pentru cercurile ştiinţifice şi parapsihologice.

Trebuie notat aici că, pentru datarea unei descoperiri arheologice, excavatorii din toată lumea au folosit analiza cu carbon radioactiv, izotopul Carbon 14. Din nefericire, acum se pare că datele obţinute prin această metodă sunt foarte îndoielnice, deoarece contaminarea cu materii organice actuale poate afecta substanţial procesul arheologic. Arheologii consideră că majoritatea

amplasamentelor datate cu Carbon 14 sunt de fapt mai vechi decât arată procesul de datare. Acum există o aprigă controversă în cercurile arheologice, în legătură cu afirmaţia unor cercetători că datarea cu Carbon 14 dă incorectitudini de mii de ani şi nu de sute, aşa cum s-a crezut anterior.

În ciuda acum vizibilelor deficienţe ale datării cu Carbon 14, acceptată în ultimele decenii ca o metodă valabilă, ştiinţifică, de datare, Carbon 14 este în continuare folositor întrucât ne oferă informaţii despre evoluţia şi succesiunea civilizaţiilor. De aceea, în acest capitol şi în cele următoare, care se ocupă de descoperiri arheologice, vor fi folosite datele oferite de procesul cu Carbon 14, pentru a da cititorului un punct de referinţă.

Originea cuvântului „piramidă"

În jurul piramidelor este un mare mister – de la originea construirii colosalelor piramide egiptene, mayaşe şi peruviene, până la puterile uimitoare şi inexplicabile care se pare că sunt intrisece formei piramidale. Se poate că primul mister al piramidelor este acela al originii numelui însuşi.

Cuvântul englezesc este clar derivat din grecescul **Pyramis** (plural *pyramides*). Mai puţin clară este derivaţia cuvântului în limba greacă. Nu pare a fi derivat din **MR** (pronunţat *mer*), cuvântul egiptean pentru structura cu patru laturi, cu feţe triunghiulare şi cu bază pătrată. (Pentru a spori confuzia, acest cuvânt egiptean nu are în sine o semnificaţie descriptivă, după cum afirmă I. E. S. Edwards în *Piramidele Egiptului*).

Un strămoş posibil al lui *pyramis* este un cuvânt găsit în papirusul matematic Rhind, care acum se află la British Museum. Cuvântul acesta *Per–em–us*, descris în tratatul egiptean de matematică, indică înălţimea verticală a unei piramide. Tradus *ad litteram*, înseamnă ceva „ce merge (drept) în sus..." (de la ceva, semnificat de utima silabă US). Din nefericire, semnificaţia silabei nu e cunoscută, de aceea cuvântul este doar parţial clar.

A accepta explicaţia că *pyramis* este într-adevăr derivat din *per–em–us* ar însemna să acceptăm fie că grecii au înţeles greşit semnificaţia termenului egiptean, fie că printr-un proces lingvistic numit *sinecdocă*, au numit întreaga structură piramidală după cuvântul egiptean pentru o parte a ei. Egiptologii, găsind că

această explicație nu e plauzibilă, au acceptat termenul *pyramis* ca fiind un cuvânt pur grecesc, fără o legătură cunoscută cu terminologia egipteană.

S-a sugerat că grecii au ales acest cuvânt pentru că în limba lor înseamnă „turtă de grâu" și, văzute de la distanță, piramidele li se păreau că seamănă cu niște mari turte. Un alt exemplu al obiceiului grec de a folosi cu umor un cuvânt descriptiv din limba lor pentru un obiect care nu are corespondent în propria lor arhitectură este *obeliskos* care acum înseamnă obelisc, dar care înseamnă de asemeni „o frigăruie sau o spadă mică".

O cu totul altă origine este sugerată de Gerald Massey în lucrarea *Egitpul antic: Lumina luminii*. Massey urmărește cuvântul până la grecescul **PUR** (pronunțat *pir*) care înseamnă „foc" și egipteanul **MET** care înseamnă „zece" sau „o măsură". Astfel, el afirmă că acest cuvânt ține locul celor zece măsuri inițiale sau arcuri trasate de zeul focului, soarele, prin circuitul zodiacal. Întrucât marile piramide de la Giseh par a fi construite, printre altele, conform unor măsurători siderale, această teorie este plauzibilă. Cuvântul ar însemna deci, *ad litteram*, „o formă de foc în măsuri de baza zece", cifra simbolică a vieții.

Motivele construirii

Controversa în privința originii cuvântului *pyramidă* este minoră în comparație cu însuși scopul construcției piramidelor. Egiptologii pretind că piramidele erau morminte. Arheologii care investighează în Peru și America centrală afirmă că ele erau folosite drept temple. Iar unii piramidolologi cred acum că piramidele ar putea fi niște „rezonatoare sau depozite de energie". Ei au găsit că frecvențele radiate de pământ în sine (incluzând liniile de forță magnetică) și radiațiile cosmice se interferează în structurile piramidale și produc o frecvență de interferență (în același fel în care, la pian, când sunt lovite două clape deodată, se produce o frecvență de interferență, a treia). Această frecvență de interferență sugerează că s-ar putea crea o radiație de energie.

Se pune atunci întrebarea dacă nu cumva piramidele au fost construite în scopul păstrării sau producerii energiei? Dacă da, în ce scop au fost folosite? Și cum au aflat arhitecții că piramidele ar putea fi folosite în asemenea mod?

Nu încape nici o îndoială că fiecare civilizaţie care a construit piramidele a făcut-o pe baza unor calcule matematice şi astronomice foarte avansate şi cu o stăpânire a măiestriei construcţiei din piatră ce pare imposibilă. În nişte civilizaţii despărţite nu numai de mii de kilometri ci şi de sute de ani, au fost ridicate cu infinită precizie pietre cântărind multe tone, în scopul de a înălţa structuri piramidale. Datorită folosirii unei îndemânări şi a unei ştiinţe aproape identice în ridicarea piramidelor, este imposibil să nu ne gândim că, poate, aceste îndemânări şi această ştiinţă au fost transmise constructorilor de piramide de persoane *din afara* civilizaţiei respective. Dacă e aşa, de unde veneau acele persoane din afară? Cum au ajuns acolo? Au predat ele oare matematica şi astronomia pentru singurul scop al construirii piramidelor? Sau există vreun alt motiv în spatele transmiterii acestor cunoştiinţe către popoarele din vechile civilizaţii?

Desigur, în prezent nu există răspunsuri la aceste întrebări. Poate că, într-o bună zi, arheologii vor găsi documente scrise care vor face să dispară misterul piramidelor. Dar, până atunci, arheologii vor continua să creadă, aşa cum au crezut de secole, că piramidele au fost construite ca temple sau morminte. Dincolo de această explicaţie, fără argumente, mintea curioasă va continua să investigheze una dintre cele mai fascinante enigme arhitecturale ale tuturor timpurilor.

2
Piramidele din Peru

Deși se pare că civilizația din Peru a început înainte de anul 9000 î. e. n., abia în 1940 arheologii au început să dezgroape pentru prima oară secretele marii civilizații pre-columbiene. Excavările arheologice ulterioare au scos la iveală clădiri cu o construcție asemănătoare cu cea a structurilor piramidale încă existente în Peru. Aceste pre-piramide timpurii au fost construite probabil în jurul anului 1300 î. e. n., cu circa 1500 de ani înainte de înălțarea enormelor și magnificelor piramide peruviene din jurul anului 200 e. n.

Marea și cam brusca dezvoltare culturală care a avut loc în jurul anilor 1300 î. e. n. pare a se fi încheiat o dată cu apariția foarte dezvoltatei civilizații *Chavin* a cărei influență se crede că s-a răspândit prin intermediul unui nou cult religios. Această civilizație, care și-a luat numele după centrul ceremonial de la Chavin de Huantar din nordul regiunii înalte peruviene, situat aproape de râul Maranon, este probabil piatra de temelie pe care s-au edificat alte culturi peruviene mai târzii.

În concordanță cu arheologii peruvianiști (care se ocupă exclusiv cu excavații peruviene) amplasamentul de la Chavin de Huantar este cel mai mare și mai important dintre amplasamentele cunoscute nouă. Există speculații cum că numeroasele construcții din piatră de acolo, care conțin multe camere bune de locuit, au continuat probabil tradiția unui centru ceremonial foarte asemănător centrelor ceremoniale mayașe din America Centrală, compuse și ele din clădiri de piatră.

Din nefericire, acest amplasament nu a fost investigat complet, pentru că, din cauza pietrelor și a altor sfărâmături care umpleau numeroase camere și galerii ale clădirii celei mai importante, arheologii nu au putut să exploreze pe deplin structura sau să facă un plan amănunțit al ei. Acum se pare că alte investigații ar putea fi imposibile, întrucât amplasamentul de la Chavin a fost inundat complet de o alunecare masivă de teren, în 1945.

Totuși, explorările arheologice dinainte de 1945 au furnizat informația că acel complex de la Chavin este complet amenajat. Fiind pe un teren mai înalt, anticul complex nu a fost atins de asemenea agenți distrugători naturali cum ar fi vegetația tropicală și nisipurile aspre mișcătoare. Platformele înalte, terasele, piețele și edificiile de piatră, toate orientate spre punctele cardiale, au rămas practic intacte, nefiind erodate nici de timp, nici de natură.

Cea mai impresionantă și bine păstrată clădire de la Chavin de Huntar este un Castillo, sau castel, care depășește cu mult celelalte structuri ca mărime și importanță.

Castillo este o clădire imensă, complexă, părând a avea o structură pre-piramidală. Baza ei măsoară 74 metri pe 71 metri și este aproape pătrată, ca baza majorității piramidelor. Are o înălțime de aproximativ 13 metri; pereții exteriori se înclină ușor înspre interior, în partea de sus, și se termină cu mai multe terase înguste, amintind de piramidele în trepte din Egipt.

Remarcabil din punct de vedere al concepției arhitecturale, este evident că acest castel a fost bine plănuit înainte de a fi construit și a fost edificat de zidari cu o experiență considerabilă.

Interiorul castelului are numeroase caracteristici ale faimoasei piramide egiptene. Are trei etaje de zidărie din piatră uscată cu spații de ventilație verticale și orizontale. Aceste spații au fost atât de bine plănuite și construite încât și acum asigură aerul proaspăt în interiorul castelului. Zidurile uriașe, groase, au fost construite din piatră spartă și umplute cu pietriș. Zidurile exterioare sunt acoperite cu plăci dreptunghiulare de piatră finisată, așezate alternativ, unele subțiri, altele groase.

Interiorul are un labirint de ziduri tipic piramidal, galerii, camere, scări și balustrade. Galeriile sunt late de circa un metru; camerele variază între doi și patru metri în lățime. Atât camerele cât și galeriile au mai puțin de doi metri înălțime și sunt mai puțin cubice decât restul zidăriei. Nu există lumină, în afară de aceea oferită de spațiile de ventilație. Singura deschidere exterioară este intrarea principală, la care se ajunge pe o scară din pietre dreptunghiulare cioplite.

Un alt amplasament mai mic, construit în tradiția arhitecturii pre-piramidale de la Chavin, se află la Wilkawain, lângă Huaraz, în regiunea înaltă de nord, din Peru. Complexul de la Wilkawain este format dintr-un templu de piatră și mai multe case de piatră cu unul sau două etaje. Templul este o replică mai mică a acelui Castillo de la Chavin. Mini-castelul măsoară circa 10 metri pe

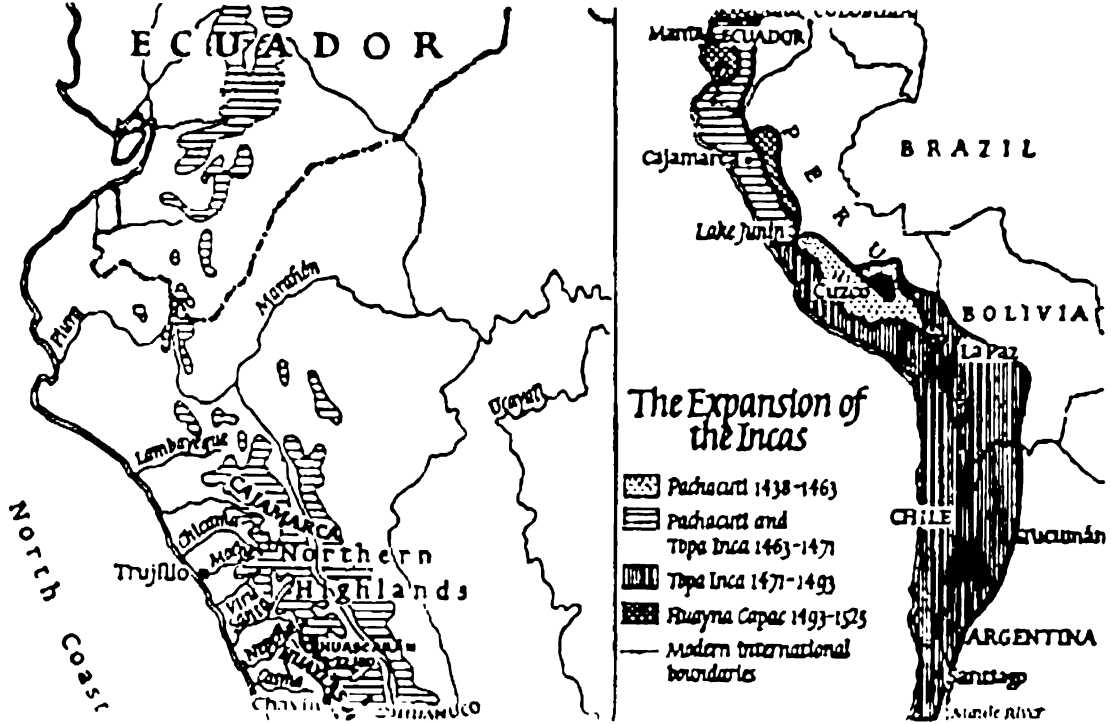

Expansiunea incaşilor

Fig. 1 Harta vechiului Peru

16 metri și, la fel ca și Castillo, are trei etaje de scări, galerii și camere în interior precum și spații de aerisire.

Fiecare etaj conține șapte camere principale, mai mari decât cele din Castillo, măsurând o suprafață de doi metri pe aproape șapte metri și de doi metri înălțime. Acoperișul este format din plăci mari așezate oblic și acoperite cu pietre și pământ, în așa fel încât să producă un efect de cupolă. Acest castel nu este atât de faimos ca acela de la Chavin de Huantar; ca și omonimul lui mai bine cunoscut, nu a fost complet explorat din cauza pietrelor și a altor sfărâmături care sunt îngrămădite în unele camere.

Cultura de la Chavin s-a răspândit peste tot în Peru și a prosperat mai multe mii de ani. În acest timp a apărut un cult religios care cerea înălțarea unor temple comunitare și a altor structuri religioase. Cea mai importantă zeitate căreia îi plătea tribut acest cult era o felină, o puma sau un jaguar, al cărei nume este necunoscut specialiștilor. La fel de necunoscut este scopul exact al complexelor de la Chavin și Wilkawain. S-a sugerat că, în privința lui Castillo, acesta ar fi fost un mormânt la care se venea în pelerinaj din regiunea înconjurătoare. O altă teorie este că aceste complexe erau centre la care se aduna întreaga populație la anumite ocazii, cum ar fi ceremoniile din zilele de sărbătoare sau din zilele de târg.

Cultura Moche

Se pare că dezvoltarea culturii Chavin a încetat la fel de brusc cum a început, cândva în jurul anului 300 î. e. n. Cultura a stagnat de atunci în Peru timp de circa cinci secole, până aproximativ în anul 200 e. n. când au apărut aproape simultan două culturi. Aceste civilizații, cea *Moche* pe coasta de nord a Peru-ului și *Tiahuanaco* sau Wari Tiahuanaco pe înălțimile sudice, par să fi apărut în plină înflorire; ambele și-au atins măreția aproximativ prin anul 600 e. n.

Populația din civilizația Moche a ridicat numeroase temple masive și impresionante, cele mai faimoase fiind piramidele gigantice gemene de la Moche, în apropierea orașului nordic Trusillo. Azi, aceste piramide gemene sunt cunoscute ca „La Huaca del Sol". Fiecare constă dintr-o masivă platformă în terase, din cărămidă arsă. Templul soarelui are pe platforma lui o piramidă în terase.

Templul soarelui este cea mai uriașă structură de pe coasta Peru-ului. Platforma se înalță în cinci terase, la înălțime de 18 metri; baza lui măsoară 137 metri pe 228 metri. Deasupra celei de a cincea terase, există un drum pietruit, de o lățime de aproape șase metri, și lung de peste 90 de metri, care duce în partea de sud a piramidei. La capătul de sud al platformei se înalță o piramidă în trepte cu o suprafață de 315 metri pătrați, înaltă de aproape 23 de metri. Se apreciază ca Huaca del Sol conține cel puțin 130 milioane de cărămizi arse.

Deși platforma Templului Lunii este mult mai mică la bază decât cea a Templului Soarelui - măsoară doar 59 de metri pe 79 de metri - este mai înaltă decât Templul Soarelui cu aproximativ 3 metri. În partea de sus a platformei lui Huaca de la Luna au mai rămas și acum câteva camere cu pereții acoperiți cu fresce, în desene și culori în stil tipic Moche.

Chiar la sud de Lima, Peru, se ridică o altă piramidă Moche. Aceasta este marele templu piramidal Pachacamac care umbrește orașul pe valea Lurin. Templul Pachacamac acoperă circa 12 acri de teren și se înalță la aproape 30 de metri. În epoca incașilor și cea pre-incașă, templul era atât de faimos încât, în vremea cuceririi spaniole, era considerat o Mecca a Peru-ului.

Tiahuanaco

Ruinele Tiahuanaco sunt învăluite în mister, fiind ultimele vestigii ale unei culturi care, încă de la apariția ei, a rivalizat cu cultura Moche. Unii pretind că Tiahuanaco este locul de naștere al Americilor; poate chiar al civilizației lumii. O teorie sugerează că Tiahuanaco a fost la origine o insulă care mai întâi s-a scufundat în Oceanul Pacific și apoi s-a ridicat, odată cu Anzii, la înălțimea actuală. O altă ipoteză susține că Tiahuanaco a fost centrul unui imperiu puternic, megalitic, care a condus lumea întreagă.

Tiahuanaco este situat la o altitudine de 3692 de metri, la vreo cincisprezece kilometri sud-est de lacul Titacaca, cel mai mare lac navigabil din lume. Cu atmosfera lui foarte rarefiată, cu climă rece și împrejurimile aproape lipsite de copaci, Tiahuanaco nu prea pare potrivit pentru a fi considerat locul de naștere al

unei civilizații. Totuși, în ciuda mediului neprimitor (majoritatea oamenilor au dificultăți la respirat în atmosfera aceea rarefiată), sau poate tocmai datorită acestuia, mulți mistici din lumea întreagă consideră Tiahuanaco un loc cu adevărat sfânt.

Este interesant să notăm aici o poveste despre zeul creator adorat la Tiahuanaco, numit Viracocha, asemănător cu zeul mexican Quetzalcoatl... Povestea antică afirmă că, după ce a călătorit prin țară învățându-și poporul, Viracocha a pornit peste Pacific, de pe malurile Ecuadorului, călcând pe valuri!

Zidăria de la Tiahuanaco este cea mai bună și mai monumentală din regiunea andină. Pe amplasament, există patru clădiri mari și câteva mai mici, ocupând împreună aproximativ 450 metri pe 998 de metri.

Cea mai mare clădire din Tiahuanaco este Acapana, o piramidă în terase, înaltă de peste 15 metri, care inițial a fost îmbrăcată în piatră. Baza neregulată a construcției Acapana măsoară aproximativ 64 metri pătrați.

Cea mai bine cunoscută structură de la Tiahuanaco este faimoasa Poartă a Soarelui. Este o mare poartă monolit, sculptată dintr-un singur bloc uriaș de andezită. Fără îndoială una dintre minunile arheologice ale Americilor. Poarta are o înălțime de trei metri și jumătate, e lată de patru metri și cântărește între 10 și 15 tone.

Cercetătorii cred că locuitorii din Tiahuanaco au construit și marele zid de la Sacsahuaman, de lângă orașul Cuzco. Formată din trei ziduri în terasă, construcția ajunge la o înălțime de circa 18 metri și se întinde pe o distanță de peste 550 de metri. Zidurile sunt construite din blocuri de piatră monolită și merg în zig-zag, nu în linie dreaptă. Este extrem de interesant de notat că zidăria acestor ziduri amintește de aceea a zidurilor din piramidele egiptene. Unul dintre punctele de asemănare este faptul că pietrele din ziduri, ca și cele ale piramidelor, au fost fixate cu atâta precizie încât nici o lamă sau cuțit nu poate pătrunde între blocuri. O altă asemănare este aceea că pietrele, atât ale zidului cât și ale piramidelor, au fost tăiate și puse la locul lor fără folosirea mortarului. De asemeni, în construcția zidurilor piramidelor au fost folosite pietre masive; una dintre cele mai mari pietre din zid se spune că are 3,5 metri lățime, 5 metri înălțime și o grosime de aproape 3 metri. Cântărește 100 de

tone. O deosebire în construcţia celor două structuri este faptul că muncitorii care au construit zidul au tăiat oblic colţurile blocurilor de piatră, probabil pentru un efect artistic. Una dintre pietrele zidului este atât de perfect cioplită încât a devenit cunoscută în lume sub numele de Piatra cu douăsprezece unghiuri.

Nazca

Un alt amplasament al piramidelor este la Nazca, în Peru, pe coasta de sud. Cândva o regiune cu o populaţie densă, ale cărei dimensiuni nu se cunosc, amplasamentul de la Nazca are un loc unic numit *La Estaqueria* sau *piaţa ţepelor*, care a fost cel mai bine descrisă ca o Stonehenge din lemn. Este o suprafaţă dreaptă, nisipoasă, cu o mare cantitate de trunchiuri de copaci palantaţi în şiruri ordonate şi numeroase. Cel mai mare, numărând douăsprezece şiruri de câte douăzeci de copaci fiecare, este aşezat în pătrat. Majoritatea trunchiurilor separate se pare că au fost folosite drept coloane. Au vârfurile ca o furcă şi este posibil să fi susţinut un acoperiş. Uluitor, lemnul este încă tare şi drept, deşi a fost expus mii de ani intemperiilor naturii.

Incaşii

Civilizaţiile Moche şi Tiahuacano, la fel ca şi civilizaţia Chavin dinaintea lor, par că au stagnat brusc. Din nou a urmat o perioadă de stagnare culturală în Peru şi din nou a izbucnit apoi o cultură înfloritoare, de parcă s-ar fi dezvoltat în altă parte şi a fost transportată în Peru la maturitate. Acest nou imperiu a fost cel al incaşilor. Într-o perioadă cu puţin peste 300 de ani, între 1200 şi 1534, treisprezece împăraţi incaşi şi-au întins dominaţia civilizaţiei lor pe circa 525 de mii de kilometri pătraţi; acest imperiu acoperea aproape 4500 de kilometri - de la ceea ce azi este Chile şi până în nordul Ecuadorului.

La moartea unui împărat incaş, în tot imperiul se organizau complicate ceremonii funerare. Ca şi la faraonii egipteni, trupul împăratului era păstrat printr-un proces necunoscut de mumificare. Măruntaiele erau scoase şi păstrate, iar trupul era înfăşurat în cele mai fine textile. Mumia era apoi slujită, la fel ca şi în timpul vieţii.

Incașul obișnuit era înmormântat într-un asemănător cu cel egiptean, într-un mormânt de forma unui stup, deasupra pământului. Trupul, înfășurat în textile sau piei, era așezat înăuntru în poziție de fetus cu genunchii la bărbie. Mormintele erau făcute din zidărie de piatră brută și lut, iar trupurile se uscau fără să se descompună.

Incașii nu au construit piramide. Ei au reconstruit piramidele existente în toate orașele incașe importante, la fel cum au lărgit marile centre de ceremonie din aceste orașe, pentru a face față cerințelor religioase ale imperiului incaș. În ziua de azi, clădirile cele mai bine construite și păstrate, precum și cele mai mari și mai impresionante care supraviețuiesc din vechea civilizație peruviană, sunt acele edificii publice construite cu forța de muncă asigurată de guvernul incaș și pe baza unor planuri ale arhitecților de stat.

Structurile descrise în acest capitol sunt de fapt singurul element cheie pe care îl au peruvianiștii privitor la istoria acestei țări antice. Se presupune în general că în timpul cuceririi de către spanioli a Imperiului Incaș, au fost distruse toate mărturiile despre civilizația pre-incașă. Toate documentele despre Imperiul incaș și povestirile despre nașterea acestora sunt cele elaborate de istoricii spanioli în momentul cuceririi. Dacă au existat vreodată istorii scrise ale civilizației Chavin sau ale altora pre-incașe, acestea s-au pierdut pentru totdeauna. Tot ce a rămas sunt marile piramide - relicve emoționante ale unor mari și glorioase civilizații dispărute inexplicabil, în plină dezvoltare.

3
Mayașii atacă înălțimile

Pe cât își pot da seama arheologii, concomitent cu evoluția marii și anticii civilizații peruviene s-au dezvoltat civilizații uluitor de similare în aceea parte a Americii Centrale cunoscută azi ca fiind Mexicul. Deși comparativ se știe puțin despre aceste civilizații, două fapte sunt incontestabile: ambele culturi au produs structuri piramidale extraordinar de masive și complexe și ambele culturi s-au bazat serios pe calcule astronomice în planificarea și ridicarea edificiilor lor arhitecturale. Nimic din toate acestea nu ar fi surprinzător, cu excepția faptului că arheologii cred că aceste două culturi au fost total insulare; se acceptă că nici una dintre culturi nu a avut cunoștință despre cealaltă.

Civilizația din America Centrală nu poate fi urmărită decât până în anul 1500 î. e. n. Cunoscută sub numele de civilizația *Maya*, datorită structurii ei elaborate și a marii ei complexități această cultură a incitat imaginația exploratorilor și învățaților. Misticii afirmă că mayașii își au originea în continentele dispărute Atlantida și Mu. Mai puțin imaginativi, arheologii și istoricii consideră că locul de origine al civilizației Maya este în America și creditează această populație cu meritul de a fi dus la un grad mai înalt civilizația vecinilor ei.

Acum se crede că cea mai timpurie dintre civilizațiile Maya este cea a olmecilor, un popor care a trăit și a înflorit în ceea ce azi sunt Vera Cruz și Tabasco. Excavările arheologice în acele locuri au scos la iveală formule religioase și calendarice înscrise pe pietre uriașe sau pietre de mormânt. Arta religioasă a olmecilor este notabilă prin reprezentarea unor ființe stranii, ale căror fețe sunt fie umflate și infantile, fie chipuri grotești ale unor monștri asemănători tigrilor.

Figura religioasă dominantă a olmecilor este reprezentată drept un bărbat bătrân, de obicei în poziție șezând, cu capul aplecat. Sprijinit pe capul și umerii lui se află un bol, folosit probabil pentru arderea mirodeniilor.

Fig. 2 Hartă a vechiului Mexic

Acest zeu avea să fie adorat de civilizații succesive central-americane. Aztecii, despre care vom vorbi mai târziu, l-au numit *Huehue Teotl*, zeul bătrân, sau Xiuhtecuhtli, zeul focului. Întrucât adoratorii lui Ziuhtecuhtli locuiau într-o regiune vulcanică, denumirea era deosebit de potrivită. S-a sugerat de asemeni că aceia care îl numeau pe zeu Huehue Teotl îl identificau cu vechimea munților în care trăiau.

Una dintre cele mai uluitoare amplasări religioase ale vechilor mexicani se crede că a fost construită de către olmeci. Aceasta este o înălțime masivă, ovală, din chirpici, de la Cuicuilco, construită la marginea șirului vulcanic Ajusco, la capătul de sud-vest al Văii Mexicului. Înălțimea are un diametru de aproximativ 112 metri și are o rampă lată care se ridică la circa 20 de metri deasupra solului, până în vârful structurii. Este îmbrăcată în piatră de râu, poate pentru a micșora efectul de eroziune al ploilor, sau poate, pur și simplu, pentru a sublinia efectul majestuos, aspru. Locuitorii din Cuicuilco nu au construit deasupra un templu ci un simplu altar, expus atât elementelor naturii cât și privirilor populației.

Din cauza liniilor blânde și a lipsei de unghiuri și colțuri ascuțite, înălțimea pare să fie evocarea spontană a unui spirit religios. În constrast direct este altarul. Aceasta are ziduri rectilinii, în pantă, cu o pereche de trepte, cu balustrade în formă de vaze. Laturile altarului sunt din cărămidă arsă și sunt netede, asemănându-se cu acele construcții cu mortar din arhitectura dezvoltată mai deplin la edificiile religioase construite cu secole mai târziu în alte părți ale lumii.

Populația din Cuicuilco și-a refăcut de mai multe ori construcțiile religioase. Și-a înlocuit altarul de două ori, punând noul altar direct deasupra celui vechi. Uneori, refăcea fațada structurii folosind blocuri ascuțite de lavă în locul bolovanilor de râu.

Începutul dispariției civilizației olmecilor a fost marcată de erupția vulcanului Xitli, care a acoperit cu lavă treimea de la bază a așezării. Se pare că, după acest eveniment, civilizația nu a mai înflorit și, cu timpul, a dispărut.

Zapotecii și cultura Teotihuacan

Paralel cu civilizația olmecilor, se pare că a existat și cea a zapotecilor, pe înălțimile de la Oxaca, la sud-vest de țara olmecilor. Stilul lor artistic si scrierea erau foarte diferite de ale olmecilor.

Calculele calendaristice erau prezentate într-o scriere distinctă, iar sistemul lor fixa data în raport cu un cerc de cincizeci și doi de ani.

Zapotecii erau foarte avansați, după cum se vede în principalul lor centru ceremonial de la Monte Alban. Acesta acoperă un mic munte care este nivelat și terasat într-o gigantică platformă naturală. Aceasta, la rândul ei, susține construcții, cum ar fi templele.

Ca și civilizația olmecilor și alte civilizații antice americane, și civilizația Zapotec a dispărut brusc și inexplicabil.

În jurul anilor 600 î. e. n. a apărut o majestuoasă civilizație ceremonială, cunoscută sub numele de Teotihuacan, situată în valea Teotihuacan, cunoscută sub numele de „locul zeilor". Pe o suprafață vastă, lată de aproape trei kilometri și lungă de cinci kilometri, sunt grupate mai multe clădiri impozante. Caldarâmul a fost dat cu mortar, nu o dată ci de mai multe ori. E clar că nu a fost un oraș obișnuit și nici, pur și simplu, un centru religios pentru temple și case.

Arhitecții au plănuit și au construit metropola în mai multe împrejmuiri sucesive, spre sud, față de puternica Piramidă a Lunii. Aceasta nu era o adevărată piramidă ci era tăiată la vârf, ca să adăpostească o altă piramidă, iar fețele platformei erau realizate cu îndemânare, pentru a oferi terase. De la o curte dreptunghiulară, pornea o scară lată, care ducea în partea de sud a platformei.

Piața Lunii era flancată de alte clădirii; la cîteva sute de metri la est și la vest, erau alte două împrejmuiri mai mici, care dădeau simetrie planului.

Două șiruri impresionante de clădiri mari porneau de la Piața Lunii spre sud. Excavarea uneia dintre ele a dezvăluit conținutul ei, sugerând că ar putea fi Templul Agriculturii. Grupuri mai mici de înălțimi se află spre est. Direct spre sud se află un grup de clădiri și temple neexcavate, denumit „Grupul Coloanelor".

Piramida Soarelui face ca alte clădiri din Teotihuacan să pară mai mici. La fel ca și Piramida Lunii, această piramidă este plată la vârf. Având la bază aproape 200 metri pătrați și patru terase, ea se înalță la peste 60 de metri. Fețele piramidei au fost terasate de către constructori ca să creeze impresia unei mase mai mari. Fețele au fost finisate cu piatră și acoperite cu mortar, dar piramida în sine a fost construită din cărămidă arsă.

Piramida Soarelui dă impresia de înălțime și spațiu infinit. Planurile, calculate cu inscusință, sunt astfel realizate între terase încât o persoană care stă la baza scării mari nu poate vedea oamenii aflați sus. Când scara era folosită la ceremoniile religioase, efectul trebuie să fi fost uluitor; privitorii erau conștienți doar de procesiunea complicată a preoților și oficialităților, care dispăreau în spațiu în timp ce urcau treptele, ca să se întâlnească, nevăzuți de congregație, cu infinitatea universului și să se concentreze acolo în vârf, sub imaginea zeului.

Piramida Soarelui este construită pe o vastă platformă, realizată din celule pătrate. Platforma are pereții din cărămidă arsă și este umplută cu resturi și sfărâmături. Primele sugerează că pe platformă, în afara piramidei, se puteau afla casele preoților. Spre sud, se găsesc extinse grupuri mai mici de înălțimi, constând din mai multe locuințe ale preoților și un templu minor, adunate în jurul unei piețe. Într-unul dintre aceste grupuri, podelele sunt din mică, dar semnificația ceremonială a materialului este necunoscută.

Peste un râu care se termină în sud, se află o minunată platformă ale cărei fețe sunt acoperite cu blocuri cioplite și al cărui templu din vârf, în formă de piramidă, a dispărut. Se pare că a fost construită în onoarea zeului ploii, Tlaloc, deși se numește Templul lui Quetzalcoatl.

Orașul sacru Teotihuacan a fost plănuit în mod deliberat ca să dea iluzia de masivitate și eminență. A fost construit din clădiri grupate de-a lungul unei axe nord-sud, întrerupte lateral de împrejmuiri cu edificii orientate de-a lungul axei est-vest.

Din orice unghi te apropiai de Teotihuacan, ochiul era îndrumat spre un punct de interes, ghidat fiind de aranjamentul planului și al masei. Astfel, se evita efectul de micșorare produs de distanță. În interiorul împrejmuirilor, zidurile înconjurătoare îl izolau pe observator de restul orașului și, în consecință, subliniau măreția fiecărui templu din împrejurime.

Nici măcar piramidele din Egipt nu au fost construite cu atâta grijă și conștient plănuite ca să înalțe sufletul omului doar prin forțele trezite de locul respectiv. Nu poate scăpa asocierea insistentă a ideii că, cu cât mai mare este un templu, cu atât mai puternic este zeul pentru care acesta a fost construit.

La câtva timp după ce a fost construit orașul Teotihuacan, a avut loc o renovare misterioară. A fost reconstruită fiecare

clădire, de la Piramida Lunii spre nod, până la Templul Quetzalcoal. Au fost acoperite fațade și au fost adăugate camere ca să se creeze platforme pentru noi piramide. Nici măcar giganticele piramide, a Soarelui și a Lunii, nu au scăpat adăugirii de scări și fațade noi. În mod straniu, Templul Quetzalcoatl a suferit cea mai extremă modificiare. Acest templu a devenit sâmburele unei platforme înalte care susținea o uriașă împrăditură înconjurată de metereze late, care susțineau, pe trei laturi, patru platforme mai mici. Pe cea de a patra latură, la zidul de răsărit, pe lângă structura principală au fost construite fundații pentru temple.

Deși reconstrucția s-a extins în cele din urmă la întregul centru religios, nici o schimbare majoră în stilul ceramicii sau al figurinelor nu sugerează că renovarea ar fi fost afectată de o altă cultură care i-ar fi cucerit pe teotihuacanezi. În schimb, noua arhitectură are toate semnele unei reforme religioase care a distrus simbolismul unui cult, pentru a instala unul nou.

În apropiere de Teotihuacan, la câțiva kilometri de orașul sacru, erau construite locuințe comunale, cuprinzând cincizeci-șaizeci de camere, așezate în jurul unor grădini legate prin porți. Camerele erau construite din cărămidă arsă și pietriș, acoperite cu mortar, iar locuitorii lor se pare că se bucurau de o viață confortabilă și sigură. Mai era și un altar plasat vizibil; este evident că ritualurile religioase nu erau restrânse la locul consacrat ceremoniilor.

Teotihuacan a avut o mare și durabilă influență asupra tuturor vecinilor. Acest lucru este vizibil în Valea Toluca, în Morelos și, abundent, în Puebla, unde tiotihuacanienii au construit un întreg amplasament, cu un templu de întindere uriașă la Cholula. Excavările de până acum nu au dezvăluit sculpturi, dar arheologii au descoperit un templu decorat cu o frescă reprezentându-l pe Zeul Fluture, o ființă mitologică importantă în religia din Teotihuacan.

Majestuosul oraș Teotihuacan a mai fost reconstruit de două ori. Renovarea a satisfăcut probabil cerințele ceremoniale de reconstruire și reînnoire la începutul sau sfârșitul unui ciclu de cincizeci și doi de ani. A treia reconstrucție a fost făcută în grabă și cu folosirea maximă a construcțiilor existente. Această ultimă reconstrucție a introdus zei noi și a vestit de asemeni sfârșitul folosirii orașului Teotihuacan drept capitală sfântă.

Toltecii

Primul popor menţionat în analele Văii Mexicului sunt toltecii din Tula, sau maiştrii constructori. Acest popor a apărut pe la anii 900 e. n., dar obiceiurile şi realizările lor sunt învăluite în misterul care acoperă faptele istoriei, iar referirile la ei sunt atât de contradictorii şi ilogice încât, la un moment dat, arheologii au pus sub semnul întrebării însăşi existenţa lor.

Toltecii au fost descrişi ca arhitecţi străluciţi, tâmplari, mecanici şi agricultori foarte iscusiţi. Ei şi-au construit piramidele, palatele şi casele din piatră şi mortar şi au folosit *temascalul* sau baia de aburi. Ei socoteau anii şi foloseau calendarul sfânt de 260 de zile.

Istoria şi armele toltecilor sunt la fel de sumare ca şi sacrologia şi religia lor. O istorie, scrisă de Ixtilxochitl, începe cu crearea lumii şi cei patru sori, sau ere, prin care a supravieţuit viaţa. Prima eră, Soarele de apă, a început când zeul suprem, Tloque Nahuaque, a creat lumea. Apoi, după 1716 ani sau treizeci şi trei de cicluri de câte 52 de ani, a fost distrusă de fulgere şi inundaţii. În a doua eră, a Soarelui Pământului, lumea a fost populată de uriaşi, numiţi quinametzini, şi care aproape au dispărut când pământul a fost zguduit de cutremure. A treia eră a fost era Soarelui Vântului şi în acea perioadă au trăit pe pământ triburile umane ale olmecilor. Olmecii i-au distrus pe uriaşii existenţi, au întemeiat Cholula şi au migrat departe, până la Tabasco. O personalitate spectaculoasă, numită de unii Quetzalcoatl şi de alţi Huemac, a apărut în această eră, aducând etica şi civilizaţia. Întrucât populaţia se părea că nu beneficiază de învăţătura lui Quetzalcoatl, el s-a întors în est de unde venise, făcând profeţia că lumea va fi distrusă de vânturi mari şi că fiinţele umane se vor transforma în maimuţe. Conform legendei, toate acestea s-au întâmplat. Cea de a patra epocă, cea prezentă, este denumită Soarele Focului şi se va sfârşi într-o conflagraţie generală. Aceasta este istoria toltecilor aşa cum a fost prezentată de Ixtilxochitl.

Cultura Toltec a fost foarte cosmopolită şi, deşi a avut o viaţă scurtă, a stabilit structura imperiului pe care aztecii l-au dezvoltat în continuare. Influenţa ei s-a întins dintr-un capăt la

celălalt al Americii Centrale și este încă deosebit de puternică în Yucatan.

Pentru că toltecii, ca și popoarele altor civilizații, au construit pe structuri mai vechi și, la rândul lor, propriile lor structuri au fost acoperite de construcțiile culturilor succesive, este greu să se afirme cu siguranță care piramide și alte edificii aparțin unei perioade sau alteia. Se presupune, în general, că cele mai multe dintre piramidele mexicane au fost construite de teotihuacani sau probabil de poporul unei civilizații mult mai timpurii.

Aztecii

Ultima și cea mai măreață dintre civilizațiile mayașe a fost aceea a aztecilor, despre care arheologii cred că și-a avut probabil sursele la Cholula, în statul Pueblo, unde există cea mai mare structură de construcție din lume în ce privește volumul.

După cum consideră arheologii, Cholula a fost ocupată de un popor necunoscut, preclasic, care apoi a căzut sub dominația civilizației Teotichuacan. În acel timp, locuitorii au ridicat o mare împrejmuire ceremonială, numeroase temple piramidale, platforme și scări construite dn sfărâmături de piatră și acoperite cu tencuială. În cele din urmă, niște noi veniți, au îndeplinit probabil cu ajutorul populației locale, sarcina uluitoare de a transforma împrejmuirea într-o singură platformă mare, în mod tradițional în onoarea lui Quetzalcoatl. Construcția uriașă a presupus construirea fiecărei clădiri ori fiecărei curți cu cărămidă arsă. Pe deasupra, ei au ridicat altare și locuințe pentru preoții care țineau ceremoniile. Într-unul dintre altare, Altar de los Crancos, au fost îngropate două persoane alături de vase de ceramică aduse drept ofrandă și care se aseamănă cu acelea folosite de azteci. De aceea, arheologii presupun că la Pueblo este posibil să se afle sursa și inspirația civilizației aztece.

Civilizația aztecă a fost adusă la cea mai mare înflorire în jurul anilor 1400 e. n. de către tenocheeni, aztecii din orașul Mexico. Totuși, potrivit unor autorități în materie, tenocheenii nu au dat naștere civilizației și nu au contribuit mult la ea, în afară de introducerea unui cult al sacrificării.

La fel ca popoarele din toate marile civilizații antice, aztecii aveau cunoștințe foarte sofisticate de astronomie. Descoperirea

Marii pietre calendar, construită de Axayacatl, un șef aztec din anul 1479 e. n., i-a convins pe arheologi că aztecii aveau cunoștințe științifice mult mai rafinate decât cele ale altor civilizații. Bazată pe un sistem matematic și astronomic complicat, Piatra calendar a fost de neînțeles până la descoperirea textelor calendarice, acestea ducând nu doar la înțelegerea sensului pietrei ci ajutând și la descifrarea hieroglifelor aztece.

Marea piatră calendar cântărește peste 20 de tone, are un diametru de 4 metri și a fost lucrată dintr-un singur bloc de piatră, monolit. În centrul feței pietrei este zeul Soare, Tonatiuh, flancat de patru rame ornamentale în care sunt înscrise cele patru epoci anterioare ale lumii. Adunate laolaltă, ele reprezintă data erei prezente. Elementul central este încercuit de numele celor douăzeci de zile ale lunii aztece. Acestea, la rândul lor, sunt înconjurate de o bandă de fragmente de jad sau turcoaz, care simbolizează cerul. Banda aceasta este înconjurată de semnele stelelor pătrunse de razele soarelui, ca un desen emblematic. Doi uriași șerpi de foc, simbolizând Anul și Timpul, înconjoară piatra pe exterior și se întâlnesc față-n față la baza ei.

Marea piatră calendar ar trebui să fie de un imens ajutor pentru antropologi și istorici în reconstituirea istoriei cronologice a Americii Centrale. Totuși, există numeroase opinii cu privire la felul în care ar trebui corelate datele de pe piatră cu calendarul creștin. S-au elaborat diverse calcule pentru reconcilierea calendarului aztec cu cel creștin, dar fiecare implică o eroare de circa 260 de ani în exprimarea datelor aztece în termeni creștini. Această discrepanță a dus în mod natural la multe interpretări divergente ale cronologiei central-americane.

Sursa civilizației precum și dispariția ei este totdeauna un mister pentru arheologi, antropologi și istorici, care au rareori acces la materiale scrise, ci doar la fragmente de ceramică și alte artefacte din care pot construi teorii vagi. Este de sperat că vor mai fi și alte descoperiri în America Centrală, care, ca și Marea piatră calendar și textele calendaristice, să aducă lumină asupra credințelor și chiar asupra acțiunilor și motivărilor oamenilor care le-au construit. Desigur, până se vor face asemenea descoperiri, misterul piramidelor din America Centrală rămâne.

4
Egiptenii antici: constructorii piramidelor lumii

Epoca piramidelor a început în Egipt cu Dinastia a treia și s-a încheiat cu Dinastia a șasea. Datarea celor treizeci și una de dinastii ale regilor Egiptului din *Istoria Egiptului* a lui Manetho a fost în general acceptată de egiptologi. Cele treizeci și una de dinastii au fost grupate în nouă perioade principale, propice pentru descrierea celor mai importante schimbări intervenite în istoria Egiptului.

Cele nouă principale perioade ale dinastiilor, cu datele lor aproximative, sunt următoarele:

3100–2686 î. e. n.	Perioada dinastiei timpurie	Dinastia 1–2
2686–2181 î. e. n.	Regatul vechi	Dinastiile 3–6
2181–2133 î. e. n.	Prima perioadă intermediară	Dinastiile 7–10
2133–1786 î. e. n.	Regatul mijlociu	Dinastiile 11–12
1786–1567 î. e. n.	A doua perioadă intermediară	Dinastiile 13–17
1567–1080 î. e. n.	Noul regat	Dinastiile 18–20
1080–664 î. e. n.	Noul regat târziu	Dinastiile 21–25
644–525 î. e. n.	Perioada Saite	Dinastia 26
525–332 î. e. n.	Perioada târzie	Dinastiile 27–31

După I. E. S. Edwards în *Piramidele Egiptului.*

În timpul Epocii piramidelor au fost construite aproximativ optzeci de piramide. Multe dintre piramidele cunoscute s-au transformat în nimic mai mult decât moloz și nisip, dar ele pot fi încă recunoscute de arheologi că au fost cândva piramide.

Aproape fiecare piramidă a fost construită pe marginea deșertului, la vest de Nil, în apropiere de Memphis. Memphis a

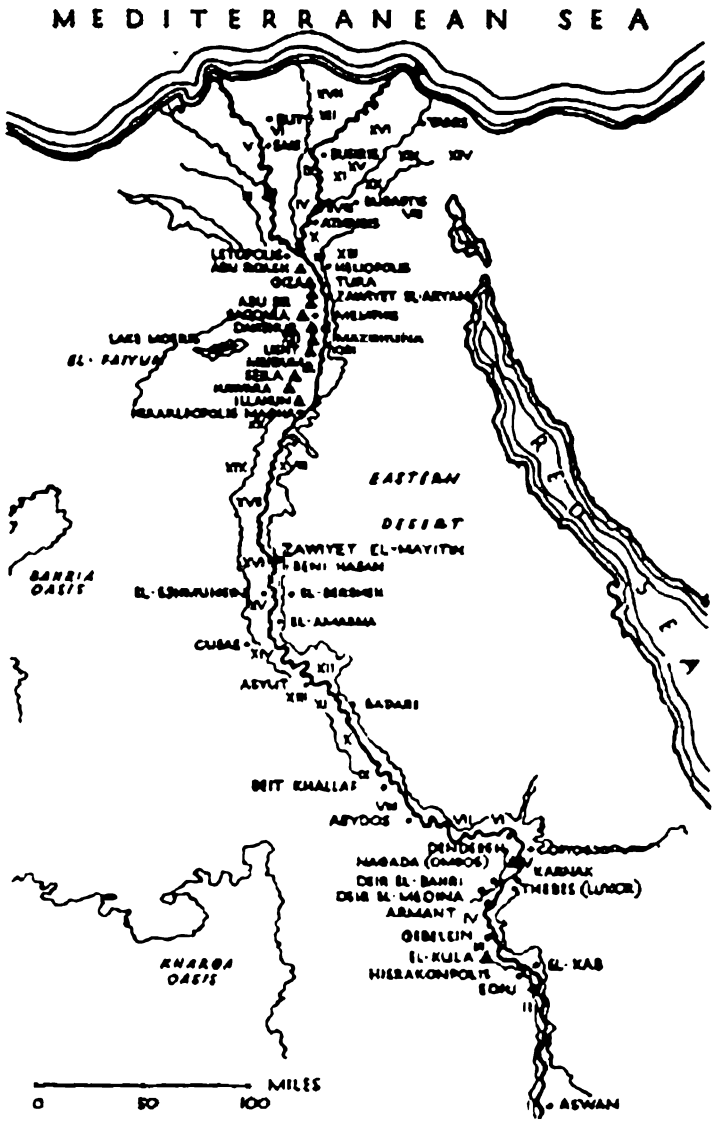

Fig. 3. Amplasarea piramidelor de la Asuan până în regiunea Deltei.

fost probabil desemnat ca reședință a guvernului de către Menes, primul conducător dinastic al Egiptului. Inițial, în Egipt au fost două regate. Regatul de Sus acoperea regiunea de la Asuan la Memphis, iar Regatul de Jos se întindea de la Memphis până în regiunea Deltei. Ca tribut pentru unificarea regatului de către Menes, faraonii includeau în titulatura lor „Rege al Egiptului de Sus și de Jos".

Dezvoltarea unei religii oficiale a început în Epoca piramidei. Se pare că a derivat din cultul (cu origine necunoscută) unui templu cu preoți puternici. Cel mai sfânt obiect în acel templu era un *benben*, probabil o piatră în formă conică, despre care se crede că simboliza înălțimea primară care a ieșit din apele primordiale ale creației universale. Se spune că acești preoți au adăugat nouă zeități cunoscute sub numele de Marea Ennéadă a Heliopolisului.

Adorarea a două dintre aceste zeități s-a dezvoltat în culte care au exercitat o mare influență asupra religiilor constructorilor de piramide: unul era cultul Soarelui, iar celălalt era cultul lui Osiris. Acestea nu erau legate nici prin origine și nici prin principala lor concepție teologică. RA era în principal un zeu al celor vii; Osiris era zeul morților și al tărâmului morților. Ambii zei împărtășeau o trăsătură importantă, aceea a supraviețuirii după moarte. Osiris, după ce a fost ucis, a fost readus la viață prin magie. RA, sau soarele, a cărui dispariție zilnică dincolo de orizont era considerată moartea lui, renăștea la răsărit în fiecare dimineață. În experiențele acestor doi zei, egiptenii găseau motiv de speranță pentru propria lor supraviețuire. Totuși, continuarea vieții după moartea fizică nu era o consecință naturală ci era ceva ce putea fi asigurat doar respectând un ritual prin care morților li se oferea tot ajutorul material necesar zeilor pentru propria lor supraviețuire. Conform părerii egiptologilor, aceasta este baza pentru nevoia de a asigura morților un mormânt și o înmormântare care să corespundă în fiecare element esențial cu un model acceptat.

În ciuda atenției dată exactității și detaliului tuturor problemelor actice, egiptenii nu au dezvoltat niciodată pe deplin o concepție ară și exactă a vieții de după moarte. Ei credeau că fiecare ividid este format dintr-un trup și un spirit și că spiritul rămânea u dacă trupul era conservat și aprovizionat cu cele necesare. i priveau viața de apoi ca pe un fel de oglindă a lumii acesteia. Nu se știa unde locuiau spiritele după viață, dar se credea că

acestea plecau undeva într-o lume subterană, intrarea acolo fiind prin groapa în care erau înmormântați morții.

Înmormântările pre-dinastice

În epocile pre-dinastice, morții erau înmormântați în gropi ovale sau dreptunghiulare săpate în nisip. Trupurile erau așezate în poziție de fetus, înfășurate într-o rogojină de trestie și culcate pe o parte. Apoi, în epoca dinastică, regii și nobilii au început să construiască o *mastaba* deasupra mormintelor lor. Aceasta este o suprastructură din cărămizi din lut uscate la soare, așezate peste groapă.

Fiecare *mastaba* era aproape cu siguranță o copie apropiată a unei case sau a unui palat. Probabil că din acest motiv mormântul era considerat locul unde sălășluia mortul. O *mastaba* interesantă a fost descoperită în anii 1950 de către W. B. Emery și datată în timpul domniei regelui Aha din Prima dinastie. Sub *mastaba* era o groapă dreptunghiulară, puțin adâncă, împărțită în cinci compartimente. Se crede că în compartimentul din mijloc era trupul, celelalte compartimente conținând posesiunile cele mai intime. Deasupra gropii, *mastaba* era împărțită în interior în douăzeci și șapte de celule dreptunghiulare, conținând nouă șiruri de câte trei celule fiecare. Zidurile exterioare ale suprastructurii erau înclinate în interior, de la bază spre partea de sus teșită. Camerele nu erau interconectate, pentru că se credea că spiritul decedatului poate trece nestingherit prin orice bariere materiale.

Piramida lui Zoser

Până la sfârșitul Dinastiei a doua, *mastaba* erau construite din cărămidă, unele camere din interior fiind căptușite cu piatră. Apoi, în timpul Dinastiei a treia, constructorii au început să folosească piatra la construirea întregii *mastaba*. Primul mormânt construit din piatră este cunoscut sub numele de Piramida în trepte. Construcția ei a fost atribuită arhitectului regelui Zoser pe nume Imhotep, care este considerat inventatorul artei construcției în piatră. Numele lui Imhotep se află pe piedestalul unei statui găsite în afara mormântului lui Zoser, cu ocazia excavărilor, și astfel, indirect, se confirmă legătura lui cu mormântul.

Realizările lui Imhotep au devenit o legendă. Egiptenii îl considerau nu doar arhitect ci și părintele medicinei, un astronom desăvârșit și magician. Mai târziu, egiptenii l-au zeificat; grecii l-au considerat egal cu propriul lor zeu al medicinei.

Locul ales de Imhotep pentru amplasarea piramidei era o întindere de teren înalt, lângă orașul Memphis, care măsura circa 550 de metri pe 300 de metri, cu partea mai lungă orientată pe axa nord-sud. Piramida în trepte era elementul principal, dominant al unui mare complex de clădiri și curți, foarte asemănător cu cele găsite în Peru și Mexic. Perimetrul complexului era înconjurat de un zid masiv de piatră.

Piramida în trepte a lui Zoser este o construcție masivă care se ridică la o înălțime de peste 50 de metri, cu 6 trepte, cu o bază aproape pătrată de 125 metri pe 109 metri. Se pare că, la fel ca și piramidele mayașe, a suferit mai multe schimbări de plan. Nucleul piramidei este o structură solidă pătrată, constând dintr-un sâmbure de piatră îmbrăcată cu un strat exterior de calcar. Acest nucleu pare să fi fost o *mastaba*, înaltă de aproape 8 metri și având circa 192.000 metri pătrați, aliniată la punctele cardinale. (Vezi fig. 4)

Substructura piramidei conține un puț adânc de 28 de metri care duce la un labirind de camere și coridoare, dintre care unele fie că nu erau finisate la momentul construcției, fie că au fost adăugări abandonate ale unei renovări ulterioare. La fundul puțului este camera mormântului, înaltă și lată de 167 cm și lungă de 289 cm, construită în întregime din marmură roz de Asuan. Pentru introducerea trupului, era sfredelită la capătul de nord o gaură în tavan. După ce trupul era înmormântat în cameră, gaura era astupată cu o singură piatră uriașă de granit de 180 cm lungime și cântărind 3 tone.

Zidul care înconjoară complexul Piramidei în trepte era îmbrăcat în piatră de calcar din Tura. Este înalt de circa 10 metri, iar lungimea lui totală în jurul perimetrului este de peste un kilometru și jumătate.

Generațiile ulterioare de egipteni au privit cu stimă complexul Piramidei în trepte. Acest lucru se vede după inscripțiile hieroglifice de pe zidurile unor clădiri din incintă în care este notată admirația simțită de egiptenii care vizitau complexul la o mie de ani după construirea lui.

Este greu de crezut că gradul de perfecțiune a construcției

piramidei lui Zoser putea fi atins fără să fi fost precedat de un înalt proces de dezvoltare. Totuși, nu există dovada folosirii pietrei în vreun edificiu anterior, în afara câtorva părți izolate sau secțiuni ale clădirilor. Totuși, din cauză că la construirea piramidei în trepte au fost folosite blocuri mici în locul blocurilor masive, monolite, uriașe, utilizate mai târziu în construcții, se crede că tehnica transportării și manipulării bucăților masive de piatră nu fusese cunoscută încă. Această explicație este valabilă din punctul de vedere al arheologilor. Totuși, se pare că Imhotep, cu tot geniul și inventivitatea lui, nu a fost destul de priceput ca să dezvolte tehnica necesară pentru această realizare mai sofisticată de zidire. De aceea, unii egiptologi susțin că, din motive necunoscute, nu au fost necesare blocuri mari de piatră ci, pentru această construcție particulară, erau suficiente pietre mai mici.

Arheologii au întâlnit foarte puține rămășițe ale complexului ce înconjura Piramida în trepte, iar cei care au explorat camerele, chiar și mai puține; hoții le-au golit practic de orice artefact de valoare. Tot ce a rămas au fost ziduri îmbrăcate în ceramică și cu reliefuri, unele sicrie goale și câteva bucăți de oase omenești.

Urmașii lui Zoser au urmat exemplul lui, construind morminte în forma unei piramide în trepte, deși ei nu au dorit să aibă o curte așa cum este complexul din perimetrul închis al piramidei.

Piramidele lui Sekhemkhet și Khaba

Sekhemkhet, unul dintre regii care i-au urmat lui Zoser, și-a ales amplasamentul în apropierea complexului piramidei inițiale în trepte. În colțul de sud-vest al complexului lui Zoser, Sekhemkhet și-a stabilit un perimetru aproape egal în lungime și de circa o treime în lățime.

Plănuită cu o bază care măsoară circa 366.000 metri pătrați, piramida ar fi trebuit să atingă o înălțime de circa 70 de metri, în șapte trepte, dar, pentru că domnia lui a durat doar șase ani, o perioadă neobișnuit de scurtă, cea mai mare parte a lucrării nu a fost realizată. Ulterior, structura a fost folosită drept carieră, iar acum este imposibil să se stabilească perioada când a fost construită.

Piramida lui Sekhemkhet era asemănătoare în interior cu aceea a lui Zoser, având un labirint de coridoare, camere, uși false și galerii. În timpul excavării acestei piramide, la începutul

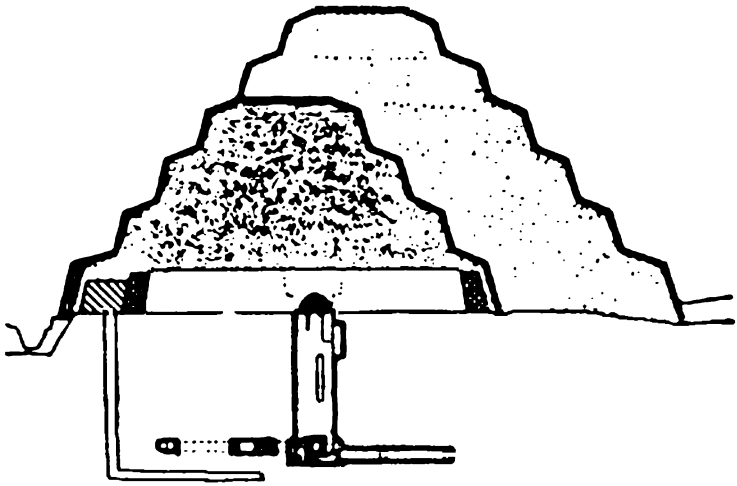

Fig. 4. Planul Piramidei în trepte

anilor 1950, a fost descoperit coridorul principal al puțului vertical încă intact. Pecetluit în trei părți, acesta ducea la coridorul cameră a cărui ușă spre camera de înmormântare era încă pecetluită cu ziduri groase de piatră care o blocau. Nu erau vizibile urme ale hoților de morminte. Când expediția condusă de Zakaria Goneim, din partea Serviciului de Antichități al guvernului egiptean, a intrat în camera mortuară, a găsit un sarcofag închis și pecetluit, pe care fusese pusă o coroană. Sarcofagul, cioplit într-un singur bloc de alabastru, era excepțional. În loc să aibă o parte întreagă deasupra drept capac, avea la un capăt un panou glisant, care era manipulat cu un sistem de pârghie cu frânghii. Tencuiala cu care s-a sigilat panoul după ceremonie arăta că mormântul nu mai fusese tulburat din vremea funerariilor. Când sarcofagul a fost în cele din urmă deschis, s-a constat că era gol. Indicațiile înșelătoare ale puțului, ale camerei mortuare și ale coridorului precum și lipsa mumiei constituie un mister pe care arheologii nu-l puteau explica. În mod natural, au fost lansate mai multe teorii. Una este că trupul și obiectele costisitoare ce îi aparțineau au fost furate chiar de preoții și demnitarii răspunzători de înmormântare. O alta este că întreaga cameră mortuară era falsă pentru a proteja amplasarea reală a mumiei, care a fost îngropată

într-un mormânt încă nedescoperit din piramidă sau din altă construcție.

O a treia piramidă în trepte, atribuită unui rege obscur, pe numa Khaba, este localizată la Zauiet el Aryan. Aceasta nu este o adevărată piramidă în trepte ci mai curând una în straturi, de unde numele ei de Piramida în straturi. Suprastructura ei acoperă o suprafață de 256.000 metri pătrați, deși structura nu a fost terminată; este posibil ca arhitectul să o fi plănuit cu șase sau șapte trepte.

Substructura diferă în amănunt de cea a celor două piramide anterioare, dar, în privința complexului înconjurător, este în esență indentică celorlalte. Absența unui sarcofag și a materialelor funerare sugerează că piramida nu a fost folosită niciodată și, de asemeni, că nu a ajuns la un stadiu avansat de construcție.

În toate cele trei complexe ale piramidelor în trepte, au fost găsite construcții funerare identice în diferite stadii de ruină.

Aceasta ar putea însemna că piramida lui Zoser era atât de clasică încât cei doi arhitecți care au urmat au decis să o copieze exact, permițându-și doar privilegiul de a modifica substructura. Ar putea să însemne de asemeni că ar fi putut exista un cod sau un plan prestabilit care trebuia urmat de către arhitecții ulteriori în construirea complexului. Nu se știe care dintre teorii este corectă, dar ultima explicație este mai puțin acceptată. Teoria planului prestabilit are, se pare, o singură dovadă susținătoare. Aceasta este forma a patru mari piramide în trepte situate la câteva sute de kilometri în susul Nilului, în vecinătatea Thebei. Nu se știe nimic despre istoria acestor piramide. Una dintre ele, El Kula, a fost analizată în 1949. S-a constatat atunci că această piramidă este orientată în mod straniu. În loc ca fiecare față să fie orientată spre cele patru puncte cardinale, cum se întâmplă de obicei la majoritatea piramidelor, aici cele patru colțuri sunt orientate fiecare spre câte unul dintre punctele cardinale.

Piramida de la El Kula are doar trei trepte, iar baza ei acoperă o suprafață de doar circa 56.000 metri pătrați. Substructurile acestor piramide nu au fost găsite, în afara acelora de la Nagada. Substructura acestei piramide cu patru trepte este, pur și simplu, un puț săpat foarte rudimentar în rocă și așezat direct sub centrul piramidei. Întrucât nu există nici tunel și nici intrare spre exteriorul feței piramidei, se presupune că aceasta este un mormânt construit

astfel ca, după înmormântare, accesul să fie imposibil. Adică se crede că s-a săpat puțul, s-a îngropat trupul și apoi s-a construit întreaga suprastructură, în jurul și deasupra mormântului, făcându-l astfel de nepătruns ulterior. Deși la excavare substructura nu a dezvăluit nici un corp, egiptologii uluiți au rămas la teoria lor că puțul a fost creat în mod special ca să se obțină un mormânt de nepătruns.

Misterul acestor patru piramide în trepte straniu amplasate continuă și în ziua de azi. S-ar putea oare ca aceste piramide să fi fost modelul după care au fost plănuite piramidele reale din regiunea Memphis, la mai multe sute de kilometri depărtare în josul Nilului, sau au fost pur și simplu construite de un grup de renegați sau de populații marginalizate care au migrat în vecinătatea Thebei?

Evoluția piramidei reale: Meidum

După părerea arheologilor, la sfârșitul Dinastiei a treia sau începutul Dinastiei a patra, a avut loc o modificare semnificativă în planul piramidei în trepte. Treptele piramidei erau umplute, creându-se astfel patru fețe netede, care se înclinau spre interior către un punct din vârf, formând ceea ce a devenit cunoscut în mod clasic drept piramida reală.

Egiptologii cred că au găsit motivul tranziției de la piramida în trepte la piramida reală în urma investigațiilor greu avariatei piramide de la Meidum, situată la vreo 35 de kilometri la sud de Memphis. În actuala ei stare, structura se aseamănă mai curând cu un turn înalt deptunghiular decât cu o piramidă.

Se crede că piramida de la Meidum a luat ca model piramida lui Zoser și pare să fi suferit mai multe transformări în timpul construcției. După ce au analizat cu atenție mai multe desene de pe pietre și din observațiile făcute la fața locului, egiptologii au ajuns la concluzia că piramida a fost construită cu două trepte, apoi cu trei și patru trepte. După etapa asta, a fost mărită la o suprastructură cu șapte trepte, care a fost mărită apoi la opt trepte. Înclinația treptelor era de 75 de grade, iar piramida terminată a măsurat la bază aproximativ 439.000 metri pătrați, dar înălțimea la care a ajuns în cele din urmă este nesigură.

Se pare că planul cu șapte trepte era destinat a fi piramida

finală. Se pare de asemeni că se intenţiona ca piramida cu opt trepte să fie versiunea finală. Totuşi, din motive încă necunoscute, treptele au fost umplute cu piatră locală şi apoi întreaga structură a fost îmbrăcată într-o faţadă netedă, de piatră de calcar din Tura. Piramida în trepte a fost astfel transformată în piramidă reală din punct de vedere geometric.

Suprastructura acum vizibilă arată părţi din treapta a treia şi a patra, din etapa cu şapte trepte, şi treptele a cincea şi a şasea în întregime, din etapa cu opt trepte. Au rămas intacte şi acum părţi substanţiale din partea de jos a ultimei piramide de la Meidum.

Faţa de nord a piramidei are o intrare spre un coridor care duce în jos la o adâncime de aproape 6 metri, prin substraturi de rocă, apoi merge orizontal circa 9 metri; apoi, un puţ vertical duce în sus în camera mortuară. În 1882, când s-a intrat prima dată în cameră, nu s-a găsit nici o urmă de sarcofag. Se crede că a fost furat în epocile antice de către hoţi care au săpat o gaură în zidul de sud al camerei.

Piramida de la Meidum avea clădiri anexe într-un perimetru închis. Acestea constau dintr-o piramidă mai mică, un templu mortuar şi o a treia clădire. Toate aceste clădiri au ajuns o grămadă de pietre şi, oricât ar încerca egiptologii, nu se mai pot obţine prea multe informaţii sau chiar nici una.

Nu s-au găsit inscripţii care să dea o idee despre constructor sau despre regele căruia îi aparţine piramida de la Meidum. Totuşi, o inscripţie de pe templul mortuar dă o dovadă posibilă; în dinastia a optsprezecea, 1000 de ani mai târziu, sau aşa ceva, acesta era considerat opera lui Seneferu. Egiptologii întâmpină dificultăţi în a afirma, cu un oarecare grad de exactitate, cine a construit piramida şi pentru cine. Fără dovezi scrise, tot ce ştiu este o estimare a datei când a fost construită piramida. Ei pot doar să o atribuie faraonului care a domnit în acea perioadă de timp. S-a presupus că un faraon putea fi răspunzător pentru mai multe piramide, dar egiptologii au obiectat, pretinzând că acest lucru ar fi ilogic. Totuşi, s-au găsit înscrisuri care se refereau la mai multe piramide ale lui Seneferu. Există posibilitatea ca nu doar piramida de la Meidum să fi fost construită pentru regele Seneferu, ci şi celelalte două piramide de la Meidum şi Dahshur, una dintre ele cunoscută ca Piramida strâmbă.

Piramida strâmbă

Piramida strâmbă, cunoscută și sub numele de falsă, romboidală sau tocită, este așezată la sud de a doua din grup și a fost atribuită clar lui Seneferu. Se pare că piramida a fost plănuită inițial ca o piramidă reală din punct de vedere geometric, dar, dintr-un motiv necunoscut, a fost terminată atât de repede încât constructorii, în graba lor, s-au oprit înainte de a ajunge la înălțimea plănuită inițial. Această deducție a fost făcută pentru că, pe la jumătatea înălțimei piramidei, unghiul de înclinare scade de la 54 de grade și 31 minute la 43 de grade și 21 minute. S-a observat de asemeni că nu este prea bine aliniată la punctele cardinale. Construită pe o bază de aproximativ 575.000 metri pătrați, Piramida strâmbă ar fi ajuns la o înălțime de circa 102 metri. În exterior, aceasta este cea mai bine păstrată piramidă dintre cele existente. Nici una dintre piramide nu și-a păstrat atât de mult din învelișul exterior. În interior este absolut unică, având două intrări separate, una pe fața de nord și alta pe cea de vest. Intrarea din nord duce în jos, pe o distanță de peste 7 metri, direct spre o anticameră/vestibul, de circa 5 metri lățime și peste 12 metri înălțime. Imediat după anticamera/vestibul este o a doua cameră de circa 5 metri pe 6 metri și de circa 17 metri înălțime.

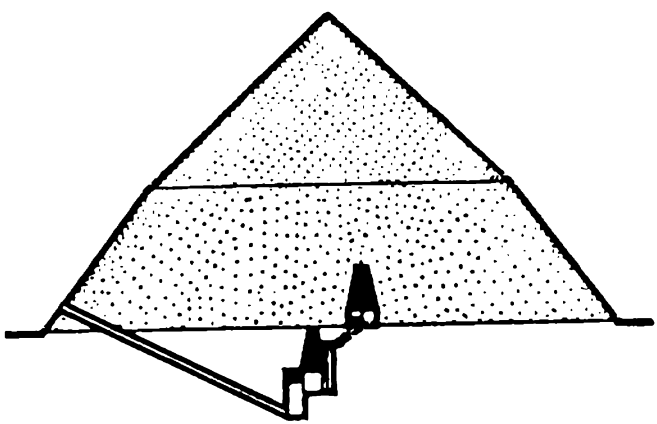

Fig. 5. Planul piramidei strâmbe

Cea de a doua intrare de pe fața de vest duce în jos circa 7 metri, merge drept pe încă 20 de metri și se termină direct în a doua cameră.

În camere și coridoare nu au fost găsite prea multe obiecte, câteva rămășițe ale unei bufnițe și mai multe schelete de lilieci au fost găsite înfășurate împreună și puse într-o cutie de lemn într-o cavitate din podeaua camerei superioare. Nici aici, după excavări considerabile în cele două camere, nu s-a găsit nici un sarcofag, spre marea deziluzie a exploratorilor.

Piramida anexă, aflată la peste 60 de metri spre sud, are 165.000 metri pătrați și, la terminare, trebuie să fi măsurat peste 32 de metri înălțime. Și aceasta are o intrare pe fața de nord, cu un coridor care coboară într-o capelă mică, având un puț în mijlocul podelei. Chiar dincolo de capelă este o cameră de aproape 7400 metri pătrați.

Piramide anexe ca aceasta se găsesc în mod obișnuit în complexele piramidelor principale și, în general, se crede că au fost folosite într-unul dintre aceste două scopuri: fie că puteau fi piramidele reginei, fie că puteu să fi servit ca piramide de înmormântare a măruntaielor regilor.

Piramida de la Meidum oferă planul general pentru toate complexele de piramide succesive. Acest plan, ca și succesoarele lui, conținea o piramidă principală, o capelă, o piramidă mai mică și un templu mortuar, toate închise în interiorul unui zid.

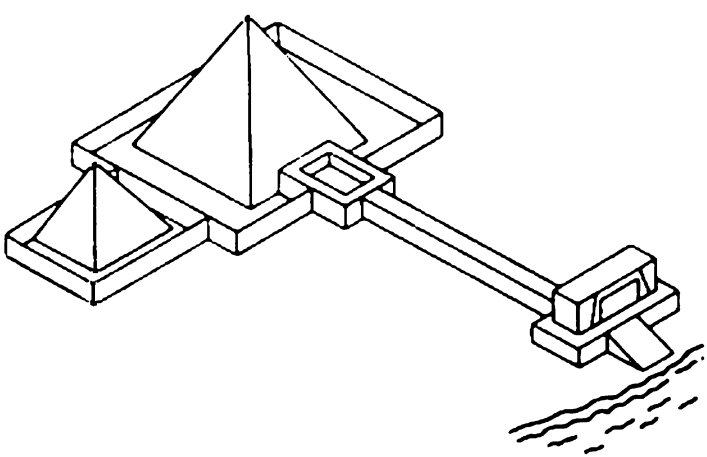

Fig. 6 Complex tipic de piramidă

Un drum pietruit ducea de la intrarea templului mortuar la un templu din vale, de pe malul Nilului. Acest templu era construit în scopul expres de a primi trupul faraonului mort, care era adus acolo cu barca. Dacă râul se revărsa, barca putea să ancoreze chiar la templu; totuși, se săpase un canal care făcea legătura de la râu până la ușa templui, pentru ca, în anotimpul secetos, barca să poată totuși ajunge la locul de ancorare, chiar dacă râul era retras de la intrarea templului (vezi fig. 6).

Spre nord de Piramida strâmbă se află o piramidă cunoscută ca Piramida nordică de piatră din Danshur. În mod straniu, această piramidă are aproape același unghi de înclinare ca și jumătatea superioară a Piramidei strâmbe, 43 de grade și 36 de minute, și are la bază 668.000 metri pătrați. Intrarea de nord duce la un coridor, la anticamere gemene și la o cameră principală de peste 15 metri înălțime. Stăpânul acestei piramide este de fapt necunoscut, dar ea este atribuită lui Seneferu. Aceasta ar sugera ca el să fi avut șansa de a alege din nu mai puțin de trei piramide în care anume să fie înmormântat.

Piramidele târzii

Când arta piramidelor majestuoase a atins apogeul cu piramidele de la Gaza (discutate în capitolul 5), a început un declin continuu al construcției de piramide. Numeroasele piramide ale dinastiilor a cincea și a șasea nu au fost atât de complexe și de grandioase ca mărime și calitate. Pietrele și celelalte materiale de construcție erau de o calitate atât de proastă încât multe dintre piramidele regilor următori nu sunt acum decât dărâmături. Totuși, în timpul dinastiilor a cincea și a șasea, îndemânările artistice s-au dezvoltat mult mai mult față de dinastiile anterioare. Dar, când s-a încheiat dinastia a șasea anunțând sfârșitul Vechiului Regat, artele și meseriile au decăzut și majoritatea templelor și monumentelor din Epoca piramidelor au fost jefuite și distruse.

O reînviere a activității de construție de piramide a început în timpul dinastiei a douăsprezecea. Piramidele construite erau mai impodobite, dar de o calitate inferioară celor anterioare. De la prima piramidă în trepte, construită în timpul dinastiei a treia, până la ultima piramidă importantă construită în timpul dinastiei a treisprezecea, doar treizeci de piramide sunt considerate de egiptologi a fi de importanță istorică sau arheologică (vezi lista piramidelor).

Principalele piramide ale Egiptului*

Dinastia	Faraonul	Dimensiunile (latura) bazei	Localizarea
a 3-a	Zoser	125,27 m/109 m	Sahara
a 3-a	Sekhemhet	120,39 m	Sahara
a 3-a	Kaba	84,12 m	Zauiet el Aryan
a 4-a	Seneferu	144,17 m	Meidum
a 4-a	Seneferu (strâmbă)	188,97 m	Dahshur
a 4-a	Seneferu	219,15 m	Dahshur
a 4-a	Keops (mare)	230,42 m	Gaza
a 4-a	Djedefre	97,53 m	Abu Roash
a 4-a	Kefren	215,79 m	Gaza
a 4-a	Mikerinos	108,50 m	Gaza
a 5-a	Userkaf	75,28 m	Sahara
a 5-a	Sahure	78,33 m	Abu Sir
a 5-a	Neferirkare	109,72 m	Abu Sir
a 5-a	Niuserre	83,51 m	Abu Sir
a 5-a	Isesi	80,77 m	Sahara
a 5-a	Unas	67 m	Sahara
a 6-a	Teti	64 m	Sahara
a 6-a	Pepi I	76,20 m	Sahara
a 6-a	Merenre	80,16 m	Sahara
a 6-a	Pepi II	75,59 m	Sahara
a 8-a	Ibi	31,08 m	Sahara
a 11-a	Neb-Hepet-Re Mentu Hotep	21,32 m	Deir el Bahri
a 12-a	Ammenemes I	90,22 m	Lisht
a 12-a	Sesostris I	107,28 m	Lisht
a 12-a	Ammenemes II	80,16 m	Dahshur
a 12-a	Sesostris II	105,76 m	Illahum
a 12-a	Sesostris III	106,68 m	Dahshur
a 12-a	Ammenemes III	101,80 m	Hawara
a 13-a	Khendjer	51,81 m	Sahara

* După I. B. S. Edwards în *Piramidele Egiptului.*

N. T. Calculul în metri s-a făcut pe baza echivalentului: 1 foot = 30,48 cm, 1 inch = 2,54 cm, 1 foot pătrat = 929 cm^2

Absența mumiilor în acestea rămâne un fenomen inexplicabil dacă credem, ca majoritatea egiptologilor, că aproximativ o mie de ani de construcții de piramide și tunele complicate aveau

drept singur scop înmormântarea trupurilor faraonilor în sarcofage. E clar că sigilarea sarcofagelor și numeroasele tunele și coridoare menite să „apere mormintele de spoliatori" devine cumva de neînțeles când, la deschiderea pentru prima dată de la sigilare a camerei de înmormântare, nu se găsește nici un trup. Sunt de asemeni cazuri în care camerele de înmormântare au fost găsite cu o gaură săpată pe o latură. Egiptologii consideră că aceste găuri au fost făcute de jefuitori. Dacă este așa, atunci hoții trebuie să fi avut mare pricepere în săparea de tuneluri, un plan al camerelor din piramidă și își doreau, nu doar prețioasele bijuterii și alte obiecte înmormântate cu trupul, ci și chiar trupul în sine!

Există trei principale școli de gândire în legătură cu acest subiect.

Prima pretinde că hoții au luat trupurile pentru a-l profana complet pe faraonul anterior. Ei s-au descotorisit de mumii într-un mod necunoscut, astfel încât acestea s-au pierdut pentru totdeauna pentru posteritate.

A doua școală crede că aceste camere mortuare sunt de fapt false și că adevăratele locuri de înmormântare trebuie abia găsite în fiecare piramidă. Această explicație este cea mai rațională, întrucât este clar că și uriașele piramide, cu toate precauțiile lor complicate, erau vulnerabile în fața jefuitorilor. Este posibil ca acei constructori să fi fost destul de vicleni să pună sacrofage sigilate și ceva bijuterii în camere, ca să-i păcălească pe hoți, ca să creadă că au găsit camera principală. Aceasta ar explica apariția presupusei camere mortuare la intrarea inițială, după părerea arheologilor moderni - camere goale, lipsite de orice în afară de un sarcofag sigilat dar gol. Se poate concepe că faraonii erau perfect conștienți de îndemânarea și hotărârea infractorilor din zilele lor și, în eforturile lor pare-se reușite de a-i păcăli, au creat fără voie un mister care mai dăinuie și în prezent.

Al treilea grup de învățați consideră că piramidele, mai ales marea piramidă de la Gaza (vezi capitolele 6 și 7), nu au fost construite drept cavouri de înmormântare, ci au fost create ca temple de inițiere. Acești învățați nu au nici o teorie în legătură cu intrebarea de ce sarcofagele au fost găsite mereu sigilate dar goale.

După cum s-a văzut, misterele piramidelor sunt numeroase. Nici specialiștii nu se pot înțelege în privința motivului real al ridicării piramidelor, al metodelor de construcție folosite în aceste structuri masive și, desigur, în privința absenței mumiilor în ceea ce erau în aparență sarcofage sigilate.

5
PIRAMIDELE DIN GAZA

Dintre cele șapte minuni ale lumii doar Marea Piramidă de la Gaza a rămas până azi. La fel ca și celelalte piramide ale Egiptului (discutate în capitolul anterior), Marea Piramidă continuă să-i uluiască pe egiptologi, neputând explica metoda și scopul construcției.

Această veche minune este așezată la o scurtă distanță de Cairo, ea fiind piesa de rezistență a unui complex de structuri constând din trei magnifice piramide, un sfinx colosal, câteva piramide mai mici și câteva morminte.

Cea mai amplă piramidă este numită Piramida Mare sau Piramida lui Keops, Keops fiind forma greacă a lui Khufu, numele faraonului care a fost fiul și succesorul la tron al lui Seneferu.

Piramida Mare a devenit apogeul construcției de piramide în ce privește mărimea și calitatea. S-au făcut numeroase încercări de a se ilustra mărimea ei prin comparație cu alte structuri faimoase. La origine, se crede că a avut 146 metri înălțime; secolele au erodat-o și au redus-o la actuala ei înălțime de 137 metri. Acoperă 13,1 acri, iar măsurile laturilor, date de I. E. S. Edwards în *Piramidele Egiptului*, sunt la bază după cum urmează: est 230,39 metri; vest 230,35 metri; nord 230,25 metri; sud 230,45 metri. Deși nu sunt nici două laturi identice ca lungime, diferența dintre cea mai scurtă și cea mai lungă este doar de 20 de centimetri. Cele patru fețe triunghiulare sunt înclinate la un unghi de aproximativ 51 de grade și 52 de minute față de pământ. Întreaga structură a fost inițial orientată spre nordul și sudul real.

Unul dintre misterele Piramidei Mari este că numeroși arheologi și exploratori au analizat-o și au obținut măsurători diferite ale înălțimii ei. O sursă o citează ca fiind de 147,5 metri, alta pretinde că este de 152 metri. Unii afirmă că baza are 702.324

metri pătrați, alții afirmă că are 643.797 metri pătrați și că înclinarea fețelor triunghiulare este de 51 grade, 19 minute, 14 secunde. Acum, se estimează că orientarea ei nord-sud conține următoarele erori: latura de nord; 2'28'' la sud în partea de vest; latura sudică; 1'57'' la sud în partea de vest; latura de est; 5'30'' la vest în partea de nord; latura de vest 2'30'' la vest în partea de nord. Acuratețea acestei orientări implică faptul că cele patru colțuri erau unghiuri perfect drepte, măsurătorile lor exacte fiind: nord-vest 89°59'58''; nord-est 90°3'2''; sud-vest 90°0'33''; sud-est 89°56'27''.

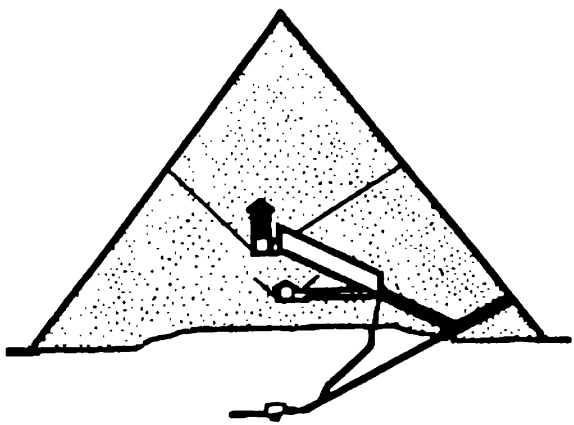

Fig. 7 Planul Piramidei mari

Misterul orientării Piramidelor Mari din Gaza este încă neexplicat. Cea mai recentă teorie este că aceasta nu este o eroare a constructorului ci este produsă de deriva continentelor. Următoarele articole reproduse ale lui G. S. Pawley și N. Abrahamsen arată că, deși nu prea e plauzibil, piramidele reflectă deriva continentelor.

Arată oare piramidele deriva continentelor?*

Rezumat: Misterul orientării marilor piramide de la Gaza a rămas neexplicat multe decenii. Aliniamentul general este de 4

* Copyright 1973, de la Societatea americană pentru dezvoltarea științei.

minute la vest de direcţia nord. Se argumentează că aceasta nu este o eroare a constructorului ci este datorată mişcării de-a lungul secolelor. Teoriile moderne despre deriva continentelor nu au în vedere asemenea mişcări mari, dar alte cauze ale deplasării polare dau mişcări şi mai mici. Astfel, deriva continentelor este explicaţia cea mai potrivită, deşi cumva neplauzibilă, mai ales că măsurătorile au fost făcute pe o perioadă de cincizeci de ani, în timp ce măsurătorile geofizice ale întinderii fundului mării se stabilesc pe o scară de milioane de ani.

Gaza este situată aproximativ la 30°E, 30°N; deci putem spune că polul de acum circa 4500 de ani (văzut din centrul pământului) este acum la 3,5' +/- 0,9' de-a lungul longitudinii 60°V faţă de Groenlanda şi cu o mărime necunoscută de-a lungul longitudinii 30°E. În perioada construcţiei „steaua polară" ar fi fost Vega. Aflându-se la o elevaţie de 30°, Vega ar fi fost ideală pentru aliniere, dar ar merita să facem o experienţă la locul actual ca posibilele surse de eroare să poată fi investigate.

Este bine dovedit acum că polul real se mişcă anual cu 0,0032'' de-a lungul longitudinii 60°V (3). Aceasta ar însemna cam 0,24' în 4.500 de ani, ceea ce e prea puţin şi cu un alt semn. O variaţie oarecare se consideră că este provocată de topirea gheţii în Groelanda (Antarctica). Alte variaţii ale poziţiei polare sunt de natură oscilatorie si sunt de foarte mică amplitudine (4).

Deriva continentelor poate cauza variaţia nordului real faţă de masa în mişcare. Americile s-au separat de Africa şi Europa datorită lărgirii fundului mării. Această mişcare are o axă la sud-vest de Islanda şi este de circa 5 cm pe an între America de Sud şi Africa. Dacă aceasta face ca doar cea din urmă să se rotească şi dacă rotaţia a fost uniformă timp de 4.500 de ani, piramidele s-ar fi rotat cu 0,1' în sensul observat.

Africa şi Peninsula Arabică se depărtează de parcă ar avea un pivot în capătul de nord al Mării Roşii. Aceasta sugerează o rotaţie a piramidelor în sens greşit, dat chiar şi aşa, de o magnitudine mult prea mică. Ambele aceste mişcări sunt prezentate în figura 8 (b).

Cutremurele sunt şi ele un mecanism posibil pentru o reorientare locală. Regiunea mediteraneană şi a Mării Roşii sunt bine cunoscute pentru cutremure, dar pentru mişcarea piramidelor ar fi fost nevoie de un cutremur de o magnitudine fără precedent.

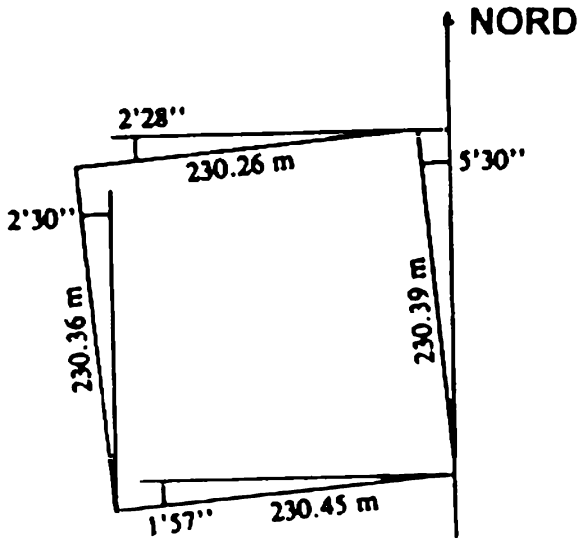

Fig. 8 (a) Marea Piramidă Keops

În această privinţă ar merita atenţie o opinie a specialiştilor în geologie, întrucât greşeala misterului local trebuie înţeleasă în detaliu, ca şi efectele cutremurului, despre care se crede că a avut loc în anul 908 î. e. n.

O observare a mişcării polului există pentru stiinţa modernă, dar pe o perioadă de timp redusă. Teoria derivei continentelor se bazează pe măsurători foarte recente şi există discuţii contradictorii dacă mişcarea este continuă sau în salturi. În această dezbatere, observarea piramidei poate aduce o contribuţie, întrucât ar trebui să fie explicabilă în termeni geofizici. Flinders Petrie (1) a făcut prima relatare (modernă) asupra piramidelor din Gaza (2), dar observaţiile lui se pare că nu au fost luate în consideraţie de oamenii de ştiinţă din afara arheologiei. El trage concluzia că media a şase aliniamente ale piramidelor lui Keops (Khufu - vezi fig. 8 (a) - şi Kefren (Khafra) era de circa 4' vest dată de nordul real, cu o eroare de 1'. Aceasta îi indică lui faptul că polul pământului s-a mutat în această măsură.

Petrie susţine că părţile de est şi de vest ale fiecărei piramide trebuie să fi fost fixate în mod independent, pentru că piramidele erau construite pe baza unei roci înalte. Intrarea în piramida lui

Fig. 8 (b) Tiparul derivei continentelor, cu două puncte pivot

Keops este în forma unui tunel cu două elevații distincte, fiecare secțiune necesitând un aliniament independent. Întrucât piramidele sunt din rocă bine lucrată și bine păstrată, aliniamentele sunt foarte corecte, diferind doar cu 1'. Aceasta este originea estimării lui Petrie în privința erorii aliniamentului, și se află în limitele plasate de acuitatea ochiului, care probabil a fost folosit.

O afirmare independentă a corectitudinii constructorului este furnizată de părțile de nord și de sud ale ambelor piramide. Nu există o metodă astronomică de aliniere est–vest, așa încât probabil că s-au construit unghiuri drepte. Acestea au fost realizate cu o acuratețe de circa 1,5'.

Aliniamentul nordic trebuie să fi fost intenționat orientat spre nordul real, întrucât nu există un mod de aliniere la un punct aflat dincolo de nordul real. O stea, oricât de aproape de pol, tot ar descrie un mic cerc pe cer, iar acest cerc s-ar schimba considerabil ca mărime, într-o singură generație, datorită precesiunii echinocțiilor. Orice gând despre un aliniament magnetic poate fi respins, pentru că variația magnetică în decurs de o generație ar fi enormă atunci când polul magnetic este aproape de polul real. Oricum, nu se crede că egiptenii antici ar fi cunoscut steaua

polară, iar aceasta nu putea fi nicicum folosită pentru obținerea unei exactități de 1'. Petrie lasă să se înțeleagă că paralaxa astronomică ar putea fi depășită, făcând observații la interval de șase luni, dar că este posibil să se realizeze într-o singură noapte un aliniament de exactitatea cerută.

Nu există în Egipt alte vestigii care să poată corobora rezultatele; celelalte piramide sunt mai mici și de o acurateţe mai redusă, iar multe alte construcții au aliniamente solare sau lunare. Cele două piramide care ne dau acest rezultat unic au fost edificate la zenitul construcției de piramide și nu este surprinzător faptul că doar ele au o asemenea exactitate.

Dacă acceptăm ca valabilă dovada piramidelor, putem foarte bine să punem întrebarea: ce alte vestigii arheologice ne pot da alte informații? Există în Peru niște marcări de platouri extrem de corecte dar neexplicate, făcute de populația Nazca, dar și aceastea sunt în pericol de a se distruge. Amplasamentele megalitice din Britania și Bretania sunt și ele candidate pentru a fi studiate, dar mai întâi trebuie să fim convinși de argumentele că acestea sunt obsrvatoare solare și lunare (5). Cele mai bune dintre acestea ar putea fi destul de exacte, deși este îndoielnic lucrul acesta. Piramidele dau probabil datele cele mai corecte și ar fi păcat dacă acest fapt unic s-ar pierde în goana științei.

G. S. Pawley

Departamentul de Fizică
Universitatea Edinburgh
Edinburgh, Scoția

N. Abrahamsen

Laboratorul de geofizică, Aarhus.
Universitatea Aarhus, Danemarca

Bibliografie

1) F. Petrie *Wisdom of the Egiptians* (Înțelepciunea egiptenilor) (Quaritch, Londra, 1940)
2) I. E. S. Edwards, *The Puramids of Egipt* (Piramidele Egiptului) (Pelican, Nelo Orleans, ed. 2, 1961)
3) W. Markowitz și B. Guinot, Eds., *Continental Drift* (Deriva continentelor) (Reidel, Dordrecht, Olanda, 1968)
4) J. Coulomb și G. Jobert, *The Physical Constitution of the*

Earth (Structura fizică a piramidelor) (Oliver și Boyd, Edinburgh, 1963)
5) A. Thom, *Megalithic Lunar Observations* (Observații megalitice lunare). (Oxford Univ. Press, New York, 1971)

Văzută de la distanță, Piramida Mare dă impresia că s-a păstrat substanțial intactă. Totuși, când ajungi aproape de ea, vezi că a suferit mult din cauza intemperiilor naturii și a jefuitorilor. Vreo duzină de asize și cheia de boltă, care era probabil din granit, au fost smulse din vârf. Toată fațada din calcar de Tura, cu excepția câtorva bucăți aflate aproape de bază, au fost scoase de pe fețele ei triunghiulare. Fața de nord are o mare deschizătură tăiată în mijloc, puțin mai jos de intrarea originală. Tradiția musulmană relatează că această deschizătură a fost făcută în a doua parte a secolului al IX-lea, pe baza convingerii greșite că în piramidă era ascunse comori. Apoi, ea a devenit o carieră abundentă și convenabilă pentru pietrele necesare la poduri, ziduri, case și alte construcții din apropiere de Gaza și Cairo.

Știința modernă a dezgropat încă un mister despre Piramida Mare; arheologii nu au putut să ajungă la calcularea exactă a cantității de piatră cioplită necesară pentru ea. Se estimează totuși că, atunci când a fost terminată, miezul din piatră locală și fațadele din calcar de Tura erau compuse din 2.300.000 de blocuri separate, fiecare în greutate medie de 2,5 tone și atingând un maximum de 15 tone în greutate. Alte estimări merg de la 2 la 70 de tone fiecare, numărul maxim de blocuri necesar construcției piramidei atingând 2.500.000 bucăți. Se consideră că centrul miezului constă dintr-un nucleu de roci a cărui mărime nu poate fi determinată precis. Nici o altă structură din lume care a fost măsurată și analizată atât de des și cu atâta atenție ca piramida lui Keops, nu a avut atâtea discrepanțe în raportarea măsurătorilor. Singurul fapt neîndoielnic despre piramide este că blocurile de granit și de piatră de calcar erau atât de perfect cioplite (deviații mai mici de 0,24 mm) și erau atât de corect îmbinate în construcție, încât încheieturile nu erau mai largi de 0,5 milimetri.

Interiorul piramidei mari

Arheologii studiază coridoarele și camerele din Piramida Mare în legătură cu dezvoltarea ei structurală. Intrarea spre miezul piramidei se află pe fața de nord, la o înălțime măsurată vertical,

de 16 metri deasupra nivelului solului și este așezată exact la mijlocul feței. De la intrare, un coridor de peste 27 metri pătrați, coboară spre o cameră neterminată, într-un unghi ușor mai mare de 26 grade. Un puț pătrat se deschide în podeaua desfundată iar zidurile aspre ale camerei au o deschidere nefinisată spre un pasaj fără ieșire. Prezența acestui pasaj îi face pe arheologi să creadă că, dacă planul original ar fi fost realizat, ar mai fi existat o a doua cameră dincolo de prima și interconectată la coridorul închis. Când Herodot a vizitat Egiptul în secolul V î. e. n., i s-a spus că sub piramidă au fost construite cavouri pe un fel de insulă înconjurată cu apă, canalizată din Nil. Se spunea că pe această insulă era trupul lui Keops. Totuși, până acum, nu s-a găsit nici o urmă de așa ceva, iar arheologii cred că nu a existat niciodată. O altă teorie alternativă ceva mai plauzibilă privind coridorul și camera nefinisată este aceea că aceasta ar fi fost lăsată goală și neterminată cu scopul de a-i face pe toți să creadă că în piramidă nu a fost înmormântat nici un faraon bogat. Teoria este cumva susținută de un alt tunel care duce la coridorul în pantă, cam la circa 18 metri de la intrarea în camera neterminată. Acest tunel putea să fi servit ca un al doilea labirint, ca să-i zăpăcească și mai mult pe viitori jefuitori. Totuși, teoria cea mai aceptată este că tunelul respectiv a fost folosit pentru aerisire de către muncitorii care au lucrat în camera neterminată.

La optsprezece metri în coridorul care coboară este deschiderea spre coridorul care urcă, acesta corespunzând în lățime și înălțime celui care coboară. Coridorul care urcă are o lungime de aproximativ 40 de metri, iar unghiul de înclinare e același cu al coridorului care coboară, cu o diferență de un grad. Acolo unde se întâlnește coridorul care coboară cu acela care urcă, trei blocuri mari de granit așezate unul după altul, astupă intrarea în coridorul ascendent dinspre cel descendent. Aceste trei dopuri de granit trebuie să fi avut în spatele lor alte dopuri de piatră calcaroasă. Istoricii arabi consemnează că în secolul IX î. e. n., la comanda califului Ma'Mun, fiul lui Harun al Rașid, faimos din 1001 de nopți, săpătorii și-au redirecționat săpăturile când s-a prăbușit o placă de calcar care era astfel lucrată încât părea o rămășiță a tavanului din partea superioară a coridorului coborâtor. În cursul acestei proceduri de săpare, ei au întâlnit trei sau patru dopuri, în spatele cărora era un pasaj astupat cu mai multe blocuri de

calcar. Un fapt deosebit în legătură cu aceste dopuri este acela că ele s-ar fi potrivit la fel de exact atât la capătul de sus cât și la cel de jos al pasajului.

Îndemânarea și agilitatea inginerească pentru punerea la locul lor a acestor blocuri era atât de mare, încât și acum rămâne un mister cum s-a realizat. Dar și mai misterios este răspunsul la întrebarea unde erau păstrate aceste blocuri înainte de îmormântarea faraonilor, sau, dacă blocurile erau puse la locul lor înainte de înmormântarea faraonilor, cum mai era înmormântat trupul dacă blocurile astupau intrarea la camera de înmormântare? Au fost oferite multe teorii pentru explicarea acestor mistere, toate prea neplauzibile pentru a fi luate serios în considerație. Până în ziua de zi, dopul de granit a rămas la locul lui, o mărturise mută a geniului arhitectului faraonului.

O cameră construită la capătul pasajului din vârful coridorului ascendent, numită de arabi „camera reginei", este calculată a fi situată exact în punctul din mijloc dintre partea de nod și cea de sud a piramidei și direct sub piatra din vârf. Camera reginei dă semne că lucrul a fost abandonat înainte de a fi terminat. Aceasta măsoară peste 5 metri pe 5,5 metri, cu un tavan ascuțit care se ridică la o înălțime de peste 6 metri. Peretele de est are o nișă cu o adâncime de un metru, înaltă de 4,5 metri și lată de 1,5 metri, probabil destinată să conțină o statuie care se poate să nu fi fost pusă niciodată acolo. Camera reginei are două deschizături închise la capete, una pe peretele de nord și una pe cel de sud. Mulți cercetători consideră că acestea erau spații de aeraj asemănătoare cu acelea de la camera neterminată, dar mai probabil e că făceau parte din sistemul de tuneluri labirint folosite pentru descurajarea jefuitorilor care încercau să ajungă la camera regelui. O a treia teorie afirmă că aceste tuneluri aveau un rol astrologic, fiind folosite în procesul de construire a piramidei și a camerelor.

Continuarea coridorului ascendent până la 39 de metri se face sub forma „Galeriei mari", una dintre cele mai mari realizări arhitectonice ale piramidei. Aceasta are peste 35 de metri lungime și aproape 9 metri înălțime. Ambii pereți din piatră de calcar lustruită ating o înălțime de 2,20 metri. La piciorul fiecărui perete, o pasarelă înaltă de peste 60 de centrimetri și lată de jumătate de metru merge de-a lungul lungimii galeriei, cu un pasaj de un metru între estrade. Galeria a fost construită cu o înclinare

de 26 de grade și era așa fel construită încât să creeze o presiune cumulativă pe tot drumul de la acoperiș în jos, făcând ca fiecare piatră să fie ținută la locul ei de peretele lateral. La capătul de jos al Galeriei Mari există acum o deschizătură provocată de scoaterea pietrelor care, mai înainte, legau podeaua pasajului cu coridorul ascendent și acopereau gura pasajului orizontal care ducea la camera reginei. Înlăturarea pietrei de jos a deschizăturii a dezvăluit un tunel care cobora până la zidul de vest al coridorului descendent. O piatră înălțată la un metru de podea, așezată la capătul superior al Galeriei Mari are acces la o trecere joasă, îngustă de mai puțin de 4 metri pătrați, care duce la camera regelui. Circa o treime din pasajul îmbrăcat în piatră de calcar lustruită, se lărgește formând un fel de anticameră din granit roșu lustruit. Pasajul continuă apoi la dimensiunile lui obișnuite de mai puțin de 4 metri pătrați și se deschide în camera regelui.

Camera regelui este construită în întregime din blocuri de granit roșu lustruit, măsurând ceva peste 5 pe 10 metri la bază și aproape 6 metri în înălțime. În pereții de nord și de sud sunt tuneluri ca acelea din camera reginei și din camera neterminată. Se pare că, la un moment dat, aceste tuneluri, pătrundeau în miezul piramidei și ieșeau în exterior. Lângă peretele de nord, se află un sarcofag fără capac, dreptunghiular, din granit. Egiptologii susțin cu vehemență că acest sarcofag a conținut trupul regelui, care era probabil închis în alt sicriu din lemn. Misterul sarcofagului constă în faptul că este cu 2,54 centrimetri mai lat decât coridorul ascendent. Pentru că nu putea fi adus prin acest coridor, arheologii au ajuns la concluzia că trebuie să fi fost pus la locul acela în timp ce se construia camera.

Se pare că nu există o paralelă arhitectonică în ceea ce privește plafonul și acoperișul camerei regelui. Plafonul plan, din nouă plăci de calcar, cântărește un total de aproximativ 400 de tone. Încă trei plafoane, de construcție asemănătoare, sunt separate de compartimente; ultimul plafon este ascuțit. Se crede că scopul acestei construcții speciale a acoperișului era de a diminua orice risc de prăbușire a tavanului camerei sub greutatea suprastructurii înconjurătoare și a forțelor naturii. Construirea lor a fost justificată pentru că fiecare placă masivă de granit din tavan, inclusiv cele din compartimente sunt crăpate, probabil din cauza cutremurelor, dar nu s-au prăbușit nici una.

Se crede că Piramida Mare a fost jefuită pentru prima dată

la începutul Primei Perioade Intermediare, cândva în timpul Dinastiei a șaptea. Se pare că au fost multe furturi și, de fiecare dată, Piramida Mare a fost renovată și intrarea a fost ascunsă. Aceste măsuri de securitate aveau să creeze arheologilor, peste secole, mari dificultăți pentru găsirea intrării principale în Piramida Mare.

Piramidele lui Kefren și Mikerinos

Cea de a doua piramidă din Gaza este cea a regelui Kefren (cunoscut egiptenilor ca Kaefren). Piramida lui Kefren pare de fapt mai înaltă decât Piramida Mare, pur și simplu pentru că este așezată pe un teren puțin mai înalt. Dimensiunile ei în momentul construcției erau de aproape 657.000 metri pătrați și peste 143 metri înălțime în timp ce cealaltă are ceva mai mult de 575.000 metri pătrați, și atinge o înălțime de 136 de metri. Celălalt motiv al iluziei de înălțime mai mare este că, deși baza piramidei lui Kefren e mai mică decât a celei a lui Keops, fețele se înclină la un unghi mai mare de 52 grade și 20 minute, care îi permite să ajungă la o înălțime cu doar 3 metri mai mică decât cea a Piramidei Mari.

Exteriorul piramidei lui Keops este diferit în două privințe; este îmbrăcat în două tipuri diferite de piatră și cea mai mare parte a exteriorului este încă intactă. Învelișul exterior, rămas intact în apropierea de vârf, este din piatră calcaroasă de Tura, în timp ce învelișul de la bază este din granit roșu.

Surprinzător, în partea de nord a piramidei există două intrări. O intrare este situată pe fața de nord a piramidei iar cealaltă este direct sub ea, chiar după zidul de fundație al piramidei. Ambele coridoare de la cele două intrări coboară cam în același unghi. Coridorul superior, căptușit cu granit roșu, se îndreaptă și duce la o cameră lungă de 14 metri, lată de 5 metri și înaltă de aproape 7 metri. Interesant este că această cameră este aliniată cu partea mai scurtă, în direcția nord-sud. Întreaga cameră a fost săpată în roca de sub piramidă. Acoperișul ei, care se află în însăși structura piramidei, este ascuțit, din plăci de piatră de calcar așezate în același unghi ca și fețele piramidei. Se văd semne că s-a încercat plasarea unor coridoare de aeraj ca acelea din piramida lui Keops, dar ele nu au fost realizate. Lângă latura

de vest a camerei, un sarcofag magnific, dreptunghiular, din granit lustruit, este scufundat în podea până la capac. Când arheologii au intrat prima oară în cameră în 1818, capacul era înlăturat și rupt în două. Bineînțeles că nu s-a găsit nici o mumie.

Coridorul inferior se îndreaptă după coborâre, la fel ca și coridorul superior, și apoi urcă din nou, ca să intre în partea orizontală a camerei de sus prin podeaua acesteia. Partea orizontală a coridorului inferior are o rampă de intrare în partea de vest, care duce într-o cameră de 10 metri lungime, 3 metri lățime și 2,5 metri înălțime. Se crede că această cameră fusese inițial hărăzită să fie mormântul, dar, dintr-un motiv oarecare, a fost construită o cameră mai mare pentru a primi sarcofagul.

A treia piramidă este atribuită lui Mikerinos. Totuși, nu există date valabile care să arunce o lumină asupra vieții și caracterului lui Mikerinos. Unica structură aproape terminată în compexul piramidei lui Mikerinos este însăși piramida; clădirile anexe sunt la diferite stadii de construcție. Piramida lui Mikerinos acoperă mai puțin de o pătrime din suprafața piramidei lui Keops și a avut inițial o înălțime de peste 66 de metri. Acum are doar 62 de metri înălțime.

Ca și piramida lui Keops, piramida lui Kefren are fețele din piatră de calcar din Tura, în secțiunea superioară, și din granit roșu, în partea inferioară. Interiorul piramidei nu este unic ca plan și este cumva similar cu cel al Piramidei Mari. Există dovada unui coridor, considerat a fi inițial intrarea principală a piramidei, care nu a fost însă terminat. A fost construit în schimb un al doilea coridor, mai jos. Există posibilitatea ca acest coridor să fi fost construit cu intenția de a duce la altă cameră, dar a cărei construcție nici nu a început măcar din cauza morții timpurii a lui Mikerinos.

Coridorul de la intrare duce la o anticameră și apoi continuă intrând într-o cameră mare, dreptunghiulară, a cărei axă mai lungă este aliniată est-vest. La capătul camerei este ceea ce se crede a fi camera funerară. Aceasta este construită în întregime din granit - pereți, podea și acoperișul ascuțit. Partea inferioară a acoperișului a fost rotunjită, pentru a da efect de boltă.

Colonelul britanic Howard Vyse este cel care a deschis inițial piramida lui Mikerinos, în timpul excavărilor din 1887 și 1888. El a găsit un sarcofag dreptunghiular sigilat, decorat cu panouri, sculptat în bazalt, și de asemeni, niște oase umane și capacul

unui sicriu de lemn pe care era înscris numele lui Mikerinos. Colonelul Vyse a decis să trimită cu vaporul în Anglia sarcofagul despre care se presupunea că n-a fost deschis niciodată. Din nefericire, vaporul s-a scufundat în apropiere de coasta Spaniei și sarcofagul s-a pierdut. Această scufundare a dus la povestea cu împlinirea așa-zisului blestem al mumiei care, periodic, dă naștere la știri senzaționale pentru mijloacele de comunicare în masă. Nu există nici o consemnare dacă sarcofagul era gol sau nu. A fost greu să se identifice proprietarii piramidelor anexe și a minipiramidelor din fiecare din cele trei complexe de piramide. Constructorii au fost probabil tot cei ai piramidelor principale. Dificultatea constă în faptul că, după ce au fost construite complexele de piramide, numeroși nobili și chiar persoane de rang mai mic, au hotărât să fie înmormântate în cavouri, în camere și în minipiramide, fie în interiorul, fie în apropierea complexelor, pentru a beneficia de faptul de a fi înmormântați aproape de idolii lor și, poate, ca să aibă aceleași beneficii în viața de apoi și să trăiască împreună cu faraonii.

Sfinxul

Se crede că Sfinxul a fost construit în timpul lui Kefren, dintr-un monolit rămas ca surplus de la constructorii Piramidei Mari. Sfinxul este, după cum sunt de acord toate autoritățile, un leu stând așezat, cu un cap de femeie. Când a fost terminat, avea probabil un înveliș de ghips și era vopsit în culorile regale. Simbolul regalității este bine portretizat de barba din bărbie, de șarpele cobra de pe frunte și de coroana regală de pe cap. Lățimea masivă a feței este de aproape 4 metri. Figura colosală are peste 20 metri înălțime și mai mult de 73 metri lungime, iar greutatea ei se estimează în sute, dacă nu în mii de tone.

Deși acum Sfinxul este foarte deteriorat, se crede că inițial s-a intenționat ca fața umană să fie chipul lui Kefren sau poate a fost modificată în timpul domniei lui, ca să-i semene.

Visul lui Tuthmosis IV din Dinastia a optsprezecea este consemnat pe o piatră de granit roșu, care este cocoțată între labele Sfinxului. Povestea pietrei a fost descifrată, ea explicând că, într-o zi, când Tuthmosis era încă prinț, s-a decis să se odihnească în timpul unei expediții de vânătoare. El a adormit

Fig 9 Schita complexului de la Gaza cu Sfinxul

la umbra Sfinxului și a avut un vis în care Sfinxul, privit atunci ca fiind zeul soare Harmachis, i-a promis să-l răsplătească, dându-i coroana dublă a Egiptului, dacă va înlătura nisipul de pe Sfinx și îi va reda frumusețea maiestuoasă. Restul inscripției este prea ștearsă ca să se poată descifra cum s-a împlinit promisiunea. Se pare că așa a fost, pentru că Tuthmosis IV a pus să fie restaurat Sfinxul.

Mitologia Egiptului conține totdeauna un leu ca păzitor al locurilor sfinte.

Acest lucru ar putea data încă de la preoții din Heliopolis, care au încorporat leul în credința lor solară, ca apărător al porților lumii de dincolo. Leul, așa cum este simbolizat de Sfinx, a avut funcția de santinelă, în timp ce trăsăturile umane se crede că au fost cele ale unei zeități solare anterioare cu numele de Atum. Când fața Sfinxului a fost recioplită ca să se asemene cu a lui Kefren, este probabil că faraonul se identifica cu zeul soare și intenționa ca Sfinxul să-l reprezinte pe el (Kefren) ca zeitate solară, în poziția de santinelă lângă piramidele din Gaza).

Există unii specialiști care cred că s-ar putea să mai existe unele tunele sau coridoare la care se ajunge printr-o intrare ascunsă în Sfinx și care leagă cele trei piramide principale de camerele funerare secrete. Totuși, nu s-au găsit asemenea pasaje și concluzia acceptată este că ele nu există.

Piramide colosale, mumii dispărute, mici bijuterii răspândite și mobile, aparent lăsate de momeală pentru jefuitorii de morminte; pietre de vârf lipsă; sarcofage goale; fapte uluitoare de inginerie; toate acestea sunt urme răspândite pe o periadă de peste 500 de ani, ceea ce poate fi numit cel mai uluitor mister din toate timpurile. Și pentru a se adăuga ceva la acest mister, din consemnările din perioada Vechiului Regat, se pare că populația din dinastiile egiptene succesive era la fel de cufundată în mister de toate acestea, cum suntem și noi azi.

În capitolul următor vom discuta teoriile privind scopul și metodele de construcție a piramidelor propuse de egiptologii moderni.

6
De la bază la cheia de boltă: întrebări în legătură cu construcția piramidei

Documentele existente aruncă prea puțină lumină asupra vieții și obiceiurilor faraonilor din Vechiul Regat. Și nu se știe aproape nimic despre metoda de construire a piramidelor și a clădirilor anexe din cadrul complexelor de piramide din epoca lor.

Egiptologii nu pot face decât presupuneri despre metodele de construcție folosite de constructorii de piramide. O analiză atentă a fiecărei clădirii și a uneltelor existente, îmbinată cu presupunerea unor practici și cunoștințe actuale de specialitate în zidărie, i-a dus pe egiptologi la elaborarea unor teorii despre construcția piramidelor și a altor clădiri. Din nefericire, aceste teorii sunt acum acceptate ca fapte reale deși nu există dovezi categorice că vreuna dintre construcțiile masive din timpul Vechiului Regat sau dinainte au fost într-adevăr construite în modul în care pretind egiptologii că s-au realizat.

Alegerea malului de vest

Majoritatea piramidelor au fost construite pe malul de vest al Nilului, pe teren înalt, așa încât complexul să nu fie inundat când se umfla râul, dar destul de aproape de acesta, ca muncitorii să aibă acces la Nil. Acum, inundațiile Nilului au făcut ca piramidele din Dahshur să se afle la circa un kilometru și jumătate de malul acestuia în timp ce piramidele din Gaza sunt la numai vreo patru sute de metri depărtare, iar piramida de la Meidum este la doar trei sute de metri depărtare de malul râului.

Un alt motiv aparent pentru alegerea malului de vest ca șantier al construcției este acela că baza de roci a locului ales

trebuia să fie solidă, fără defecte; altfel, întregul complex s-ar fi prăbușit, poate chiar în timpul lucrărilor de construcție. Egiptenii trebuie să fi fost cei mai buni geologi ai lumii, mult superiori celor de azi, întrucât au fost capabili să determine că malul de vest al Nilului este locul potrivit pentru complexul de piramide. Cantitatea de cunoștințe tehnice necesare pentru a determina că acea uriașă suprafață are o bază solidă de rocă, este enormă și necesită cunoștințe extinse în multe domenii asociate cu geologia propriu-zisă.

Egiptologii susțin că vechii egipteni au construit piramidele pe malul de vest al Nilului pentru că vroiau să fie cât mai aproape posibil de apusul soarelui. Întrucât apusul soarelui simboliza moartea, raționamentul ni se pare cam dubios - dacă și-ar fi așezat piramidele pentru a avea o semnificație simbolică, ar fi fost mai normal să le construiască pe *malul de est* (care simbolizează nașterea), astfel încât faraonii lor să fie mai aproape de renaștere și ca ei înșiși să poată fi mai aproape de nașterea sau renașterea zeilor lor.

Putem doar trage concluzia că egiptenii nu au ales locul piramidelor din motive simbolice ci din motive practice.

Curățirea și pregătirea șantierului

După ce au determinat locul construcției, constructorii au trebuit să curețe sute, dacă nu mii de acri de nisip și piatră de pe suprafața respectivă, care acoperea baza stâncoasă. Apoi, baza însăși a trebuit nivelată și netezită. Nivelarea este atât de perfectă încât Piramida Mare are o diferență de nivel la bază de mai puțin de un centimetru și un sfert. Pe o distanță de 23.000 de metri, o deviere de un centimetru și un sfert este absolut neglijabilă. Aceasta înseamnă o eroare de 0,007 la sută. O asemenea mică deviere de la exactitate rivalizează cu acuratețea existentă la majoritatea edificiilor construite azi.

Se crede că locul era curățat prin munca manuală a multe mii și mii de oameni, iar nivelarea se realiza prin tăierea de tranșee în baza naturală de stâncă, pe care le umpleau cu apă și le zăgăzuiau. Apoi, baza era șlefuită până ce era la nivel cu apa. Tranșeele erau apoi deschise, golite de apă și umplute cu piatră.

Stadiul următor era verificarea terenului pentru a se asigura că baza va fi perfect pătrată și că fiecare parte a ei va fi aliniată la cele patru puncte cardinale. Pentru alinierea clădirii fie pe axa

nord-sud, fie pe axa est-vest, ar fi fost necesară studierea așezării unei singure laturi, restul de trei laturi ar fi fost apoi așezate corect în mod automat. Trebuie presupuse mai multe aspecte ale acestei alinieri pentru că nu există dovezi cu privire la instrumentele folosite în acest scop. De fapt, se pare că nici măcar compasul nu era cunoscut la vremea respectivă.

Se pare că egiptenii aveau cunoștințe de astronomie ce depășeau știința practicată de membrii civilizației de azi. În consecință, astronomii de azi nu pot explica modul în care acești antici au ajuns la unele dintre interpretările lor astronomice. Existența echerului și a firului cu plumb la capăt este doar presupusă a fi existat. Aceste două instrumente sunt principale în construcția de clădiri, prin faptul că asigură ca colțurile să fie în unghi drept iar pereții să fie rectilinii sau în unghiul necesar pentru a forma înclinarea dorită.

Scoaterea din carieră a pietrei și transportarea ei

În timp ce se pregătea locul pentru construcție, cioplitorii lucrau la Tura, pe malul de est al Nilului, pe dealurile Muqattam, și ciopleau blocurile de piatră de calcar necesare pentru piramide. În susul Nilului, la Asuan, alții scoteau blocurile de granit necesare edificiului. Metoda de scoatere din carieră a acestor uriașe blocuri de piatră poate fi doar presupusă după câteva unelte existente, descoperite de arheologi. Acești egiptologi pretind că pietrarii dezgropau, ciopleau, spărgeau, crăpau uriașele blocuri, scoțându-le din tuneluri săpate adânc în stâncă și apoi curățau, lustruiau și finisau acești monoliți în cuburi aproape perfecte.

Ei pretind că toate acestea se făceau cu unelte de cupru, călite de către iscusiți meșteri fierari, pentru a avea tărie de a fasona piatra. Totuși, nici una dintre uneltele foarte bine călite nu a fost găsită și pare imposibil pentru orice fierar să ascută și să călească cuprul într-un asemenea grad încât acesta să fie capabil să taie piatra. Acest lucru este foarte greu de acceptat, având în vedere faptul că oamenii de azi au mari dificultăți în a menține tăișul cuțitelor celor mai fine și mai scumpe, folosite la nimic altceva decât la tăierea cărnii, a diferitelor produse și a țesăturilor. Chiar și aliaje de înaltă calitate și durabilitate oferă o longevitate limitată a mașinilor de forat puțuri petroliere, aceste cuțite extrem de scumpe necesitând o ascuțire frecventă și o bună întreținere, înainte ca timpul lor de folosință să expire.

După prelucrarea blocurilor de carieră, următoarea realizare remarcabilă era transportarea lor la șantierul de construcție. Pietrarii de la unele cariere trebuiau chiar să ducă pietrele cu vasele în susul râului, în timp ce ceilalți aveau sarcina mai simplă de a le trimite în josul râului. Experții prétind că acest lucru se făcea în timpul când Nilul era revărsat, pentru că atunci vasele aveau cea mai mare posibilitate de a ajunge aproape de locul construcției. Totuși, acest lucrn ar fi creat o problemă în plus pentru transportatori, întrucât, când orice râu este revărsat, curentul are o putere mult mai mare, încât practic este imposibil de navigat pe apa respectivă.

O altă problemă grea pe care o aveau de întâmpinat navigatorii era forma bărcilor sau barjelor, care aveau de transportat greutăți atât de mari încât uimesc imaginația: blocurile de piatră scoase din carieră aveau în medie două tone și jumătate, în timp ce unele din clădirile anexă aveau nevoie de blocuri de piatră de peste 200 de tone. Barjele ar fi trebuit să fie extrem de mari pentru a manevra asemenea greutăți. Nici una dintre aceste barje (sau rămășițe ale lor) nu a fost găsită vreodată și nici nu există vreo consemnare a existenței lor.

Navigatorii aveau de înfruntat și sarcina încărcării și descărcării barjelor. Ce echipamente trebuiau să fi avut acești oameni ca să ridice un monolit de 200 de tone și să-l echilibreze atât de perfect pe o barjă mare încât vasul să nu se scufunde. Apoi, trebuiau să descarce această încărcătură masivă la șantierul de construcție. Malurile erau foarte nesigure în timpul inundației, din cauza bancurilor de nisipuri mișcătoare. De aceea, chiar dacă barjele puteau ajunge mai aproape de șantiere, trebuiau să existe macarale cu brațe foarte lungi, care să ridice de pe barjă blocul de 200 de tone și să-l pună pe un sol nisipos solid. Locul de acostare ar fi fost situat totuși încă la zeci de metri depărtare de locul de depozitare. Pare rațional să presupunem că era necesar un sol nisipos foarte solid și un substrat de rocă pentru a suporta tonajul de blocuri plus macaralele și echipamentele auxiliare necesare procedurii de descărcare. Minunile inginerești realizate de egipteni în transportarea și descărcarea pietrelor rivalizează cu acelea realizate azi prin folosirea celor mai moderne tehnici și echipamente ale specialiștilor noștri. Acest lucru a devenit evident în anii 1960, când barajul de la Asuan se apropia de terminare. Numeroși ingineri au făcut un efort unit folosind echipamente sofisticate din lumea întreagă, pentru a salva cât mai multe palate

și statui, înainte ca barajul de la Asuan să inunde pentru totdeauna aceste colosale opere măreţe. Dar toate echipamentele moderne și experienţa inginerilor cu înalte studii nu au putut ridica multe din aceste monolituri. Pietrele au trebuit să fie sparte în bucăţi mai mici, pentru a putea realiza încercarea de mutare a lor. Așa că specialiștii de azi au trebuit să taie blocurile de piatră pe care egiptenii au fost capabili să le manevreze intacte, și doar o mică parte din clădirile alese au putut fi salvate de apele inundatoare ale barajului de la Asuan.

Oricât de dificil a fost pentru navigatori să transporte blocurile pe apă, ei trebuie să fi avut probleme și mai mari în a transporta blocurile pe uscat, care nu era foarte solid. Este posibil să se fi folosit vehicule cu roţi – un desen din mormântul din Dinastia a cincea a lui Kemheset din Sahara reprezintă o scară cu roţi. Dar nu există nici o dovadă care să susţină teoria vehicolului cu roţi. Picturi de pe pereţii mormintelor din timpul Dinastiei a optsprezecea reprezintă bărbaţi care transportă statui și cărămizi grele, trăgând sănii cu frânghiile pe un drum pavat cu lemn. Se crede că se turna apă sau ulei sub sanie, pentru a reduce frecarea. Această explicaţie privind modul cum erau transportate pietrele ridică de fapt mai multe întrebări decât rezolvă. În primul rând, în regiunea aceea cheresteaua era foarte puţină – tot ce era disponibil erau palmierii, iar egiptenii, pentru care acest copac produce curmale, era esenţial pentru hrană, probabil că nu l-ar fi tăiat pentru pavarea drumurilor. Dacă cheresteaua pentru pavarea drumurilor se importa, deși nu există dovezi că un asemenea import ar fi avut loc până la o mie de ani după construirea piramidelor, atunci ce fel de cherestea era și de unde se importa? O altă hibă a teoriei drumurilor acoperite cu lemn este faptul că, chiar dacă terenul nisipos ar fi fost acoperit cu lemn pentru a se crea o suprafaţă nivelată și netedă pe care să poată fi trase pietrele uriașe, scândurile ar fi trebuit mereu înlocuite pentru ca s-ar fi rupt din cauza presiunii dinamice a unor greutăţi atât de uriașe, trase pe deasupra lor. Un asemenea procedeu de înlocuire ar fi fost extrem de îndelungat și de costisitor.

Metode posibile de construire

Întrebările ridicate mai sus – referitoare la cum erau scoase blocurile din carieră, cum erau transportate și cum erau curăţate și nivelate șantierele – pălesc pe lângă misterul care provoacă

azi cele mai mari constroverse printre egiptologi: cum au putut constructorii să mențină regularitățile interne și externe ale formei piramidei. Au apărut numeroase teorii în legătură cu metoda de construcție a Piramidei Mari, dar în timpul excavărilor arheologice nu s-au găsit dovezi care să susțină nici una dintre ele.

Controversa în această problemă e atât de mare încât, în 1970, *Natural History*, publicația Muzeului american de Istorie naturală, a oferit spațiu în numerele sale din noiembrie și decembrie (volum 79, numerele 9 și 10) unei dezbateri între mai mulți egipologi asupra metodelor posibile de construcție folosite la edificarea Piramidei Mari din Egipt.

Unul dintre acești egiptologi, Olaf Tellefsen, pretinde că egiptenii nu au folosit o rampă și o sanie ca să construiască Piramida Mare ci a fost nevoie doar de 3000 de muncitori constructori care să ridice piramida. Inginerul Tellefsen își bazează argumentația pe observația sa asupra a trei oameni care mișcau pietre mari spre marginea râului Nil. Bărbații foloseau un echipament ingineresc primitiv, un fel de pârghie. Brațul avea circa cinci metri și jumătate și pivota la lungimea de un metru pe un suport înalt de circa doi metri. Brațul mai lung avea o platformă atașată pe care erau puse pietre în contra-greutate. Pe platformă se puneau bolovani până când aceștia începeau să ridice piatra de două tone. Apoi, bărbații nu mai avea dificultăți în a aplica brațului propria lor greutate, până când blocul de piatră avea poziția necesară peste roți. Contra-greutățile erau apoi înlăturate, până când blocul de piatră se așeza pe roți iar restul de bolovani erau aruncați. Doi dintre oameni începeau apoi să împingă blocul de piatră cu pârghii de lemn, în timp ce al treilea muta roțile. Tellefsen a tras concluzia că a fost martor la un act ingineresc pe care cei trei bărbați l-au moștenit din trecut. De aici, el a imaginat un întreg complex de construire a piramidei prin folosirea principiului brațului de pârghii, la fel cum au făcut cei trei bărbați. El a imaginat mai departe adaptări ale principiului pârghiei, care ar fi mișcat blocurile de piatră lateral și vertical. Tellefsen nu vorbește despre extragerea, pregătirea și transportarea blocurilor de piatră și nu menționează nici cât timp le-ar fi trebuit egiptenilor construirea piramidei cu această metodă. El încearcă, pur și simplu, să explice dintr-un punct de vedere actual procesul ingineresc posibil să fi fost folosit în construirea

piramidei și pretinde că descrierea lui Herodot despre felul cum au construit egiptenii piramida se aplică de fapt doar la pietrele finale de acoperire și nu la întreaga structură.

Kent Weeks și I. E. S. Edwards, doi egiptologi cunoscuți, nu acceptă teoria lui Olaf Tellefsen și se agață de explicația cu rampa și sania.

După părerea lui Weeks, există dovezi considerabile în favoarea folosirii metodei rampei și a saniei pentru construirea piramidelor. El își bazează această afirmație pe pietrele de pe morminte din timpul Dinastiei a optsprezecea, care reprezintă o rampă folosită la ridicarea unei coloane în curtea unui templu și pe descoperirea rămășițelor unor rampe la mai multe șantiere, inclusiv în Gaza. Aceste rampe găsite lângă piramide aveau o înclinare de circa 15 grade, despre care Weeks pretinde că este „un unghi eminent pentru a ridica blocuri". El notează de asemeni o consemnare din timpul Vechiului Regat care afirmă că a fost nevoie de 3000 de oameni ca să ridice un capac de sarcofag, de la carieră până la Nil. Se apreciază că, în perioada Vechiului Regat, populația Egiptului era de 1,5–2 milioane. Weeks sugerează că afirmațiile lui Herodot că în construirea piramidelor erau implicate peste 400.000 de persoane era cumva exagerată, întrucât aceasta înseamnă că aproximativ o treime din populația existentă era folosită la construirea piramidelor. Weeks consideră în schimb că cifra estimativă de 100.000 de oameni este mai realistă.

Cel mai conservator dintre cei trei, I. E. S. Edwards, se referă la de teorii propuse de egiptologi mai vechi. El afirmă că, întrucât aceste teorii se bazează pe descoperiri arheologice, nu are rost să fie puse în discuție decât dacă sau atunci când se descoperă noi dovezi arheologice care să oblige revizuirea gândirii tradiționale în această problemă.

Edwards afirmă de asemenea că nu există dovezi privind mărimea exactă a populației în timpul construirii Piramidelor Mari și că nu există nici suficiente informații care să permită speculații în acest domeniu. El mai pretinde că a face referiri la scrierile lui Herodot nu este relevant „pentru că nu este totuna cu a cita dovezi contemporane".

Nouă ni se pare că trebuie să fim de acord măcar în parte cu sugestia lui Tellefsen că egiptologii susțin cu încăpățânare teoria rampei și a saniei. Argumentele pe care le oferă ei sunt

desigur discutabile și nu justifică acceptarea de care se bucură – acceptare ce merge până acolo încât mulți oameni chiar cred că este un fapt indiscutabil că metoda rampei a fost folosită de egipteni în construirea piramidelor. De fapt, nu există o asemenea dovadă care să confirme ceva din ceea ce au spus sau au scris egiptologii despre piramidele din orice dinastie, sau despre faraoni și civilizația lor.

Acum, am ajuns să credem că tot ceea ce s-a scris despre istoria egipteană nu este nimic decât teorie și nu se bazează pe nici o dovadă contemporană perioadei în discuție. Cu alte cuvinte, desenele despre construcția de piramide sau despre transportarea unor statui, de pe pereții mormintelor Dinastiei a optsprezecea, *nu* sunt contemporane Dinastiei a patra, tot așa cum statuile de oțel ale clădirilor din secolul XX nu sunt considerate contemporane cu secolul XII. Faptul că au fost descoperite rampe lângă piramide nu dovedește că ele au fost folosite la construirea tuturor piramidelor de pe amplasament; dacă unele piramide au fost construite în timpul Dinastiei a patra iar altele în timpul celei de a optsprezecea, este posibil ca rampele să fi fost folosite doar la construcția piramidelor din dinastia mai târzie. O altă posibilitate este ca rampele să fi fost folosite de fapt la dislocarea pietrelor din învelișul exterior și care ulterior au fost folosite la o altă construcție. Este foarte important să reținem că multe șantiere arheologice cuprind relicve din mai multe mii de ani. Mai ales în lumina descoperirii faptului că datarea cu Carbon 14 nu este prea demnă de încredere, pare mai curând iresponsabil să se atribuie fără echivoc un anumit artefact unei anumite epoci și dinastii. Trebuie să subliniem destul de ferm că nu există nici o dovadă contemporană acelor epoci despre construirea marilor piramide, care să susțină că metoda rampei și a saniei a fost folosită de constructorii lor. Artefactele din epocile ulterioare nu pot decât să fie acceptate drept contemporane epocilor respective și nu se poate face mai mult decât să se speculeze dacă au fost sau nu folosite și în epoci anterioare.

Este interesant de notat că arheologii se pare că sunt relativ mulțumiți să atribuie practicile de construcție din Dinastia a optsprezecea celor ale primelor cinci dinastii; aceleași autorități subliniază că piramidele faraonilor ulteriori sunt vizibil inferioare, în privința meseriilor și a experienței tehnice, față de piramidele Vechiului Regat. Destul de curios, acești egiptologi nu văd nici

o neconcordanţă în faptul că ei atribuie tehnici de construcţie identice unor structuri care diferă mult în ceea ce priveşte calitatea construcţiei lor.

Unele mistere nerezolvate

Mai sunt un număr de alte mistere nerezolvate care apar în legătură cu construciţa propriu-zisă a Piramidei Mari. Unul dintre acestea priveşte materialele folosite la feţele exterioare ale piramidelor din Vechiul Regat. Această controversă s-a iscat din cauza unui semn hieroglific care apare pe peretele fiecărei camere de înmormântare din fiecare piramidă din perioada Vechiului Regat. Acest semn reprezintă o piramidă înaltă, cu baza neagră, cu laturi maronii roşcate şi cu vârful în albastru sau galben. Unii egiptologi interpretează acest hieroglif ca însemnând că suprafaţa exterioară a piramidei terminate era vopsită, poate după aplicarea tencuielii, ceea ce dădea suprafeţei uñ finisaj neted. Alţii cred că partea albă a hieroglifei reprezintă culoarea albă naturală a pietrei de calcar de Tura. Ei speculează în continuare că, în ciuda teoriei acceptate, pe laturi a fost folosită o altă piatră cu aspect pătat şi că doar baza şi vârful erau vopsite.

Singurele consemnări cunoscute pe tema construcţiei Piramidei Mari sunt scrierile istoricului grec Herodot, care a vizitat Egiptul în secolul V î. e. n., cam în timpul Dinastiei a douăzecea, la cel puţin două mii de ani după ridicarea structurii monumetale. Conform istoricului grec, Piramida Mare a fost construită în douăzeci de ani de 400.000 de muncitori. Aceşti muncitori erau împărţiţi în patru grupe de câte 100.000 fiecare. Fiecare grup lucra la construcţia piramidei câte patru luni pe an. Dacă acceptăm acest număr ca fiind corect – şi nu există altă sursă decât a lui Herodot la care să ne putem referi pentru această informaţie – trebuie să tragem concluzia că oficialităţile egiptene aveau în faţă problema interesantă de a asigura hrană, adăpost, facilităţi sanitare, etc. pentru 100.000 de lucrători. Chiar dacă ar fi fost 200.000 de bărbaţi care să lucreze câte şase luni, ar fi existat aceeaşi problemă. Totuşi, nu s-a găsit nici o dovadă despre existenţa unor structuri sau facilităţi care să fi fost folosite la adăpostirea unui număr atât de masiv de muncitori. Alternativa este deci că lucrătorii de la construcţie nu locuiau pe şantier ci făceau zilnic

naveta acasă. Întrucât singurul mijloc de transport era pe jos, pe apă sau pe spatele unui animal, este clar că naveta nu era atât de rapidă cum este azi. O estimare rațională a timpului care i-ar fi trebuit unui lucrător ca să ajungă de acasă la șantier este de trei ore. Având de călătorit șase ore pe zi și probabil zece sau douăsprezece ore de lucru, constructorul de piramide rămânea doar cu opt ore pe noapte timp de dormit (ca să nu ținem seama de mese și de alte activități) ca să se recupereze de la o activitate ce trebuie să fi fost extrem de grea.

Încă o dispută legată de lucrătorii constructori înșiși este afirmația unor autorități că, după terminarea piramidei la care lucrau, muncitorii erau executați ca să nu poată dezvălui secretul pasajelor care duceau la camera mortuară. Dacă ar fi fost așa, ar fi fost nevoie de morminte în masă. Până acum nu s-a găsit așa ceva. Desigur, pentru dispariția trupurilor s-ar fi putut folosi și alte metode, cum ar fi rugurile funerare uriașe. Totuși, nu există consemnări sau dovezi care să confirme o asemenea supoziție. Dar bunul simț sugerează că asemenea execuții în masă ar fi fost cel puțin nepractice, ca să minimalizăm lucrurile, pentru că ele ar fi distrus cea mai mare parte a populației egiptene, ca să nu mai menționăm un procent important al populației lumii. Dacă ar fi comis un asemenea genocid masiv, faraonii ar fi trebuit să aștepte minimum cincisprezece sau douăzeci de ani până când populația să se regenereze atât încât să fie destui muncitori care să construiască o nouă piramidă. Dar, după părerea arheologilor, mai multe piramide au fost construite la distanță de câțiva ani între ele. Aceste două păreri ridică deci un paradox interesant: oamenii care tocmai au fost executați nu pot fi folosiți ca lucrători în construcții.

Un alt caz în care arheologii și-au arătat voința de a accepta zvonurile drept fapte este în legătură cu timpul care a fost necesar pentru construirea unei piramide. Afirmația lui Herodot că înălțarea Piramidei Mari ar fi durat douăzeci de ani este desigur total nesusținută. Mai mult, el nu face nici o afirmație în legătură cu timpul necesar construirii piramidelor mici. Totuși, arheologii s-au repezit bucuroși la perioada de douăzeci de ani și au atribuit-o tuturor construcțiilor de piramide.

Se pare că pentru arheologi scopul ridicării piramidelor nu prezintă o problemă ca aceea a construcției. Ei sunt convinși că piramidele erau folosite drept morminte pentru îngroparea trupurilor faraonilor. Obiceiurile de înmormântare în Egiptul de Sus și de

Jos, înainte de unificare, erau total diferite. Egiptenii de Sus își înmormântau morții în cimitire situate lângă marginea deșertului. Aceste morminte erau de obicei căptușite cu cărămizi, aveau acoperiș din cherestea și erau marcate cu o movilă de nisip. Înmormântarea trupurilor în Egiptul de Jos se făcea însă sub podeaua uneia dintre camerele casei. Acest lucru îi face pe egiptologi să creadă că, atunci când s-au unit cele două părți ale Egiptului, au fost adoptate obiceiurile de îngropăciune ale Egiptului de Jos, iar de aici nu mai era vorba decât de o tranziție simplă la marile case piramidale de înmormântare. O altă tranziție simplă s-a putut realiza folosindu-se piramida ca un mare monument care să marcheze locul mormântului, în loc să se folosească nisipul și movila ca semn marcator. După părerea egiptologilor, tranziția de la movila de înmormântare (sau structura de înmormântare *mastaba*) la piramida în trepte poate fi legată de Incantația numărului 267 din textele piramidelor săpate pe pereții camerelor și coridoarelor piramidelor de la sfârșitul Dinastiei a cincea și începutul Dinastiei a șasea. Această incantație este: „O scară se întinde spre cer pentru el (faraonul) ca să poată urca la cer pe ea". De aceea se presupune că regele credea că el, sau mai probabil partea lui spirituală, se poate apropia de raiul celest pe o scară. Era deci clar că trebuia să se construiască o scară simbolică. Aceasta s-ar fi putut realiza sub forma unei piramide în trepte.

O teorie în legătură cu motivul evoluției de la piramida în trepte la piramida adevărată este aceea că un egiptean (membru al rasei adoratorilor soarelui) a desenat într-o zi noroasă imaginea a patru raze de soare care străluceau printre nori în asemenea unghiuri încât formau o piramidă. Desenul a servit apoi ca plan al construirii piramidei reale. Această explicație, destul de ingenioasă, nu este acceptată de majoritatea specialiștilor.

Destul de interesant este faptul că acest aspect particular al construcției piramidelor nu pare să fi atras atenția egiptologilor și nu mai există alte teorii privind motivația ce a stat la baza construcției primelor piramide reale.

Ar trebui menționat aici că, în tot Orientul Mijlociu, era o filozofie dominantă care cerea ridicarea unor clădiri înalte, care să-i aducă pe credincioși mai aproape de zeii lor. În Mesopotamia, de exemplu, se construiau în acest scop turnuri înalte din cărămidă, numite *ziggurati*. Sunt unii oameni care cred că Turnul Babel a fost probabil un ziggurati babilonian.

Speculațiile privind scopul piramidelor nu sunt desigur proprii doar pentru istoricii și arheologii secolului XX. Arabii au asociat piramidele cu relatări despre potop. Ei pretind că piramidele au fost construite ca rezultat al unui vis în care visătorul a fost avertizat că va veni un mare potop care va distruge înțelepciunea și cunoașterea egipteană. Pentru că visele erau privite cu mare respect și cu teamă, avertismentul a fost luat în serios și au fost construite cavouri sub forma piramidelor, pentru a le feri de inundație și a apăra de înnec prețioasele mărturii.

O altă speculație, care a apărut cândva înainte de secolul V e. n., era că piramidele erau grânarele în care Iosif a depozitat grâul în timpul celor șapte ani slabi. Această credință a supraviețuit în Evul Mediu și mai apărea încă în formă de pictură pe cupola bisercii San Marco din Veneția, Italia.

În anii 1850, un bărbat pe nume John Taylor și-a publicat părerea că piramida Keops a fost construită de o rasă de neegipteni, sub îndrumarea lui Dumnezeu.

Teoria cea mai răspândită azi este că piramidele din Egipt au fost construite ca morminte. Egiptologii sunt fermi și atașați neclintit de credința lor în această presupunere, în ciuda faptului că arheologii, investigând piramide virtual identice în sudul și centrul Americii, sunt la fel de ferm convinși că piramidele americane au fost construite ca temple.

Noi credem că teoreticienii de azi au devenit atât de preocupați de propriile lor teorii și sunt atât de ocupați să le apere de orice atac la adresa lor, încât nu sunt capabili să facă față altor ipoteze care ar putea fi eventual la fel de sănătoase ca și ale lor.

Nouă ni se pare că, atâta timp cât egiptologii continuă să se ciorovăiască asupra metodei de construcție folosite la ridicarea Piramidei Mari, fiecare dintre membrii oricărei școli de gândire se ține cu tenacitate și orbire de propriile teorii, așa cum copiii se agață cu încăpățânare de ursuleții lor de pluș, vechi și murdari. Misterul, dacă există vreunul, nu va fi rezolvat niciodată.

În partea a doua a acestei lucrări vom lua în considerare cu seriozitate numeroasele teorii acceptate în mod curent în legătură cu întrebarea de ce a fost construită Piramida Mare.

PARTEA II

Comoară a trecutului, sursă pentru viitor: puterea piramidei

7
Puterea piramidei

În orice dezbatere despre Piramida Mare de la Gaza, singurul punct asupra căruia arheologii, egiptologii, oamenii de știință și învățații sunt de acord este faptul că a fost construită de Keops, cândva între 2686 și 2181 î. e. n. După cum am arătat în capitolul precedent, nu există dovezi irefutabile în legătură cu timpul când a fost construită piramida, cine a construit-o, sau în ce scop. Majoritatea oamenilor au ajuns acum să accepte aceste afirmații drept un adevăr.

Excepție față de credința în „teoriile Keops" fac unii clarvăzători sau medii spiritiste sensibile, sau alții ca misticii sau ocultiștii. Multe dintre aceste persoane cred că piramida e mult mai veche decât de 5000 de ani și a fost folosită în alte scopuri decât acela de mormânt.

Teoriile lui Edgar Cayce și Manly P. Hall

Edgar Cayce, cel mai mare spiritist din lume, a spus, într-una dintre declarațiile sale, că Piramida din Gaza a fost construită de fapt acum peste 10.000 de ani de către neegipteni. După Cayce, piramida nu a fost creată pentru înmormântare ci ca un loc de păstrare a istoriei omenirii de la începuturi și până în anul 1998. Această istorie ar fi scrisă în limbajul matematicii, geometririei și astronomiei.

Un specialist în practici religioase antice, Manly P. Hall, în cartea sa *Învățăturile secrete ale tuturor epocilor*, emite ipoteza că Piramida a fost construită de supraviețuitori ai Atlantidei, continentul dipărut. Unii sugerează că oamenii de știință din civilizația Atlantidei și-au dat seama de un dezastru iminent și, pentru a salva comorile și cunoștințele epocii lor, au emigrat dincolo de perimetrul cataclismului distrugător, spre alte tărâmuri.

Unul dintre aceste locuri, susține Hall, a fost Egiptul, unde cei din Atlantida au creat centre de învățătură și au construit în genul templelor lor natale, în formă de piramidă. În aceste centre de învățătură ei și-au ascuns secretele, întruchipate în limbaj simbolic, pentru a fi descoperite și înțelese doar de cei care meritau să obțină și să folosească aceste cunoștințe.

În capitolul intitulat „Inițierea piramidei", Hall notează că este foarte improbabil ca egiptenii să fi ridicat piramidele pentru că zidurile interioare sunt lipsite de inscripții, picturi și alte simboluri asociate de obicei cu decorațiunile regale complicate.

Printre sugestiile incitante oferite de Hall în cartea sa este și aceea că Piramida Mare s-ar putea să fi fost înălțată înainte de potop. El își bazează această ipoteză pe numeroasele scoici de mare găsite la baza ei.

Hall mai emite ipoteza că, în vremea califului din Ma'mun în jurul anului 820 e. n. Piramida Mare mai avea încă învelișul exterior intact. El deduce această ipoteză din faptul că lucrătorii Califului au găsit o suprafață netedă, lucitoare (razele soarelui, lovindu-se de pietrele de înveliș, făceau ca fiecare față a piramidei să reflecte o lumină strălucitoare) fără nici o indicație de intrare. Lucrătorii au hotărât atunci să-și creeze propria lor intrare, săpând direct în Piramidă. După cum se relatează în capitolul 5, ei au putut, în cele din urmă, să facă un tunel până la unul dintre pasaje, dar nu au găsit nici o dovadă a comorilor legendare pe care califul îi trimisese să le caute. Totuși, este interesant de notat că toate pietrele de înveliș, cu excepția a două, au dispărut. Mulți arheologi cred că acestea s-ar afla în zidurile moscheelor și palatelor din Cairo, retăiate și reșlefuite.

Templul misterelor

După Hall, piramida rămâne ca un pact vizibil între Înțelepciunea Eternă și lume. Atât piramidele cât și mușuroaiele sunt antetipuri ale „Sfântului Munte" sau ale „Locului înalt al lui Dumnezeu". Baza pătrată înseamnă că piramida sau „Casa înțelepciunii" este solid fundamentată pe natură și pe legile ei neclintite; unghiurile reprezintă Tăcerea, Profunzimea, Inteligența și Adevărul. Fața de sud a piramidei reprezintă Căldura, partea de vest reprezintă Întunericul, iar partea de est Lumina. Forma triunghiulară a părților reprezintă tripticul puterii spirituale.

Piramida Mare este considerată de Hall ca fiind „primul Templu al Misterelor"; prima structură care reprezintă un loc de depozitare a adevărurilor secrete ce alcătuiesc fundamentul tuturor artelor și științelor. Hall consideră că „inițiatorul" sau „cel ilustru", îmbrăcat în robă albastră cu auriu, purtând în mână o cheie cu șapte dinți, cheia eternității, a sălășluit în adâncul piramidei.

Bărbații care au intrat pe porțile Piramidei Mari au ieșit ca zei și au devenit înțelepții antichității. Drama „celei de a doua morți" s-ar fi jucat în camera regelui, unde candidatul sau inițiatul ar fi fost crucificat în mod simbolic și înmormântat în sarcofag.

Acest ritual ar fi permis inițiatului să experimenteze camera ca pe o ușă între lumea materială și sferele transcendentale ale naturii. O parte a ritualului era de a se lovi sarcofagul, pentru a produce un sunet care nu are corespondent pe nici o scară muzicală cunoscută. După încheierea ritualurilor secrete, neofitul s-ar fi renăscut sau ar fi experimentat „a doua naștere" și, în consecință, ar fi experimentat și câștigat toată cunoașterea lumii.

Hall este sigur că acea cameră secretă din casa locurilor ascunse va fi redescoperită într-o bună zi. Această credință a lui este împărtășită de mulți mistici și spiritiști. An de an, tot mai multe previziuni ale spiritiștilor cu reputație pretind că această cameră va fi găsită și că, astfel, cunoștințe neștiute vor fi din nou la dispoziția celor care pot înțelege secretele ascunse acolo.

Este important să menționăm aici că Atlantida, așa numitul continent pierdut, pe care Hall îl descrie ca fiind locul de baștină al creatorilor Piramidei Mari, este mai mult decât un produs al imaginației unor mistici. Este descrisă de Platon în *Critias* ca fiind cunoscută înainte sub numele de Poseidonia. El notează mai departe că zenitul civilizației din Atlantida a avut loc în perioada când zeii umblau alături de oameni.

Eleanor Merry, autoare a lucrării *Ușa în flăcări*, pare să fie de acord cu Hall că „interiorul Piramidei Mari era o casă a morții" unde putea avea loc renașterea spirituală a inițierii și deci omul putea ieși din trupul fizic trecând în transa morții de inițiere, ca apoi să se reîntoarcă, având o conștiință mai înaltă despre locul originii sale - adică o viziune a lumii spirituale.

Din nefericire, nici Hall și nici Merry nu oferă nici o dovadă concretă care să sprijine remarcabilele lor concluzii. De fapt, nu există nici o însemnare a cuiva care a vizitat Egiptul antic și care să fi experimentat sau măcar să fi asistat la practicile religioase pe care ei le descriu.

Doctorul Paul Brunton

Cel mai apropiat lucru consemnat în acest sens ca fiind o relatare de prima mână este descrierea făcută de doctorul Paul Brunton în cartea lui *O căutare în Egiptul secret*, despre experiența sa în timpul singurei nopți pe care a petrecut-o în camera regelui din Piramida Mare.

După ce a trecut prin ierarhia birocrației egiptene, doctorul Brunton a reușit să obțină permisiunea de a petrece o noapte în interiorul piramidei.

În capitolele anterioare, am menționat că acea cameră a regelui este așezată strategic în interiorul Piramidei. În plus, atmosfera și temperatura camerei par să aibă o semnificație misterioasă. Doctorul Brunton spune: „Are o răceală specială, de moarte, care te pătrunde până în măduva oaselor". El adaugă că mulți afirmă că, dacă lovești sicriul cel mare, acesta emite un sunet neobișnuit, imposibil de reprodus cu vreun instrument muzical.

Doctorul Brunton relatează că, intrând în camera regelui a găsit o placă de marmură lângă sicriul mare, care, incidental, este aliniată pe axa nord-sud. Doctorul Brunton avusese ceva studii în domeniul religiei egiptene și cunoștea de asemeni unele dintre descoperirile mai recente în parapsihologie. El se pregătise deci, postind trei zile înainte de noatea din piramidă. Aceasta, explică el, îl punea într-o stare de spirit receptivă la experimentarea oricăror fenomene ce ar exista în piramidă, de genul celor descrise de Hall, Merry și alții.

Șezând cu spatele la sicriul mare, doctorul Brunton a decis să stingă lanterna. Atmosfera din interiorul camerei, spune el, era obsolut „spiritistă". Plutea ceva în aer. Se simțea o prezență negativă necunoscută. Doctorul Brunton a simțit o dorință puternică de a părăsi camera și a se retrage. Dar s-a forțat să rămână pe loc, deși entități grotești și deformate zburau și se învârteau în cameră, atacându-i sensibilitatea și sănătatea mintală. I-au trebuit toate resursele de îndrăzneală și curaj pe care le avea ca să se lupte cu teama crescândă. Îmbinarea întunericului cu prezențele negative l-au convins să nu mai petreacă o altă noapte în piramidă.

Apoi, tot atât de brusc pe cât apăruse, atmosfera negativă a dispărut. A simțit mai întâi cum pătrunde în cameră un aer prietenos. Apoi a descoperit două siluete care arătau ca niște înalți prelați. Brusc, în capul lui a auzit vorbele unuia dintre preoți. Preotul îl întreba pe Brunton de ce venise și dacă lumea muritorilor nu era deajuns pentru el. Brunton a răspuns: „Nu, nu poate fi".

Preotul a răspuns, „Calea visului te va duce departe, departe de domeniul rațiunii. Unii s-au dus acolo și s-au întors nebuni. Întoarce-te acum, cât mai ai timp, și mergi pe drumul hărăzit picioarelor muritorilor".

Brunton a insistat că trebuie să rămână. Preotul care îi vorbise s-a întors și a dispărut. Celălalt preot i-a cerut lui Brunton să se culce pe sicriu, la fel cum făceau inițiații din vechime. Brunton s-a întins pe sicriu. Brusc, a simțit o forță ce îl trăgea în afară. După câteva secunde, el ieșea din trupul lui. Era în altă dimensiune, cu mai puțin stres și încordare. Putea vedea o strălucire argintie care lega noul lui trup de cel care era întins pe sicriu. Își dădu seama de senzația de libertate.

Mai târziu, se trezi cu cel de al doilea preot, care îi spunea că trebuie să se întoarcă în lumea lui ducând un mesaj: „Află, fiul meu, că în acest loc antic se află consemnările pierdute despre primele rase omenești și despre pactul pe care l-au făcut cu Creatorul prin primul dintre marii lui profeți. Mai află de asemeni că, în vechime, oamenii aleși erau aduși aici ca să li se arate acest pact ca apoi să se poată întoarce la concetățenii lor și să mențină viu marele secret. Ia cu tine avertismentul că, dacă oamenii își uită creatorul și privesc la ceilalți semeni cu ură, așa cum a fost cu preoții din Atlantida, în a căror vreme s-a construit piramida aceasta, ei sunt distruși de greutatea propriei lor nemernicii, tot așa cum a fost distrus poporul din Atlantida".

Când preotul a terminat de vorbit, Brunton s-a simțit brusc din nou în corpul lui. L-a simțit greoi în raport cu acela în care tocmai locuise. S-a ridicat, și-a îmbrăcat haina și și-a controlat ceasul. Era exact miezul nopții, ora care, în mod obișnuit, este legată de evenimente stranii. Subconștientul lui îi făcuse o glumă. Iar Brunton a râs, înțelegând umorul situației.

Dimineața, a pornit-o spre ieșire. La plecare, s-a uitat în sus la soare, vechiul zeu Ra al egiptenilor din antichitate, și i-a mulțumit în tăcere pentru lumina lui.

Să recunoaștem că relatarea doctorului Brunton sună ca descrierea unui vis care încorporează amănunte din lectura vechilor texte religioase. Din nefericire, ar fi greu să se repete personal experimentul doctorului, pentru că, doar în situații excepționale autoritățile egiptene dau permisiunea de a petrece o noapte în piramidă. Dacă acceptăm sau nu povestea doctorului Brunton, trebuie să fim de acord că ea seamănă cu teoriile de reîntinerire citate în surse numeroase și variate.

Papirusul lui Ani

Papirusul lui Ani, aflat acum la British Museum, oferă conceptul original al temei morții și renașterii (reîntinerirea sufletului omenesc), în legătură cu Piramida Mare. Mai bine cunoscut sub numele de *Cartea egipteană a morții*, se crede că acest manuscris a fost scris în jurul anului 1500 î. e. n. Traducătorii acestui papirus, deși cumva nesiguri de înțelesul și traducerea completă, au convenit de comun acord să-l interpreteze ca pe o carte rituală pentru trecerea morților, cu instrucțiuni amănunțite pentru comportarea spiritului fără trup, în țara zeilor. Totuși, s-au ridicat unele întrebări cu privire la valabilitatea acestei interpretări, întrucât traducerea titlului papirusului ar putea însemna de asemenea *Cartea marii treziri*. Văzută în altă lumină, traducerea papirusului poate fi interpretată ca ritualuri de inițiere ce ar trebui făcute de un neofit care dorește admiterea într-o organizație secretă și care, îndeplinindu-le, va câștiga toate cunoștințele lumești care nu sunt la îndemâna celor de rând. Poate că, dacă Piramida Mare ar fi considerată un templu și nu un mormânt, *Papirusul lui Ani* ar fi tradus ținându-se cont de acest lucru și ar apare cu siguranță o altă traducere. Noi credem că acest text ar putea fi cheia necesară pentru descifrarea secretului de neînțeles al Piramidei Mari.

Multe personalități religioase renumite și vechi filosofi, incluzându-i pe Moise, Iisus Cristos și Sfântul Pavel, au recunoscut personal că și-au căpătat înțelepciunea prin inițierea egipteană. Se pare că unele dintre ceremoniile pe care le implică misterele mai puțin importante mai sunt încă practicate în formă foarte alterată, de către masoni, rozacrucieni și de către bisericile creștine. Dacă am numi doar câteva persoane care au lăsat să se înțeleagă,

sau chiar au recunoscut, că au fost inițiați în Egipt, am include nume ca Platon, Pitagora, Sofocle și Cicero.

Despre arestarea, crucificarea și învierea lui Iisus, *Biblia* relatează în trei variante diferite: Matei în capitolele 26–28, Marcu în capitolele 14, 16 și Ioan în capitolele 18–21. Fundamental, povestea este următoarea: se pare că marilor preoți nu le plăcea Iisus, pentru că puterea lui magică era mai mare decât a lor și de aceea au hotărât să-l dea pe mâna lui Pilat, care era conducătorul regiunii. După o pretinsă judecată și umilire, Cristos a fost răstignit, alături de doi tâlhari. Nu este sigur dacă Cristos a murit cu adevărat, totuși a fost luat de pe cruce la douăzeci și patru de ore după răstignire și a fost înmormântat. Toate acestea s-au întâmplat într-o vineri sau sâmbătă. Duminică sau luni, mormântul era gol și trupul lui Cristos dispăruse. Nesiguranța zilei în care Cristos a fost pus în cavou se datorează afirmației că aceasta s-a întâmplat în ziua dinaintea sabatului. Dacă înțelegem că sabatul era sâmbăta, atunci s-a întâmplat într-o vineri; dacă considerăm că sabatul era duminica, atunci s-a întâmplat sâmbăta. Așadar, menționarea primei zile a săptămânii s-ar referi la o duminică sau o luni. În mod curent, suntem împinși să credem că înmormântarea a avut loc într-o vineri, iar în lunea următoare Cristos dispăruse din mormânt.

Cel puțin un străin, sau poate doi, au fost găsiți lângă sau în cavou, când rudele s-au întors lunea să se îngrijească de trup. Străinii le-au spus îndoliaților că Iisus s-a ridicat să se alăture lui Dumnezeu. După aceea, în trei ocazii separate, Cristos a apărut unor grupuri de oameni, se pare pentru a le da o ultimă învățătură înainte de a pleca fără să se mai întoarcă niciodată. Această poveste este foarte apropiată de a unui neofit care capătă însușirile pe care le posedă maestrul, odată ce devine păstrătorul secretului. Străinii de lângă mormânt puteau foarte bine să fie niște înalți prelați ai templului piramidei, care dădeau ajutor maestrului să se întoarcă din cele trei zile de călătorie astrală (în afara trupului său), sau poate din starea de animație suspendată sau de meditație extrem de adâncă.

Max Freedom Long

O teorie cu totul diferită despre construirea Piramidei Mari este relatată de Max Freedom Long în *Știința secretă din spatele*

miracolelor. Long vorbește despre un ziarist englez, William Reginald Stewart, care pretinde că a găsit în Munții Atlas din nordul Africii un trib berber care vorbește o limbă ce conține multe cuvinte similare sau identice cu dialectele havaian și polinesian. După părerea lui Stewart, istoria tribală afirmă că tribul barbar este descendentul a douăsprezece triburi de oameni care trăiau în deșertul Sahara, pe vremea când acesta mai era un pământ fertil, cu multe râuri. Când râurile au secat, cele douăsprezece triburi s-au mutat în Valea Nilului, au devenit conducătorii Egiptului și au realizat construcția Piramidei Mari, ajutând cu magia lor la scoaterea din carieră, transportarea și înălțarea masivelor blocuri de piatră. Acești oameni ai triburilor au prevăzut apoi o perioadă de întunecime intelectuală în întreaga lume și s-au temut că magia lor ar fi în pericol să se piardă. Pentru a păstra prețioasa lor magie și secretul ei, triburile au decis să se răspândească în diferite țări. Unsprezece triburi s-au mutat în regiunea Pacificului, în timp ce al doisprezecelea trib, dintr-un motiv necunoscut, a decis să călătorească spre nord și să se așeze în Munții Atlas. Se pare că ultimul magician al tribului berber, căruia îi fuseseră încredințate magia și secretul, murise înainte de a putea încheia inițierea următorului individ care să ducă mai departe tradiția. Acum, secretul este pierdut pentru totdeauna. Se presupune că ultima legătură cu acesta a fost ruptă la începutul secolului trecut.

Davidson și Aldersmith

Piramida Mare este considerată de unii drept almanahul epocilor și cronicarul istoriei trecute, prezente și viitoare. În lucrarea *Piramida Mare: mesajul ei divin*, D. Davidson și H. Aldersmith arată măsura în care Piramida Mare a fost construită în scopul de a confirma în amănunt alegoria piramidei din Scriptură.

Davidson și Aldersmith concluzionează date biblice din măsurătorile din intervalul golurilor Piramidei Mari și pretind că au stabilit numeroase date ale unor evenimente biblice cum ar fi nașterea lui Cristos (sâmbătă 4 octombrie, anul 4 î. e. n.) și crucificarea (vineri, 7 aprilie, anul 30 e. n.)

Autorii explică de asemeni că piramida conține vechile profeții mesianice egiptene, care se întind probabil până la sfârșitul lumii.

Davidson și Aldersmith fac de asemeni referiri interesante la marele sigiliu al Statelor Unite, care a fost adoptat prin act al Congresului Continental la 20 iunie 1782 și readoptat de noul Congres la 15 septembrie 1789. Ei pretind că reversul sigiliului reprezintă piramida lui Keops ca simbol al Regatului de piatră, piatra din vârf simbolizându-l pe Iisus Cristos, ca „piatra de căpătâi", aflată sub ochiul Providenței, axial deasupra centrului structurii, care ar fi fost incompletă fără aceasta.

Marele Sigiliu al S. U. A.

În *Secretele învățăturilor tuturor timpurilor*, Manly P. Hall se referă de asemeni la Marele Sigiliu al Statelor Unite și subliniază că misticismul controla guvernul la vremea respectivă. Hall arată că nu doar piramida era implicată în sigiliu ci și numărul misterios și simbolic, treisprezece, care era încorporat de mai multe ori pe ambele părți. Frecvența apariției numărului mistic nu este legată, după părerea lui Hall, doar de numărul coloniilor care, inițial, au format Statele Unite. Hall subliniază că acest număr apare de mai multe ori pe partea din față: treisprezece stele deasupra capului vulturului; treisprezece litere în motto: „E PLURIBUS UNUM"; treisprezece frunze și treisprezece boabe în ramura prinsă în gheara dreaptă a vulturului; treisprezece săgeți în gheara stângă; și treisprezece dungi pe emblema de pe pieptul lui. Reversul care reprezintă Piramida Mare are ca motto: „ANNUIT COEPTIS", care conține treisprezece litere; iar piramida în sine este prezentată ca fiind compusă din treisprezece straturi de piatră. Puteți materializa aceste observații uitându-vă pur și simplu la replica Marelui Sigiliu al Statelor Unite, așa cum apare pe bancnota de un dolar SUA.

De fapt, observatorul atent poate nota mai multe apariții ale numărului treisprezece.

Puterea piramidei nu numai că a supraviețuit de-a lungul mileniilor ci se pare că recapătă forță. Biserica ortodoxă egipteană antică a fost creată la Chicago, Illinois, în noiembrie 1963, iar la 1 noiembrie 1964 a ținut primul serviciu religios public. Conform unui articol din numărul din martie 1974 al publicației *Fate Magazine*, a fost reînviată cea mai veche religie monoteistă, probabil pentru prima dată de când a încetat să existe ultimul templu egiptean, prin anul 600 e. n.

Fig. 10 Marele Sigiliu

Ar trebui să fie vizibil acum că sunt multe teorii privind fiecare aspect al Piramidei Mari – de la modul cum a fost construită la motivul construcției și la identitatea poporului care a construit-o. Un aspect al teoriei piramidelor, pe care nu l-am atins, este acela al relațiilor geometrice conținute în piramidă. Într-un articol scris exclusiv pentru această carte, domnul Henry Monteith se ocupă de această fascinantă fațetă a piramidologiei.

Geometria și piramida mare

de

Henry C. Monteith M. S.
Laboratoarele Sandia, Albuquerque, New Mexico

Multe sunt misterele trecutului și prea numeroase pentru a fi numite, dar nici unul nu e mai profund și mai inspirator decât Piramida Mare din Egipt. Două milioane cinci sute de mii de pietre, cu o greutate zdrobitoare cuprinsă între două și șaptezeci de tone fiecare se ridică la înălțime de peste o sută patruzeci și șase de metri. Structura, înspăimântătoare chiar și numai prin masivitatea ei, uimește imaginația inginerilor constructori de azi. Precizia cu care a fost tăiată și așezată piatra arată că acei

constructori ai Piramidei Mari erau maeştri ai măsurătorii. S-a estimat că, folosindu-se tehnologia modernă, ar fi nevoie de şase ani şi de un miliard de dolari pentru a se construi Piramida Mare.

Investigatori ai trecutului au făcut multe eforturi nobile pentru a încerca să înţeleagă de ce a fost construită Piramida Mare. Totuşi, nici unul dintre aceste eforturi nu a dat un răspuns concludent. Eu cred că Piramida Mare a fost construită pentru a se consemna în piatră solidă cunoştinţele şi conştiinţa antică pierdută de mult. În acest articol, nu voi putea dezvălui toate misterele care sunt consemnate în Piramida Mare, dar inspiraţia pe care eu am obţinut-o de la această structură magnifică îmi poate permite să aduc o contribuţie celor care caută o înţelegere mai adâncă a fiinţei lor şi a universului.

Natura geometriei

Este raţional să speculăm că în univers sunt două tipuri de bază ale geometriei, care pot fi clasificate după cum urmează:

1. Geometria statică
2. Geometria dinamică

Mai departe, putem înţelege că geometria statică este acea geometrie care nu are nevoie de numerele π (3,14) şi φ (1,618) pentru a-şi determina dimensiunile şi elementele de volum. Geometria dinamică este acea geometrie care are totdeauna nevoi de π sau φ ca să determine dimensiunile şi elementele de volum.

Filozofii antici au crezut că întregul univers era umplut cu o structură pe care o numeau „Ţesătura cosmică". Fiecare celulă a acestei structuri cosmice era considerată a fi un cub. Într-adevăr, CUBUL este forma cea mai perfectă şi mai echilibrată care poate fi obţinută din geometria statică. SFERA este cea mai perfectă şi echilibrată formă care poate fi obţinută din geometria dinamică. Eu cred că toate figurile geometrice statice pot fi considerate ca modificări ale cubului, în timp ce toate figurile geometriei dinamice pot fi considerate ca modificări şi variaţii ale sferei. Cele cinci poliedre regulate sunt prezentate în figurile 11-15 şi să notăm că toate aparţin geometriei statice.

Fiecare formă dinamică ce apare în lumea fizică are forma ei statică corespunzătoare care apare în spaţiul cosmic. Fiecărui

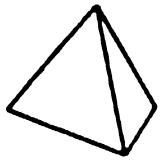

Figura 11

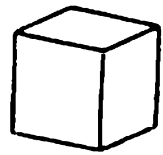

Figura 12

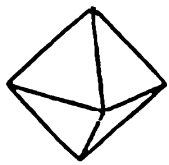

Figura 13

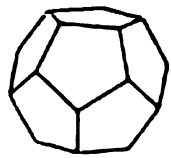

Figura 14

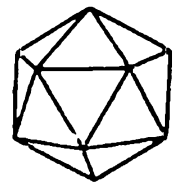

Figura 15

electron îi este asociat un mic cub, fiecărei stele, cum ar fi soarele, îi este asociat un cub foarte mare. Dacă piramida are vreo legătură cu structura entităților în stațiu-timp, atunci ea trebuie să aibă o legătură oarecare și cu un cub. Dacă are o legătură cu un cub, atunci, în mod implicit, în structura ei vom găsi geometria statică. Din același motiv, piramida trebuie să aibă și o legătură cu geometria dinamică.

Să presupunem că avem un cub, fiecare latură a lui având o lungime de două unități. Acest cub poate fi divizat în șase

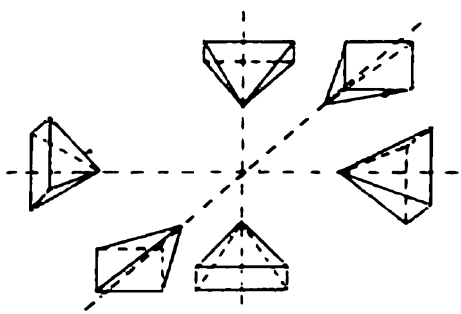

Figura 16

piramide, fiecare având înălțimea de o unitate, așa cum se vede din figura 16. Dacă folosim asemenea unități încât lungimea unei laturi a Piramidei Mari să fie egală cu două unități, atunci înălțimea ei va fi egală cu rădăcina pătrată din φ. Asta arată că înălțimea Piramidei Mari a fost aleasă anume ca să reprezinte geometria dinamică. Pe de altă parte, forma piramidei implică direct geometria statică. Podeaua Camerei regelui are forma unui dreptunghi de aur perfect, care dă toată informația necesară pentru construirea seriei Fibonacci și a spiralei logaritmice.

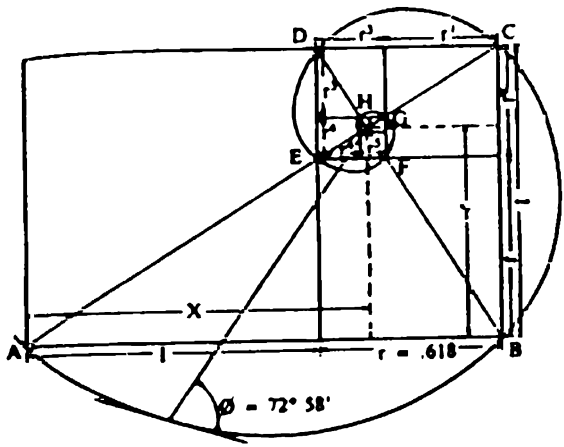

Figura 17

Spirala logaritmică este o funcție a lui φ și, în consecință, este un element de construcție al geometriei dinamice. În figura 17 arătăm o diagramă a spiralei logaritmice. (Vezi cartea lui Adler pentru derivația completă a aspectelor matermatice ale spiralei[1]).

Dovezi ale seriei Fibonacci și ale spiralei logaritmice apar și în lumea naturală. În figura 18, arătăm scoica unui nautilus împărțită în camere și care are forma unei spirale logaritmice perfecte. În figura 19, arătăm cum forma perfectă a trupului omenesc poate fi analizată prin folosirea unei serii Fibonacci. Anumite simboluri oculte, cum ar fi steaua lui David sau steaua în cinci colțuri, au distanțele măsurate în numere Fibonacci.

1. Adler, *Mathematics for science and Engineering* (Matematică pentru știință și inginerie) (McGraw Hill).

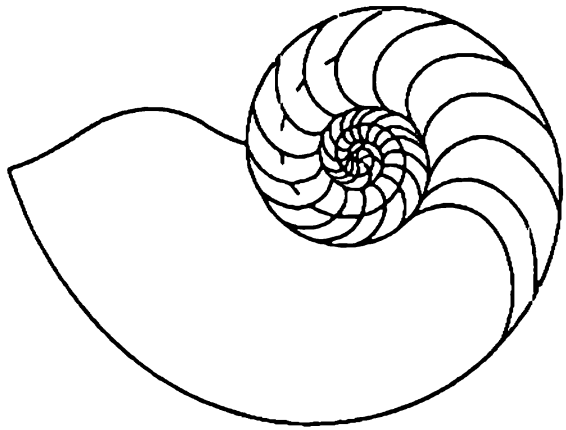

Fig. 18 Soica unui nautilus, împărțită în camere

Această stea este arătată în figura 20 și este numită uneori Triunghiul de aur.

În întregul univers, prezența vieții și a morții se suprapun. Eu consider nașterea ca o trecere de la geometria statică la cea dinamică, iar moartea ca o tranziție de la geometria dinamică la cea statică.

O sferă perfect dinamică, așa cum este soarele nostru, moare prin radiere, devenind din nou un cub static. Soarele a fost creat prin concentrarea energiei din planurile cubului static spre un punct din interiorul cubului. Această idee este contrară conceptului modern al unei găuri negre, pentru că o gaură neagră implică faptul că poate exista o masă de mare densitate care nu se va extinde din nou ca să devină o masă gazoasă. Vreau să subliniez că nu a fost descoperită niciodată o gaură neagră și, conform ipotezei mele, nu va fi descoperită *niciodată*.

Cenceptul de Gaură Neagră este consecința unei erori în postulatul fizicii geometrice moderne. La fel cum toată masa unei stele a apărut (prin proiecție) ca făcând parte din geometria statică, așa și toată masa acesteia trebuie să se întoarcă (prin radiere) la geometria statică de unde a venit. Forma Piramidei Mari denotă concentrarea materiei de la starea gazoasă (baza piramidei) la starea solidă (vârful piramidei) cu ajutorul „concentrării". Aceasta implică faptul că este necesară o forță care să producă această concentrare, iar această forță poate fi

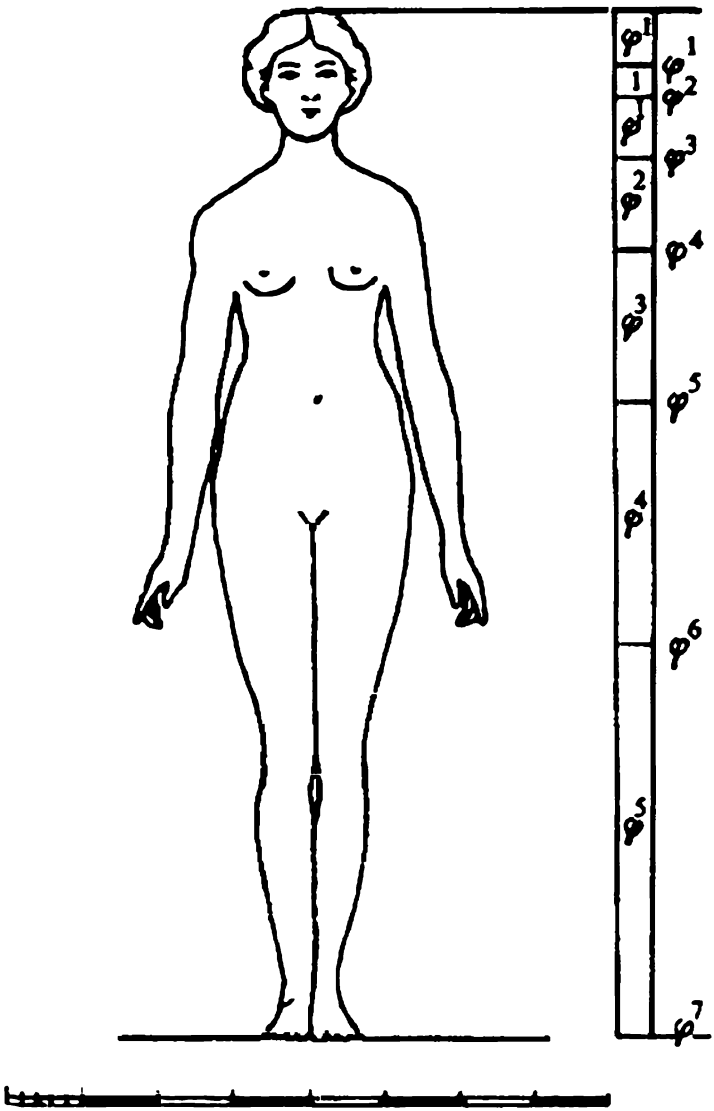

Fig. 19 Modelul artistului
Scară în inci. (Un inci – 2,54 cm)

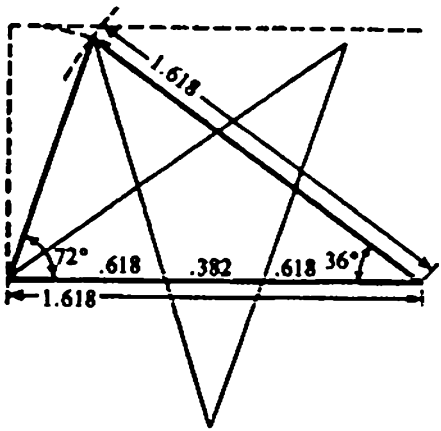

Fig. 20 Triunghiul de aur și steaua cu cinci colțuri

analogă cu puterea „minții" de a se concentra asupra unui singur punct.

Fizica modernă încearcă să dovedească faptul că toată fizica derivă din geometria pură.

Eu nu sunt de acord cu acest concept; eu cred că geometria este doar „structura" spațiului și că „lumina" sălășluiește în interiorul acestei structuri. Fenomenul discret al rezonanței, prezent în toată fizica atomică, apare a fi o consecință a unor valuri de lumină care acționează în spațiul geometric. Ar trebui să putem descrie mișcarea luminii cu ajutorul geometriei dinamice; iar cavitățile în care lumina face rezonanță să le descriem cu ajutorul geometriei statice.

Pe de o parte, faptul că Piramida Mare a fost construită într-o atare manieră pentru a implica acea „cvadratură a cercului" și „transformarea sferei într-un cub"[2] înseamnă pentru mine că anticii încercau să ne spună că forma statică ar trebui să fie transpusă în forma dinamică. Piramida poate fi ușor trasformată într-un con, iar cubul poate fi și el transformat într-o sferă. Conul este reprezentarea perfectă a concentrării dinamice a energiei. Aceasta implică faptul că forma conului este legată în vreun fel de creație. Pe de altă parte, spirala logaritmică dă impresia „expansiunii" în afară. În consecință, eu presupun că forma

2. Tompkins Peter, *Secrets of the Great Pyramid* (Secrete ale Piramidei Mari) (Harper and Row, New York, 1971).

respectivă este legată de tranziția de la starea geometrică dinamică la starea geometrică statică.

Un alt punct interesant poate fi adus în discuție analizând volumul Piramidei Mari și folosind asemenea unități de măsură încât fiecare latură să aibă o lungime de două unități. Un cub cu laturile lungi de câte două unități are un volum de 8 unități cubice. Dacă presupunem că fiecare unitate cubică conține o unitate de energie, atunci putem spune că acel cub are un volum de 8 unități, conținând 8 unități de energie. Un volum de șase ori mai mare decât al Piramidei Mari din Egipt ar reprezenta un volum de 8 ori mai mare decât rădăcina pătrată a lui φ exprimată în unități de volum; astfel, ar putea reprezenta de 8 ori rădăcina pătrată a lui ϕ în unități de energie. Aceasta înseamnă că piramida reprezintă mai multă energie decât este necesară pentru existența unui cub asociat. Aceasta implică faptul că în cub există energie; în consecință, noi presupunem că această energie este energie luminoasă.

De la Newton înțelegem că fiecărei acțiuni i se opune o reacție egală și opusă. Întrucât universul trebuie să fie totdeauna într-un echilibru perfect, este logic să presupunem că trebuie să existe o reacție sau o forță contrară la toate forțele și entitățile percepute. De exemplu, știm că în fizică, dacă avem o încărcătură pozitivă undeva deasupra solului, putem presupune că există o altă încărcătură negativă localizată la o distanță egală sub sol.

Cu alte cuvinte, când este prezentă o încărcătură pozitivă, trebuie implicit să fie prezentă și o încărcătură negativă, chiar

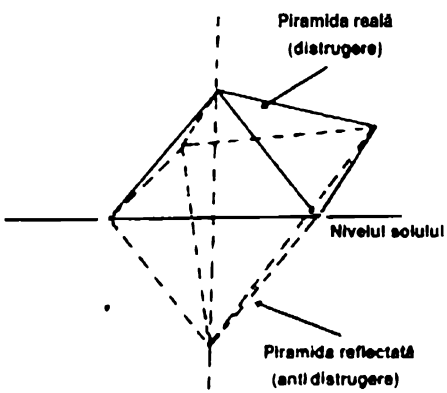

Fig. 21 Piramidele de distrugere și de antidistrugere

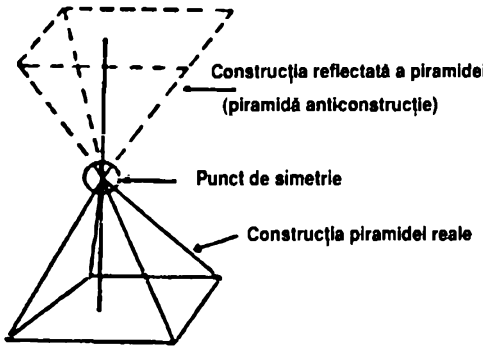

Fig. 22 Piramide de construcție și de anticonstrucție

dacă fizic ea nu este prezentă. Astfel, eu presupun că, implicit, Piramidei Mari îi corespund una sau mai multe antipiramide.

Din cauza asimetriei ei, Piramida implică două direcții de proiectare a gândirii, una spre vârf, pe care o considerăm a fi creația materială, și una spre bază, pe care o considerăm că reprezintă distrugerea. Piramida antidistrugere se află spate-n spate cu piramida reală și este așezată sub sol (vezi fig. 21). Piramida anti-construcție este vârf la vârf cu piramida reală și este așezată deasupra vârfului (vezi fig. 22). Acțiunea unită a piramidelor de construcție și de anticonstrucție generează creația; acțiunea unită a piramidelor de distrugere și de antidistrugere generează expansiunea și moartea aceleia care fusese creată. Distrugerea și construcția interacționează ciclic una cu cealaltă.

În consecință, putem vedea că de la Piramida Mare se pot trage aceleași concluzii ca și cele determinate de doctorul Walter Russell în timp ce era într-o stare de constiență cosmică[3]. Ilustrăm ciclul combinat viață-moarte în fig. 23. Aceste forme conice dinamice amintesc de o observație foarte interesantă care rezultă din teoria relativității generalizate.

Să presupunem că avem o rachetă, așezată departe de orice corpuri cerești, undeva în spațiu. Să plasăm o vergea lungă în vârful rachetei, (așa cum se vede în fig. 24). Apoi, să facem ca racheta să accelereze în sus cu o accelerație constantă. Din teoria relativității generalizate rezultă că ceasul de la capătul vergelei

3. Russell, Walter, *The Secret of Life* (Secretele vieții) (University of Science and Philosophy, Waynesboro, Virginia).

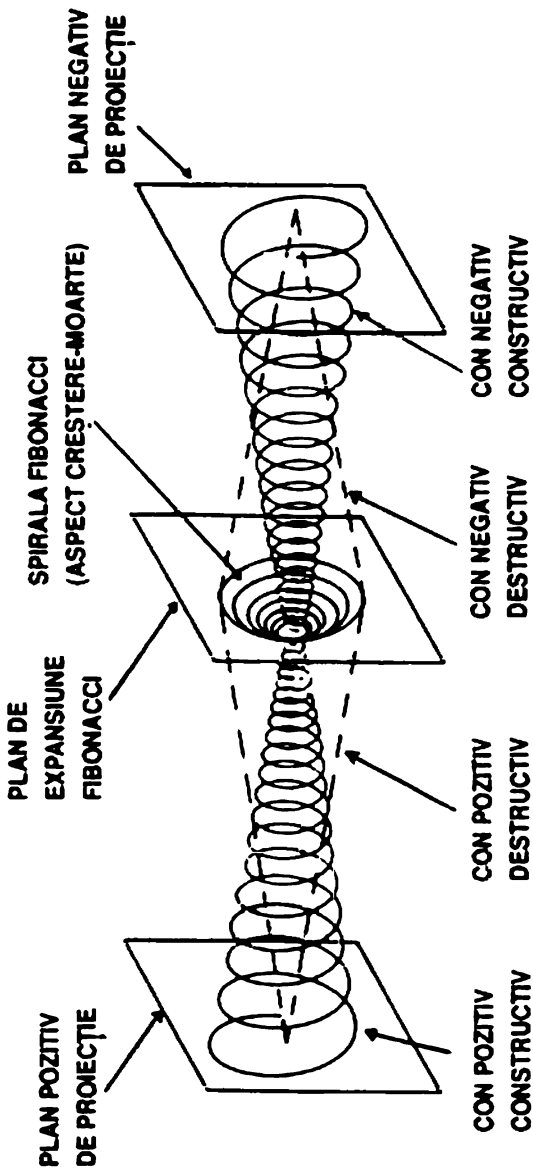

Fig. 23 Ciclul dinamic viață–moarte al piramidei transpusă în con

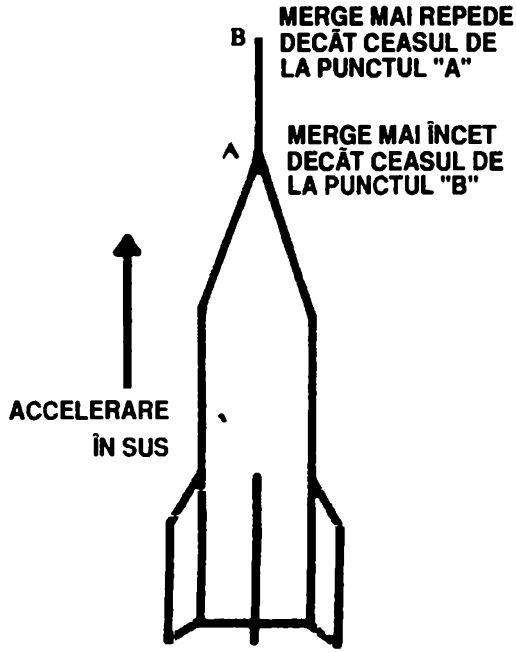

Fig. 24 Racheta spațială și diferența de timp

merge mai repede decât cel așezat în punctul în care vergeaua se unește cu racheta. Din concluzii ca aceasta se deduce că, în spațiu, timpul acționează ca și cum spațiul ar fi curb (geometrie dinamică). În continuare, din teoria relativității generalizate se duduce că diagrama care descrie racheta care accelerează în raport cu restul universului are forma a două cunuri așezate vârf la vârf, așa cum se ilustrează în figura 25.

Acest lucru este direct analog cu ceea ce s-a dedus din Piramida Mare. Acest con spațiu-timp are interpretări foarte interesante. Punctul în care se unesc cele două vârfuri ale conurilor este ancora întregii acțiuni din sistem. Hindușii din antichitate credeau că existența tuturor lucrurilor create își are echilibrul într-un anumit punct. Toate evenimentele care se întâmplă în domeniul conului spațiu-timp al rachetei spațiale se întâmplă simultan în punctul în care se întâlnesc cele două conuri. Cu alte cuvinte, trecutul și viitorul nu au nici un înțeles în punctul în care se întâlnesc cele două conuri.

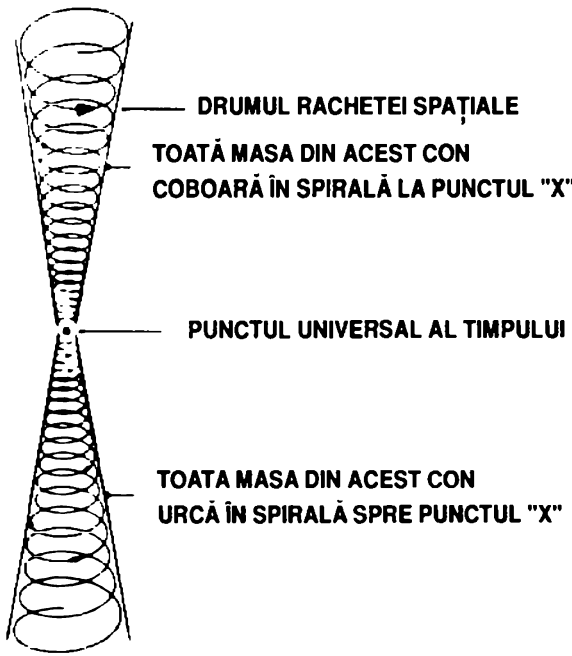
DRUMUL RACHETEI SPAȚIALE
TOATĂ MASA DIN ACEST CON
COBOARĂ ÎN SPIRALĂ LA PUNCTUL "X"
PUNCTUL UNIVERSAL AL TIMPULUI
TOATA MASA DIN ACEST CON
URCĂ ÎN SPIRALĂ SPRE PUNCTUL "X"

Fig. 25 Conul rachetei care accelerează (relativitatea generalizată)

„Tot ce a fost este acum și tot ce va fi este acum!" Într-adevăr, acesta este un concept etern și cosmic din care noi, acum, înțelegem foarte puțin. Din punctul de vedere al rachetei spațiale care accelerează, toate corpurile care sunt localizate în conul de sus accelerează în jos, și toate corpurile cerești așezate în conul de jos accelerează în sus, spre vârf. Acest lucru este direct analog cu felul în care particulele atomice sunt create prin accelerarea luminii, spre punctul de concentrare.

Teoria timpului a lui Nikolai Kozârev[4] este și ea implicată în Piramida Mare din Egipt. Asimetria este piatra unghiulară a acestei teorii a timpului, iar asimetria este implicată în Piramida Mare prin numărul φ. Spirala logaritmică este o structură asimetrică. Dacă un sistem este în echilibru perfect, nu există posibilitatea ca în el să apară mișcarea. Unul dintre principalele scopuri ale

4. Kozârev, Nikolai, *Possibility of Experimental Study of the Properties of Time* (Posibilitatea studiului experimental al proprietăților timpului) (Joint Publications Research Service, NTIS, Springfield, Virginia, 1968).

asimetriei în natură este de a se crea condițiile necesare pentru producerea mișcării. După Kozârev, timpul are capacitatea de a descreşte entropia unui sistem; totuși, acțiunea timpului asupra unui sistem este atât de mică încât trece nedetectată de sistemul fizicii care ne este familiar. Dacă acțiunea timpului asupra unui sistem devine observabilă, inginerii atribuie aceasta perturbării sistemului. În Piramida Mare din Egipt, acțiunea scurgerii timpului a fost amplificată de forma piramidei, pentru a o face capabilă să-și păstreze materia organică. Scurgerea timpului și bioplasma sunt doar descrierea aceleiași forțe misterioase care este răspunzătoare de crearea și menținerea tuturor sitemelor materiale. După Kozârev, bioplasma are capacitatea de a mări energia unui sistem, dar nu este capabilă să afecteze mișcarea sistemului.

Bioplasma ar trebui să aibă proprietățile care sunt exact reversul energiei nucleare. Doctorul Wilhelm Reich a fost acela care a experimentat prima oară această idee în ceea ce el a numit „Experimentul Oranur"[5]. În acest experiment, s-a constatat că bioplasma reacționa violent cu materialul radioactiv, producând un produs derivat care era foarte periculos pentru viață o perioadă de timp foarte scurtă. Totuși, s-a constatat de asemeni că radioactivitatea era redusă de către acțiunea bioplasmei. Experimentul dovedește că bioplasma este în mod definit o forță creatoare care acționează în direcție opusă față de forța nucleară. În cuvintele lui Kozârev: „Dacă mecanica ne va permite cândva să detectăm și să controlăm procese vitale în afara vieții organice, mașinile care vor acționa vor reînnoi și nu doar vor epuiza potențialitățile lumii. Astfel, se va putea stabili o armonie reală între om și natură. Oricât de abstract sună acest vis, el are o bază reală".

Din aceste considerații, înțelegem că „trupul" reprezintă pur și simplu expresia geometrică a bioplasmei; în timp ce concentrarea (focalizarea energiei) reprezintă aspectul ei dinamic, exprimat în geometria dinamică. Acțiunea reciprocă între geometria dinamică și cea statică aduce cu sine procesele de distrugere și moarte, o dată cu construcția și viața. Ciclul viață-moarte este ilustrat în figura 23. Planurile statice conțin cauzele creației, iar punctele de concentrare întruchipează efectele creației. Cu alte cuvinte, toate cauzele din univers se află în mod inerent în geometria statică, în timp ce toate efectele se află în geometria dinamică.

5. Reich, Wilhelm, *Cosmic Superimposition* (Superimpunerea cosmică) (Fundația Wilhelm Reich, Orgonom, Rangeley, Maine, 1951).

Înainte ca aceste idei să poată fi acceptate și utilizate pe deplin de către știința modernă, ele trebuie să fie puse în formă analitică detaliată. Aceasta cere o adâncă înțelegere a legilor care guvernează procesele creatoare ale naturii. Până acum, această înțelegere necesară nu a fost obținută de cei care, ca și mine, investighează subiectul. Credința mea este că viitoarea revoluție în știință va avea loc pe aceste linii și că este necesar ca energia răspunzătoare de crearea universului să fie încorporată în știința modernă, pentru ca problemele nerezolvate ce stau azi în fața științei să poată fi rezolvate. De exemplu, teoria câmpului unificat nu poate exista până când nu e înțeleasă natura bioplasmei. Un studiu complet și amănunțit al Piramidei Mari făcut de către oameni de știință competenți, luând în considerare bioplasma, poate ajuta să se arunce mai multă lumină peste ignoranța noastră.

Peter Tomkins, în cartea sa *Secretele Piramidei Mari*, adună o fantastică grupă de informații extrase din dimensiunile piramidei lui Keops de către importante autorități, la sfârșitul anilor 1800 și începutul anilor 1900. Acestea se înșiruie de la faptul că Piramida este „o perfectă cotă geodezică de nivel" ale cărei unghiuri închideau în întregimea ei regiunea deltei, la faptul că înălțimea piramidei este a miliarda parte a distanței până la soare. Piramida Mare a fost prezentată de matematicieni, ingineri și alți asemenea, drept o întruchipare a valorii lui π egală cu 3,144... ceea ce se aseamănă mult cu echivalentul exact acceptat 3,14159 care a fost corect calculat abia în secolul VI e. n. Se pare că egiptenii știau bine că pământul este un glob și e posibil ca, în concesință, să fi stabilit că într-un an sunt 365 de zile și că perimetrul bazei piramidei este o fracțiune exactă a circumferinței pământului.

Totuși, Tompkins nici măcar nu încearcă să explice ce scop aveau aceste calcule sofisticate și precise.

Secretele Sfinxului

Speculațiile mistice nu s-au limitat doar la Piramida Mare ci s-au învârtit și în jurul Sfinxului Mare, care își face paza enigmatică la mai puțin de patru sute de metri la sud-est de piramidă, aproape de construcția lui Kefren. Mulți oameni mai cred și acum că piramida conține mai multe camere ascunse și pasaje care o leagă de Sfinx și de piramidele din jur. Majoritatea misticilor cred cu fervoare că descoperirea acestor camere și

coridoare va dezlega miile de mistere care s-au adunat de-a lungul veacurilor.

Se crede de asemeni că cel sortit va trebui să intre în camerele secrete ale piramidei printr-o ușă ascunsă între labele Sfinxului. Această ușă secretă va putea fi deschisă de maestrul care va ști ceva despre un zăvor ascuns care se presupune că va deschise o poartă de bronz. Cel sortit va trebui apoi să-și înceapă prima lecție chiar în timp ce va traversa coridoarele labirintice. Alegerea corectă a fiecărei cotituri și secțiuni a coridoarelor ar declanșa imediat procedurile necesare să ducă în cele din urmă la renașterea lui ca zeu.

Desigur, o asemenea intrare secretă nu a fost găsită niciodată. Unii cred că, dacă această intrare ar exista cu adevărat, ea a fost deja pecetluită pentru totdeauna de nenumăratele restaurări făcute de numeroase civilizații succesive.

O altă teorie este aceea că această intrare secretă se poate afla de fapt *direct* sub Sfinx. Când a apărut necesitatea abandonării folosirii Piramidei Mari ca templu al inițierii secrete, Sfinxul a fost pus în poziția lui de santinelă deasupra intrării și o mai păzește și în ziua de azi.

Alții mai sugerează că Sfinxul în sine este ușa de intrare la pasajele secrete și că executarea unui cod special necunoscut, sau a unui ritual, va reașeza statuia cea mare în așa fel încât va fi dezvăluită intrarea.

Poate cea mai faimoasă asociere cu Sfinxul Mare este ghicitoarea: „Ce animal merge dimineața în patru picioare, la amiază în două picioare și seara în trei picioare?" Această ghicitoare poate fi, de fapt, atribuită unui înrudit sfinx grec cu aripi, care păzea drumul spre Theba. Acest sfinx punea această ghicitoare tuturor celor care treceau prin fața lui și îi distrugea pe cei ce nu puteau răspunde corect. Se presupune că primul om care a dat răspunsul corect a fost Oedip, care s-a salvat astfel de la moarte. Răspunsul este „Omul însuși, care în copilărie se târăște pe mâini și pe picioare, la maturitate stă drept iar la bătrânețe se sprijină într-un baston".

Un alt răspuns la această ghicitoare, implicând valoarea numerelor lui Pitagora, este oferit de știința numerologiei. Cele trei numere, patru, doi și trei, fac un total de nouă, numărul natural al omului. Patru reprezintă omul în ignoranță, doi

simbolizează dezvoltarea lui ca o ființă inteligentă, iar trei semnifică pasul final spre stăpânirea cunoașterii universale a persoanei spirituale.

Piramida ca bibliotecă

O teorie deosebit de interesantă cu privire la scopul Piramidei Mari (și al altor piramide importnate din lume) este aceea că ele au fost construite ca depozite masive și indestructibile, în care să se consemneze și să se păstreze pentru eternitate înțelepciunea poporului care le-a construit. Această informație ar fi fost consemnată în formă hieroglifică, foarte vulnerabilă însă la erori de traducere și interpretare.

Atracția majoră a acestei teorii este caracterul ei practic. Cărțile sunt, desigur, o formă riscantă de a consemna informații, pentru că sunt foarte perisabile. Și dacă nu există copii, o carte odată distrusă, informațiile și cunostințele cuprinse în ea sunt pierdute pentru totdeauna, dacă autorul ei nu poate face o replică exactă.

Astfel, pare posibil ca anticii, cu o cultură științifică și artistică foarte dezvoltată, să fi dorit să păstreze cunoștințele lor într-o formă indestructibilă. S-a sugerat că motivul pentru care civilizațiile de mai târziu n-au putut interpreta hieroglifele este acela că anticii au făcut greșeala să creadă că simbolismul, care pentru ei era clar, va fi la fel de limpede și pentru alte popoare din alte locuri și din alte timpuri.

Faptul că niște constructori ai unei civilizații atât de măreție puteau fi atât de miopi pare mai rațional dacă ne amintim de placa instalată în vehicolul spațial al NASA prin care se intenționa să se trasmită un mesaj simbolic oricăror posibili locuitori ai unei alte planete unde ar fi putut ateriza vehicolul spațial. Acest limbaj încorpora limbajul astronomic, al chimiei atomice și imagini simple ale pământenilor, ca să transmită informații despre universul nostru acelora care ar putea exista în alte lumi. Mai mult decât probabil, dacă vreo ființă extraterestră ar descoperi acest vehicol și ar încerca să descifreze placa, ar putea să o găsească total de neînțeles. Informațiile conținute în diverse părți ale Piramidei Mari sunt exprimate exact în același tip de simbolism - clar pentru creator, dar de neînțeles pentru cititorul din altă epocă sau din altă lume.

Desigur că avem dovada că dorința de a păstra cunoașterea pentru posteritate este un instinct omenesc. De exemplu, chiar înainte de era creștină, circa trei sferturi de milion de cărți, dintre cele mai valoroase, ale lumii antice, au fost adunate din cele patru colțuri ale universului cunoscut și adăpostite în clădiri speciale construite în Alexandria, pentru singurul scop de a se păstra cunoștințele tuturor civilizațiilor cunoscute pe atunci. Aceste cărți erau din lemn, piatră, pergament, teracotă, pânză și chiar ceară.

Această bibliotecă a fost distrusă de o serie de incendii, provocate intenționat, cel de al doilea fiind ordonat chiar de Cezar, care domnea în anul 389 e. n., cu scopul de a distruge flota din Alexandria în portul ei. Volumele care au supraviețuit acțiunii piromane au fost mai târziu sacrificate de creștini, care s-au supus edictului lui Teodosius care ordona distrugerea *Serapeum*-ului, clădirea sfântă a lui Serapis. Se crede că această clădire conținea biblioteca pe care Marcus Antonius i-a dăruit-o Cleopatrei pentru a o recompensa pentru părțile distruse în primul incendiu, care a avut loc în anul 51 e. n.

Cărțile care ar fi putut supraviețui seriei de incendii puteau să fi fost duse în alte părți ale Egiptului, sau în India, dar toate consemnările cunoscute despre circulația lor s-au pierdut și probabil, odată cu ele, s-a pierdut cea mai mare colecție de înțelepciune antică pe care lumea a cunoscut-o vreodată. Dacă, după cum este foarte probabil, informația care dezvăluia secretele piramidei era conținută în cărțile aflate în biblioteca din Alexandria, atunci ea este pierdută pentru noi în veci, iar misterul piramidelor va rămâne etern.

În capitolul acesta, am prezentat o varietate de relatări despre originile și scopul Piramidei Mari. Noi considerăm că nu este esențial dacă aceste povești sunt adevărate sau nu. Chestiunea este că există numeroase lucruri despre piramide, puțin cunoscute sau înțelese. Aceste relatări trezesc curiozitate privind scopurile și funcțiile piramidei. Ele ne dau un nou sentiment de uimire și mister, legat de remarcabila ei structură și de efectele ei asupra omenirii.

8
Lupta pentru patentul piramidei

de Karl Drbal

Karl Drbal este inginer radiofonist pensionar, pionier al radioteleviziunii în Cehia. Acum are aproape șaptezeci de ani și-a dedicat aproape jumătate din viață teoriei regenerării energiei. Interesul și cercetarea sa în domeniul formelor neobișnuite de energie sunt ca și lamele lui de ras, inteligente și tăioase. Acest capitol a fost realizat de domnul Drbal la Praga, în Cehia, la 12 februarie 1974, special pentru această carte.

Aceasta este istoria patentului numărul 91.304, o invenție stranie care a făcut înconjurul lumii, o invenție care arată mai mult sau mai puțin că spațiul cuprins în interiorul unui mic model, din carton, al Piramidei Mari a lui Keops poate afecta tăișul de oțel a unei lame.

Trebuie subliniat că dreptul la aplicarea patentului, depus la Praga în 1949, a fost acordat abia în 1959. Întrucât timpul normal necesar Comisiei de examinare a patentelor este între un an și trei ani, este clar că acea Comisie a considerat că invenția adusă în fața ei era cu totul neobișnuită.

În perioada aceea de zece ani a trebuit să aduc noi argumente științifice ca să explic cum acest obiect, extrem de simplu și lipsit de energie vizibilă, poate afecta tăișul de oțel al unei lame care a fost tocată de folosiri repetate la bărbierit.

Inițial, când am depus documentele pentru patent, totul era aproape o glumă pentru mine și prietenii mei, care, ca și mine, sunt ingineri radiofoniști și care m-au încurajat să fac cererea, doar ca să văd cum va reacționa oficiul de patente la „Dispozitivul pentru ras al faraonului". Totuși, trebuie să subliniez că acești prieteni erau total convinși, ca și mine (după ce am folosit o

singură lamă păstrată în piramidă la o sută de bărbieriturl zilnice), că acest straniu aparat funcţionează cu adevărat.

O altă problemă era însă să-i conving pe examinatorii de patente nu doar că acesta funcţionează ci, ceea ce era mult mai greu, să explic *cum* funcţionează.

În timpul celor zece ani în care comisia a luat în discuţie cererea, m-am devotat studiului relaţiilor posibile între microundele cosmice şi telurice ce se nasc în cavitatea de rezonanţă a unui model de piramidă a lui Keops, construit din material dielectric (carton sau altceva), şi activitatea structurii cristalitice a ascuţişului lamei de ras. Am studiat de asemeni câmpul magnetic foarte jos al pământului, pentru că o condiţie a patentului este că lama trebuie să stea cu axa longitudinală în direcţia componentei orizontale a câmpului magnetic al pământului.

Faptul că lucram într-un mare institut de cercetări radiofonice a fost de mare importanţă pentru mine în acea perioadă, pentru că aveam acces la literatura tehnică necesară din lumea întreagă. În timpul luptei mele cu examinatorii de patente, care a durat zece ani, am putut să realizez, pas cu pas, o teorie (sau ipoteză) despre energizarea cavităţii rezonante a micului model de piramidă de către microundele cosmice (provenite în principal de la soare) şi ajutate de concentrarea câmpului magnetic al pământului. După ce am constatat posibilitatea tehnică a unei asemenea alimentări cu energie a piramidei, am putut să-i conving pe examinatori că, într-adevăr, faraonul Keops nu avea nici o legătură cu lamele de ras şi că toată chestiunea nu este o prostie.

În această perioadă, am construit un model de piramidă din carton, „Tip Keops", cu înălţimea de 8 cm şi latura bazei de 12,5 cm, pe care am prezentat-o şefului examinatorilor de patente (un excelent specialist în metalurgie). Întrucât modelul a funcţionat în întregime, spre satisfacţia lui, în toată perioada de zece ani, el a putut dovedi prin proprie experienţă că invenţia nu este o mistificare. El a fost deci obligat să apere invenţia mea în cadrul comisiei. Sunt sigur că, fără acest examinator onest, „straniul" patent numărul 91.304 nu ar exista în ziua de azi.

Patentul a fost conceput pentru „tipul Keops", la care latura bazei poate fi calculată uşor, înmulţind înălţimeaa piramidei cu $\pi/2$ (adică 1,57079), ceea ce este exact specificat în descrierea patentului. Totuşi, invenţia nu este limitată la acea formă specifică, întrucât am constatat, printr-un număr extrem de mare de diverse experienţe, că şi alte forme (tipuri) piramidale pot să afecteze

tăișul lamei de ras în același fel ca și tipul Keops. Am specificat această posibilitate în descrierea patentului, care indică de asemeni de ce (în ipoteza mea) cavitatea modelului piramidei acționează (sau se presupune că acționează) asupra structurii cristalitice a tăișului. Titlul specificației patentului este următorul: „Aparat pentru menținerea tăișului lamelor de ras și al briciului". (Se arată foarte clar aici că aparatul nu este o *ascuțitoare*, denumire doar „simbolică", ci este un *regenerator*).

Ultimul paragraf al descrierii conține explicația dată de mine pentru o mai bună înțelegere a ipotezei mele și care a fost acceptată de examinatori, după cum se arată mai jos:

> Această invenție a fost testată pentru un aparat cu o formă specifică de piramidă, dar ea este valabilă nu doar la această formă specifică, ci poate avea valoare și pentru alte forme geometrice din material dielectric, folosit în modul descris în această invenție și explicat în următoarea precizare:
>
> În spațiul inclus în piramidă va începe un proces automat de regenerare, care va afecta tăișul lamelor de ras, regenerarea fiind produsă doar de sus, numită cavitate (aceasta înseamnă că excitația cavității este produsă doar de câmpul cosmic și cel terestru înconjurător, de exemplu câmpul electric, magnetic, electromagnetic, de gravitație, corpuscular și poate alte câmpuri și energii încă nedefinite).
>
> Acest proces care acționează asupra tăișului lamei de ras producând o diminuare a tulburărilor interne (discolări provocate de procesul de bărbierit) din legăturile de rețea ale structurii microcristalitice a formei tăișului (trebuie adăugat, că este de cea mai bună calitate), are drept rezultat o *regenerare* a marginii materiale a structurii fine cristalitice; o regenerare care operează o reînviere a proprietăților mecanice și fizice ale tăișului lamei de ras, înlăturând „oboseala" materialului datorită acțiunii bărbieritului, și toate acestea numai dacă tulburările rețelei cristalelor sunt de tip clasic și nu de tip definitiv (de exemplu, acțiuni mecanice de distrugere a tăișului).

Să-mi permiteți să comentez aici ideea că este necesar ca oțelul lamei să fie de primă calitate, astfel încât deformarea microstructurii ascuțișului, produsă de numeroase bărbieriturii, să nu fie definitivă ci să aibă un caracter clasic.

Piramida (de tip Keops sau altă formă) sau orice alt rezonator potrivit pentru aceeași folosire, nu trebuie decât să producă o accelerare a restaurării la starea inițială (sau aproape inițială) a tăișului, accelerare care, în locul timpului normal de cincisprezece la treizeci de zile (fără aparat), se îmbunătățește în doar douăzeci și patru de ore! Acesta este secretul real al acțiunii de rezonanță a cavității piramidei asupra ascuțișului lamei de ras.

Un efect și mai interesant a fost descoperit de profesorul doctor Carl Benedicks din Stockholm. (Vezi *Metallkundliche Berichte*, Verlang Technik, Berlin, 1952, Vol. II) „Aenderung der Festigkeit von Metallen and Nichtmetallen durch eine benetzende Flüssigkeit"). Este așa numitul Flussigkeitseffekt, „efectul de oxidare lichidă" care produce asupra oțelului o acțiune necorozivă dar totuși de reducere a durității lui (apa, acționând asupra oțelului, îi poate reduce duritatea cu 22 cel mult la sută!). Acest fapt este foarte înhibitor în microcavitățile tăișului de unde este greu (s-ar putea spune chiar imposibil) să se excludă moleculele de apă dipole dăunătoare.

Piramida (sau altă cavitate rezonantă potrivită) este singurul aparat care poate face treba ajutătoare asupra golurilor-cristalelor-din-tăișul-lamei-de-ras, dând afară moleculele dipole de apă, prin acțiunea de rezonanță asupra acestui dipol; putem deci spune în mod simbolic că se deshidratează tăișul lamei de ras.

Faptul că o asemenea acțiune asupra moleculelor dipole de apă este posibilă într-o cavitate rezonantă, alimentată cu energia necesară de microunde, a fost dovedit de oamenii de știință Born și Lertes (vezi: *Archiv der elektrischen Uebertragung* 1950, Heft I, s. .33-35, „Der Born-Lertessche Drehfeldeffekt in Dipolflüssingkeiten im Gebiert der Zentimeterwellen"). S-a descoperit că microundele de lungime de undă centimetrică și armonia lor poate produce o rotație accelerată a moleculelor dipole de apă, iar acest efect poate avea drept rezultat procesul de deschidratare, „alungarea" moleculelor dipole de apă din cele mai mici cavități și proiectarea lor în aer. Acesta este exact procesul de deshidratare eletro-magnetică.

Se ridică atunci întrebarea: de ce modelele de piramidă trebuie să fie făcute din materiale dielectrice? Răspunsul este, pur și simplu, că microundele pot pătrunde acest material și pot energiza (alimenta) acea cavitate rezonantă. Aceasta este o descoperire

foarte veche (vezi *Journal of Applied Physics*, vol. 10, iunie 1939, p. 391–398; Pichtmeyer, R. D., Stanford Univ. California „Dielectric Resonators".)

Trebuie subliniat că în tehnicile microundelor, rezonatorii de microunde trebuie să fie alimentați de mici antene sau printr-o gaură de cuplare. Piramida poate fi construită fără o asemenea gaură și poate funcționa netulburată. Am explicat că microundele pot pătrunde prin materiale dielectrice (dacă microundele sunt într-adevăr cele ce acționează aici). Acest lucru a fost confirmat experimental de tehnicieni ai microundelor, ca de exemplu, *Electronique, Revue Technique Electronique*, nr. 118, sept. 1956, p. 10–13, Henry Copin, inginer în serviciul de transmisiuni militare: „De l'existence possible d'ondes stationnaires dans les cellules vivantes" (Posibilitatea existenței undelor statice în celulele vii). Acest autor presupune că fiecare celulă este un rezonator de microunde și, ca tehnician radiofonist, explică mecanismul de excitare a cavității ai cărei pereți înconjurători sunt din material dielectric sau semiconductor.

Obiecția examinatorilor că forma piramidală nu este obișnuită în aparatele cu unde a fost ușor de respins cu ajutorul unor materiale prezentate (de exemplu *Zeitschrift für angewandte Physik*, Band 6, Heft 11, 1954, s. 499–507), Gerhard Piefke, „Die Ausbreitung elektromagnetischer Wellen in einem *Pyramiden-trichter*").

Am fost de asemenea invitat la Oficiu ca să le spun ceva despre cantitatea de energie a microundelor venite de la soare și reflectate în cele din urmă de pământ și despre posibilitatea activității rezonante asupra rețelei microstructurii tăișului lamei de ras. Am dovedit prin mărturii științifice că, cu ajutorul cavității piramidale rezonante sau prin efectul de înmănuchere a unui coș piramidal, această energie poate fi suficientă. Am dovedit mai departe că energia necesară pentru acțiunea rețelei de cristale a oțelului în dislocări este doar de 1 până la 1,5 ev. (electrovolți – un electrovolt reprezintă energia de 1,6 x 10^{-19} watt secunde), ceea ce înseamnă că această energie este foarte mică și poate fi depășită de acțiunea sferică sau tehnică (microunde produse cu aparate tehnice în golul piramidei). Vezi de exemplu P. Fischer și Kochendörfer „Plastiche Eigeneschaften von Kristallen (Kristallglottern) und metallischen Werkstoffen". (Caractere plastice ale rețelei de cristale a oțelului).

Ipoteza mea, elaborată pentru Oficiul de Patente (nu afirm aici că este singura posibilă) explică de asemeni de ce piramida regeneratoare nu trebuie așezată prea aproape de pereții camerei, de mase mai mari de metal sau de numeroase aparate electrice (categoric nu pe televizoare).

Pentru a explica la un nivel simplu cum funcționează piramida asupra ascuțișului lamei de ras, îmi place să o compar cu o expunere fotometrică; aceasta, ca și piramida, acționează fără nici o sursă de energie artificială – doar sub impulsul luminii vizuale a soarelui. Singura deosebire între cele două aparate este că al meu acționează la lumina invizibilă a soarelui.

Cele de mai sus cuprind principala parte a ipotezei mele pentru Oficiul de Patente, al cărei rezultat a fost că, la sfârșitul a „doar" zece ani de examinare și a dovezii de funcționare reală adusă de însuși șeful examinator, patentul a fost emis.

Trebuie să fie clar acum că nu există magie în funcționarea piramidei pentru lama de ras și nici în procesul de mumificare ce are loc în piramida model. Aici sunt doi factori care lucrează:

1. Deshidratarea rapidă, pe care am explicat-o mai devreme, și care acționează într-un fel oarecare asupra lamei de ras.

2. Acțiunea asupra rețelei de micro-cristale a materiei anorganice (stratul fin de oțel) sau acțiunea asupra structurii sau microstructurii materiei organice, vii sau moarte, sterilizarea, care înseamnă uciderea microorganismelor. Trebuie subliniat că această acțiune poate, în cazuri extreme, să ucidă, în cele din urmă, animale mici prin deshidratare rapidă și „devitalizare".

Am vorbit pe scurt despre modele diferite de cel al lui Keops, elevația căreia este de circa 51°51'51" (Piazzi Smyth, Anglia; Abbe Moreux, Franța; L. Seidler, URSS). Eu și doar câțiva experimentatori francezi am constatat că un model de piramidă care funcționează foarte bine poate fi construită și cu o elevație de 65° (care în Europa este aproximativ unghiul de înclinare magnetică). Am numit acest tip Piramida de înclinare.

Sus, pe peretele acestui model, am găsit un unghi de elevație de 25°; această formă reprezintă o foarte bună piramidă de mumificare, cu mare suprafață de perete, pe care am numit-o Piramida de contraînclinare. Cu toate aceste modele am făcut un mare număr de mumificări, dar pentru lama de ras, prefer modelul Keops.

În ziarul *Esotera* (R.F.G.) numărul 9, 1973, la paginile

799–800, Hans Joachim Höhn, confirmă funcţionarea piramidei Keops asupra lamelor de ras, dar îşi propune propriul lui model, cu un unghi de elevaţie de 69°20', latura bazei 15 cm., înălţimea 22,2 cm., cu care el afirmă că a obţinut 196 bărbieriturі foarte bune folosind o lamă Wilkinson Sword.

Un alt experimentator, într-un articol intitulat „In der Pyramide wird jede klinge wieder scharf" (Fiecare lamă de ras devine din nou ascuţită în piramida model), încearcă propria lui îmbunătăţire.

Antoine Bovis

Iniţiatorul indirect al experienţelor mele cu modele de piramide din carton a fost domnul Antoine Bovis, un francez pentru care a fost suficientă intuiţia mai curând decât dovada ştiinţifică; el a experimentat cu bagheta şi cu pendulul şi, probabil, prin folosirea pendulului, a găsit posibilitatea mumificării în mici modele Keops.

Călătorind în Egipt, domnul Bovis a găsit animale mumificate în Camera regală, care are o treime din întreaga înălţime a piramidei. Într-o străfulgerare a intuiţiei, domnul Bovis a dedus că piramida avea puteri de mumificare şi, când s-a întors acasă, a reprodus modelele la scară ale Piramidei Mari; folosind scara de 1:1000 (15 cm înălţime) şi 1:500 (30 cm înălţime), latura bezei fiind calculată prin înmulţirea înlăţimii cu $\pi/2$ sau aproximativ cu 1,57.

Bovis era sigur că aceste experienţe ale lui în legătură cu mumificarea, care păreau nebuneşti, vor reuşi fără ajutorul vreunei literaturi tehnice, al revistelor de fizică sau al altor date ştiinţifice. Pentru el, micul pendul patentat de el era suficient. Pentru Bovis a fost uşor să-şi patenteze pendulul, pentru că în Franţa, spre deosebire de Cehoslovacia, este posibil să obţii un patent fără să dai explicaţii tehnice. Atât timp cât invenţia este ceva nou, nu este necesar să se dovedească faptul că funcţionează!

Am dat prima dată peste numele lui Bovis într-o cărţulie radiestezică în care apăreau conferinţele lui ţinute în faţa unor cercuri radiestezice, despre numeroasele (după părerea lui) experienţe şi în special despre micul său „Pendul magnetic special al lui Bovis") despre care spune că este cel mai bun din toate. După fiecare paragraf, emitea o altă „Lege a acţiunii radiestezice", singura posibilă descoperită de Bovis însuşi.

Într-una dintre conferințe, vorbea despre experiențe de mumificare cu modele din carton ale piramidei Keops, pentru că găsise cu ajutorul pendulului său, în aceste modele, „aceleași radiații" ca și în camera regelui din Piramida Mare. Evident, modelele lui funcționau! Materia organică moartă, carnea, ouăle și micile animale moarte erau la fel de pefect mumificate ca și animalele pe care le găsise el în piramida din Gaza.

Pentru că era relativ simplu să mă asigur dacă afirmațiile lui Bovis erau ficțiune sau realitate, am construit un model Keops, de 30 cm înălțime, din carton gros de 3 mm (scara 1:500) și, spre marea mea uimire, eu, ca și domnul Bovis, am putut realiza mumificarea – repetând cu succes experiențele lui de mumificare. Am mumificat carne de vită, de vițel sau de miel, ouă, flori și chiar mici reptile moarte, ca de pildă broaște, șerpi, șopârle etc.

Am început o corespondență cu domnul Bovis informându-l despre experiențele mele. Am schimbat o corespondență agreabilă, deși eu simțeam că el era nițeluș prea „magic" pentru mine, tehnician radiofonist. El pretindea că, cu pendulul lui, găsea radiații în toate lucrurile pe care le atingea. Din scrisoarea lui, am aflat că Bovis avea un magazin de fierărie la Nisa (Quincaillerie, Bovis și Passeron) și că se considera un mare inventator în domeniul legilor radiestezice și al unor aparate de tot felul. El mai era fondatorul unei alte firme, Artisanat A. Bovis, Nisa, care fabrica aparate radiestezice. Unele dintre produse includeau pendulul „paradiamagnetic", un radioscop, un biometru, plăci „magnetice" pentru mumificare și acțiune asupra lichidelor, material magnetic și non magnetic, care toate fuseseră construite și vândute pe piață din 1931.

În cele din urmă, am început să fac numeroase mumificări cu piramide de diferite feluri și mărimi, dar în special cu tipul Keops. În colaborare cu domnul Martial din Valencienne, am publicat constatările mele în revistele de radiestezie franceze și belgiene, de exemplu, *La Revue Internationale de Radiesthezie* nr. 7, aprilie 1948, p. 54–57 (Franța); *La Radiesthesie pour tous*, nr 12, 1949, p. 377–379, (Belgia), iar prin aceste articole, am contactat alți radiesteziști interesați în mumificare cu modele ale piramidei Keops.

În cele din urmă, ca tehnician radiofonist, am fost obligat să recunosc că era ceva foarte straniu în fenomenul de mumificare – o anumită energie trebuia să fie concentrată în modelul piramidal.

Căutând natura energiei, am fost încurajat să fac alte „experienţe nebuneşti" – să pun o nouă lamă de ras de bună calitate (Gillette albastră) în piramida Keops din carton. Dacă avea loc o tocire a lamei, astă îmi oferea dovada fizică a unei forţe concentrate care acţionează în modelul de piramidă.

Şi aşa a început aventura mea cu lama de ras şi modelul Keops. Presupunerea mea că lama din piramidă îşi va pierde tăişul era falsă. S-a întâmplat exact contrariul şi, după ce m-am bărbierit confortabil de cincizeci de ori, am fost obligat să recunosc că în presupunerea mea era ceva foarte greşit.

Prima mea experienţă cu o lamă de ras a fost făcută cu o piramidă de tip Keops, înaltă de 15 cm (scara 1:1000); lama era suspendată orizontal, cu axa longitudinală pe direcţia nord-sud şi situată la o treime din înălţime deasupra bazei; două laturi ale piramidei erau orientate la fel.

Prin numeroase experienţe am contatat că este suficientă o piramidă de carton de 8 cm înălţime, sau o piramidă de stiren de 7 cm înălţime. Ani mai târziu, acest model din stiren a fost fabricat de o fabrică de material plastic, dar au fost produse doar câteva sute de bucăţi, înainte de a se refuza fabricaţia. Deşi nu cunosc toate condiţiile care au cauzat refuzul, pot face speculaţia că, probabil, o mare fabrică de lame de ras, supărată de posibilitatea ca un consumator să folosească o singură lamă de o sută de ori sau mai mult, a convins fabrica de material plastic să nu mai continue producerea piramidelor.

Desigur, este foarte uşor, pentru oricine doreşte, să-şi facă singur mica lui piramidă. Îmi este dificil să ghicesc câte piramide făcute în casă sunt în URSS, dar pot depune mărturie că, dintre miile şi miile de oameni care folosesc piramida, nici unul nu s-a plâns, iar un mare număr dintre ei mi-au scris cu mult entuziasm.

Ultimii douăzeci şi cinci de ani au fost pentru mine o lungă secvenţă experimentală, fiecare bărbierit fiind în sine o experienţă care m-a informat uneori, prin schimbări neaşteptate în ascuţimea lamei, de unele tulburări meteorologice sau cosmice. Tăişul lamei de ras în piramidă este „o entitate vie" – în context cu câmpul înconjurător. Adesea, după o zi în care am avut un bărbierit prost, am fost surprins să am a doua zi, cu aceeaşi lamă, un bărbierit excelent.

Pentru a aprecia ascuţişul lamei, am introdus o scară cu şase

trepte: nr. 6 - excelent; nr. 5 - foarte bun, nr. 4 - bun, nr. 3 - suficient, nr. 2 - corect, nr. 1 - insuficient. În primii cinci ani și trei luni de experimentări (din 3 martie 1949 până la 6 iulie 1954) media valorii unei lame era de 105 bărbieriri zilnice (folosind doar optsprezece lame de diverse mărci) și am realizat chiar 200, 170, 165, 111 și 100 de bărbieriri cu o singură lamă. În douăzeci și cinci de ani, am folosit un total de șaizeci și opt de lame de ras.

În legătură cu acest straniu patent, am corespondat cu experimentatori dintr-un număr de țări din Europa, din Statele Unite, America de Sud, Australia, Noua Zeelandă și Islanda. Un mare interes a fost exprimat și de cercetători din URSS. De exemplu, în *Komsomolskaia Pravda* din 10 octombrie 1970 (și reluat în revista din Moscova *Heureka* în 1973), domnul Malinov scria un interesant articol despre „o invenție stranie". Ca fizician, domnul Malinov a formulat o explicație logică a funcționării piramidei, folosind teoria electromagnetică combinată cu câmpul magnetic al pământului și cu „forțele Lorenz". Am aflat de asemeni că mica mea piramidă, în formă artizanală, este folosită curent în URSS.

Experimentările mele m-au dus la scrierea unor articole despre piramida regeneratoare, pentru reviste de popularizare a științei și alte publicații din Europa de Est. Am vorbit de asemeni la o emisiune radio și am apărut chiar într-un interviu la televiziune. Toată această publicitate mi-a adus un foarte mare număr de scrisori.

În concluzie, le urez celor care folosesc sau vor folosi această invenție două sute sau mai multe bărbieriri cu aceeași lamă.

9
Transformați-vă cu ajutorul energiei piramidei

În 1968 s-a început un proiect pentru a se descoperi, o dată pentru totdeauna, dacă există camere secrete în piramidele din Egipt.

Doctorul Luis Alvarez, care a elaborat și condus acest proiect, a creat un instrument specific care să înregistreze razele cosmice care pătrund prin zidăria piramidei. Ideea acestui instrument i-a venit în urma citirii lucrării *Piramida Mare în fapt și teorie*, în care autorul, William Kingsland, sugerează transmiterea de unde radio cu o lungime de 5 metri și înregistrarea tăriei undei transmise din Camera regelui la suprafața exterioară a piramidei lui Keops. Metoda, presupunea Kingsland, ar dezvălui dacă există camere secrete.

Alvarez mai emitea ipoteza că razele cosmice, care bombardează planeta noastră douăzeci și patru de ore pe zi, pierd din energie în raport cu densitatea și grosimea obiectelor prin care trec, așa că și-a construit instrumentul ținând seama de aceasta.

În loc să urmeze sugestia lui Kingsland și să încerce să descopere o cameră secretă în piramida lui Keops, Alvarez a ales piramida lui Kefren, pentru că a considerat că structura acesteia ar putea mai curând să conțină un pasaj secret și pentru că se credea că aceasta a fost construită mai târziu decât piramida lui Keops și, în consecință, ar putea avea o arhitectură interioară mai sofisticată.

După ce și-a creat aparatul, Alvarez a adunat o echipă de oameni de știință din douăsprezece centre din Egipt și din Statele Unite (printre care și de la Comisia americană pentru energia atomică). Având în spate prestigiul acestor instituții care îl susțineau, cercetătorii aveau, bineînțeles, sprijinul financiar și

tehnic necesar, vital executării acestui ambițios proiect – un proiect care, după cum sperau, va realiza în sfârșit visul egiptologilor: găsirea sarcofagului faraonului.

În septembrie 1968, echipa a înregistrat pe bandă magnetică specială, pentru a putea fi evaluată de computere, milioane de traiectorii de raze cosmice. Benzile au fost analizate mai întâi la Cairo pe un computer. Rezultatele arătau clar așezarea fețelor, marginilor și colțurilor piramidei, dar nici o cameră secretă nu a fost localizată cu razele înregistrate în camera centrală.

Au urmat analize ale benzilor și miilor de informații pe computere mai precise. După părerea doctorului Amr Gohed, conducătorul grupului de la Cairo, de fiecare dată când benzile erau reanalizate de un computer IBM 1130, la Universitatea Ein Shams din Cairo, apărea un model diferit, iar unele trăsături importante, care ar fi trebuit să apară, acum lipseau.

O copie a benzilor pentru computer a fost dusă în SUA de asistentul doctorului Alvarez, doctorul Laurin Yazolino. Acolo au fost analizate la Berkeley, California, de un computer foarte sofisticat, care, după spusele lui Alvarez, raporta aceleași rezultate, analiză după analiză.

Doctorul Gohed a fost de acord că rezultatele diferite obținute în urma analizei computerului din Cairo par a fi științific imposibile și afirmă că, fie că există o substanțială eroare în geometria piramidei, care afectează înregistrările, fie că o forță misterioasă, care sfidează legile științei, acționează în piramidă.

Ideea că există în forma piramidei o energie inexplicabilă sau necunoscută, nu este nouă. De fapt, afirmația fundamentală a *Papirusului lui Ani* (capitolul 7) este că zeul care doarme în sufletul fiecărei persoane este trezit de puterea sau energia piramidei.

Stimularea puterii psihice

Deși misticii secolului douăzeci nu cred în mod necesar că forma piramidei poate într-adevăr trezi zeii care dorm, mulți cred că puterile psihice sunt stimulate sau mărite prin folosirea unei piramide artizanale ca loc de meditație. Se pare că spiritiștii au realizat astfel mai rapid o stare modificată de conștiență, decât ar fi obținut-o altfel. Ei afirmă că puterile piramidei acționează cel mai bine atunci când ei sunt în poziție ghemuit sau așezat, pe axa nord-sud, sub vârful piramidei.

Experienţele spiritiste care au folosit piramida par a varia considerabil. Unii raportează că au primit răspunsuri sau au avut viziuni, sau ambele, ca o reacţie la un set anume de intrebări sau probleme, chiar în timp ce se aflau în interiorul piramidei. Alţii pretind că, în timpul şedinţelor piramidale, se simt doar senini şi în integrare cu forţele cosmice. Alţii spun că abia după ce au ieşit din piramidă impresiile spirituale şi percepţiile spiritiste au pătruns în conştiinţa lor. Mulţi spiritişti cred că în piramidă există forţe puternice de energie care, în timpul şedinţelor de meditaţie, curăţă canalele psihice care ar putea fi blocate.

Laboratorul E. S. P., o organizaţie de cercetare a spiritismului din Los Angeles, California, face experienţe în care forma piramidei este folosită ca un incubator al formelor-gândire. Directorul organizaţiei, Al Manning, explică faptul că forma piramidei funcţionează ca un amplificator geometric care întăreşte forţa rugăciunii sau întăreşte cerinţa spirituală a unui religios. Membrii acestei organizaţii mondiale obţin „succese răsunătoare" prin folosirea formei piramidei.

Tehnica este destul de simplă, dar implică o substanţială educaţie ocultă. Primul pas este comandarea unei mici piramide de carton, care este livrată cu mai multe foi triunghiulare de hârtie. Aceste foi trebuie să fie de patru culori: albastru, pentru vindecare; verde, pentru dragoste; portocaliu, pentru limpezime mintală; şi galben, pentru intuiţie.

Experimentatorul alege apoi o culoare, cea mai potrivită pentru nevoia lui, şi scrie pe foiaia respectivă o declaraţie a scopului specific sau o cerere pentru soluţionarea unei anumite probleme. De exemplu, dacă vrei să grăbeşti vindecarea unui os fracturat, scrii cererea pe o foaie de hârtie albastră; dacă vrei să repari o ceartă între îndrăgostiţi, vei alege o foaie verde. Instrucţiunile subliniază că acea cerere trebuie exprimată cât mai clar şi mai precis posibil. Dacă gândurile îţi sunt vagi şi confuze, experimentatorul trebuie să aştepte înainte de a scrie cererea. Mai târziu, gândurile se vor clarifica şi va putea scrie exact ce vrea.

Apoi, experimentatorul ţine hârtia între palme şi repetă o incantaţie specifică, de două ori incantaţia oferită, pare-se, de organizaţie. Vârful triunghiului de hârtie este apoi îndoit spre bază iar baza e îndoită în sus, în aşa fel încât hârtia este împăturită în treimi. Apoi, triunghiul păturit este aşezat pe baza piramidei, cu baza aliniată la axa nord-sud şi cu „forma de gândire" scrisă

în jos. Palmele mâinilor se așează pe hârtia colorată și incantația este repetată din nou. Structura piramidei este aliniată corect deasupra bazei și astfel începe perioada de incubație a formei gândului.

Se pare că trebuie să treacă între trei și nouă zile ca forma gândului să-și încheie „perioada de gestație". În tot acest timp, procesul este ajutat prin incantații și alimentarea formei gândului prin concentrare mintală asupra lui, o dată pe zi, prin partea de nord a piramidei.

Când experimentatorul simte că forma gândului s-a incubat suficient, el sau ea scoate hârtia cu forma gândului înscrisă pe ea. Hârtia este apoi despăturită. Se ține de colțul de jos al hârtiei și apoi se dă foc triunghiului. Când flacăra a devorat complet hârtia, cenușa este pusă într-un receptacol care nu arde și care a fost ținut la îndemână în timpul procesului.

Procedura de ardere are drept scop ca forma gândului să poată fi eliberată. Este ceva asemănător cu puii care părăsesc cuibul - o dată ce sunt suficient de maturi, trebuie să fie liberi să-și împlinească scopul. După ce forma gândului a fost complet eliberată, (nu trebuie să rămână nici o fărâmă de hârtie) experimentatorul așteaptă îndeplinirea cererii lui sau a ei, știind că focul, cel mai puternic dintre cele patru elemente sfinte, a eliberat o formă de gândire bine conturată și care curând va fi tradusă în realitate.

Oricât de bizar și de complex sună această procedură, membri din întreaga lume ai acestei organizații au raportat că piramidele lor le-au satisfăcut cererile sub forma obținerii unor slujbe noi, a unor afaceri, bani și bijuterii - printre altele. Dacă cererile care le-au adus receptorilor aceste cereri materiale au fost sau nu de natură religioasă, cei care cred că rugăciunile lor au fost împlinite, nu se plâng.

Pentru a-și continua cercetările, Laboratorul E. S. P. a construit, la sediul său central din Los Angeles, două piramide de mărimea unui om (înalte de 1,82 m și de 2,43 m). Un purtător de cuvânt pretinde că au descoperit că forma piramidei are numeroase centre de energie, numite *chakras*, care se aseamănă mult cu centrele trupului omenesc.

Mai pretinde de asemeni că au descoperit că piramida este în relație cu trupul omenesc, în același mod în care cheia mi minor (piramida) este în relație cu cheia do (corpul).

Mai mult de 80 la sută dintre participanţii la experimente au pretins că au putut determina centre diferite de energie în interiorul piramidelor. Dintre aceştia, aproape toţi au observat că energia era de o frecvenţă mai înaltă în partea superioară, atât în piramida de 1,82 m cât şi în cea de 2,43 m. Un procentaj egal de persoane au notat că, în partea inferioară, au avut o senzaţie uşor călduţă şi mângâietoare.

O altă observaţie interesantă făcută de mulţi dintre participanţii la aceste experimente a fost că atunci când au ridicat mâinile spre vârf, au avut o senzaţie de înţepătură, de parcă mici ace erau înfipte în extremităţi.

Experimentatorii au mai raportat că există unele puncte în piramidă care nu sunt benefice - de exemplu, indivizi care au rămas în picioare ori s-au aşezat într-un anume loc în piramidă, au avut dureri de cap după o perioadă foarte scurtă.

Se presupune că energiile cele mai bine făcătoare din interiorul piramidei sunt concentrate în aşa numitul centru al inimii. Acesta este probabil locul cel mai „sigur" pentru incubarea formelor de gândire. Totuşi, s-a sugerat că diferite forme de gânduri pot fi cel mai bine incubate în locuri diferite, pentru ca persoanele din interiorul piramidei să primească cea mai avantajoasă energie în îndeplinirea formei specifice a gândului.

Directorul Al. Manning afirmă, „... această parte a proiectului nostru promite mult, dar trebuie să aşteptăm şi alte experimentări, înainte de a comenta valoarea lui practică."

Într-un alt experiment, Manning a invitat un producător de televiziune, nenumit, şi pe David St. Plair, autor al lucrării *Lumea spiritelor din California*, să petreacă împreună circa douăsprezece minute în piramida de 1,82 m. Cei trei bărbaţi au stat în picioare în interiorul structurii, au discutat şi apoi au ieşit afară. Când au părăsit piramida, atât producătorul cât şi St. Clair au menţionat că se simt niţeluş „ameţiţi". A doua zi, St. Clair i-a telefonat lui Manning şi i-a spus că atunci când a ajuns acasă, cu o seară înainte, a trebuit să contramandeze un cocteil pentru că era prea somnoros ca să participe. El a spus că a adormit la 6.30 p. m. şi s-a trezit simţindu-se fantastic de bine. El a spus: „Piramida mi-a curăţat cu adevărat mintea".

Organizaţia pretinde deasemeni că a avut rezultate excelente în încercări experimentale de a folosi piramida pentru a uşura durerile de cap de tip migrenă.

Puterea piramidei folosită pentru vindecare și meditație

Mulți alții au pretins că piramida are proprietăți de vindecare și s-au făcut multe încercări de a se explica aceste proprietăți. O teorie este aceea că piramida concentrează și intensifică energii ce nu pot fi identificate, și nu se știe măsura în care vindecarea este posibilă. O altă teorie este că atmosfera din interiorul piramidei stimulează o accelerare a acțiunii enzimelor, care explică efectele mumificării, ale conservării și, posibil, chiar și intensitatea meditației. Această explicație a făcut pe un medic să sugereze că piramida ar putea fi folositoare la tratamentul edemelor netratabile și poate chiar ca un ajutor la regenerarea organelor. Aceasta duce la speculația că, în viitorul apropiat, spitalele vor păstra organe vitale pentru transplantare în containere în formă de piramidă.

O cercetătoare amatoare a piramidei, din Illinois, sugerează că piramida ar putea fi folositoare în vindecarea sau ușurarea artritei sau a reumatismului. Ea sfătuiește pe cel care suferă să pună mâna direct sub vârful unei piramide în miniatură, cu palma fie în sus, fie în jos. După câteva secunde, se va simți o senzație de ușoare vibrații în mână, cauzate de puternicile energii care se mișcă în spirală în piramidă. Ea pretinde că, pentru a „încărca pe deplin" mâna în interiorul piramidei, trebuie să aibă loc levitația extremității. Deci, după aproximativ șapte minute de stat în piramidă, mâna va începe să se miște singură. Atunci, mâna este pe deplin încărcată și poate fi scoasă din piramidă. Este posibil ca, în procesul de levitație, mâna să se ridice la nivelul de o treime din înălțime, unde puterile de ascuțire și păstrare acționează ca încărcătură vindecătoare.

Recent, numeroase persoane au achiziționat corturi în formă de piramidă, pe care le folosesc în scopuri medicale. Acești oameni pretind că, în timpul meditației, au trecut printr-un șir de stări, de la calm la euforie extremă. Sindromul cel mai comun pare să înceapă cu o relaxare a trupului, apoi o înlăturare a stimulilor externi inutili și a gândurile irelevante, iar ca o realizare finală, o stare de conștiență modificată care îi permite individului să se concentreze la un nivel interior mai adânc.

Un mare număr de persoane care folosesc regulat piramida de meditație, afirmă că au experimentat o oarecare reducere a îngrijorării și încordării. Alții pretind că au atins o încărcătură mai mare de energie psihică, le revin amintiri, văd reîncarnări trecute, au viziuni, vise, văd culori de o frumusețe de nedescris, forme, simboluri sau aud muzică „din sfere". Alții raportează că atunci când sunt în piramidă, aud sunetul *om* (*ohm*), o mantie a „eului" universal, iar unii pretind că primesc înțelepciune și viziune interioară de pe planuri mai înalte.

Există informații despre experiențe de precunoaștere, călătorii interplanetare, comunicații telepatice, răspunsuri primite la rugăciuni și, mai presus de toate, revitalizarea întregii ființe.

Întrucât aceste uimitoare afirmații nu au fost consemnate în condiții controlate, ele pot fi considerate doar zvonuri. Totuși, ar fi posibil să se folosească tehnologia de înregistrare a undelor creierului, pentru a susține sau a respinge cel puțin câteva dintre aceste afirmații metafizice.

Cei ce meditează în piramide sugerează că cele mai bune rezultate se obțin șezând drept cu acele *chakras* superioare (centrele de forță ale energiei din interior) la aproximativ o treime din înălțime în sus de la baza piramidei.

Puterile de conservare

O altă energie misterioasă a piramidei este aceea a conservării. În lucrarea *La piramide de Chéops a-t-elle livre son secret?* Ferrand Ibek spune că forma piramidei lui Keops ajuta procesul de mumificare în Camera regelui, unde trupul se deshidrata fără nici un semn de putrezire.

Egiptenii din antichitate pregăteau un trup pentru mumificare, scoțând viscerele prin anus. Creierul era înlăturat printr-un proces oarecare de sugere prin pasajul nazal. Aceasta evita orice dăunare a integrității învelișului trupului, permițându-se astfel spiritului să se întoarcă într-un receptacol intact. Apoi, după părerea egiptologilor, trupul era ținut într-un amestec de apă sărată, timp de o lună; dopuri mirosind de obicei a ceapă erau puse în urechi, nas și alte orificii. Apoi, întreg corpul era înfășurat în pânză, fiind pregătit pentru înmormântare în sarcofag.

Din câte se poate stabili, ritualurile de mumificare erau aplicate

la început doar faraonilor. Apoi, pe măsură ce epoca religioasă a Egiptului a devenit decadentă, nobilimea a început și ea să fie mumificată. În cele din urmă, practica a devenit destul de frecventă iar cerințele pentru mumificare au devenit atât de simple încât orice om care își putea permite costul procesului, avea permisiunea să fie mumificat. Moda a devenit atât de răspândită încât, la un moment dat, chiar și animalele erau mumificate.

Procesul de mumificare este interpretat de egiptologi ca semnificând capacitatea lui *Ka*, sufletul decedatului, de a recăpăta intrarea pe acest pământ. Dacă ipoteza este acceptată, devine clar că mumificarea era necesară pentru păstrarea cât se poate de completă a trupului faraonului, ca spiritul lui să se poată întoarce cum se cuvine.

Totuși, o interpretare opusă, la fel de posibilă, poate fi aplicată scopului mumificării. După mulți mistici, procesul de mumificare este de fapt o eficientă măsură preventivă *împotriva* reîncărnării. Acest lucru pare plauzibil când se consideră că reîncarnarea era socotită necesară pentru sufletele imperfecte. De exemplu, un ales care nu reușește să treacă toate ritualele inițierii, trebuie să se reîntoarcă pe pământ în loc să se ducă în viața eternă. În acest context, ar fi fost natural pentru faraon, considerat „cel perfect", să i se mumifice trupul, astfel încât, dacă spiritul lui ar fi fost cât de puțin neechilibrat, să nu se mai poată reîntoarce la fosta lui formă.

O altă teorie este propusă de Manly R. Hall, care sugerează că trupul alesului era mumificat pentru singurul scop de a servi drept talisman care să arate că spiritul a avut o existență pe pământ. În acest caz, scopul major al mumificării faraonului ar fi fost să creeze un fel de mediu prin care supraviețuitorii să poată intra în comunicare cu el.

O paralelă interesantă la teoria talismanului poate fi găsită într-un ritual peruvian care cerea populației să se maseze în piața sfântă din Cuzco în zilele de mare sărbătoare, ca să fie martori la expunerea foștilor împărați ai civilizațiilor încașilor. Această prezentare a mumiilor întărea credința maselor în structura clasei conducătoare. Chiar și azi, în numeroase țări ale lumii, bisericile ortodoxă și catolică prezintă părți mumificate ale foștilor sfinți în zile de sărbătoare sau în zilele sfinților respectivi.

Este interesant de notat că, la sfârșitul anilor 1700 și începutul anilor 1800, carnea de mumie era folosită ca medicament. Această

carne era confundată cu un medicament care vindeca mici tăieturi și lovituri. Carnea de mumie se putea găsi în stocul majorității farmaciilor europene și se credea că are puterea de a lipi pe moment oase fracturate și că este benefică pentru orice boală internă.

Se pare că prima persoană care a descoperit capacitatea Piramidei Mari de a ajuta procesul de mumificare a fost Antoine Bovis (vezi cap. 8) care a vizitat piramida cândva în anii 1900. În lucrarea *Descoperiri psihice în spatele Cortinei de Fier*, Sheila Ostrander și Lynn Schroeder pretind că oameni de știință cehoslovaci le-au spus că Bovis, în timp ce umbla prin Camera regelui, a găsit șobolani și alte animale mici ce părcau conservate și care probabil se rătăciseră în piramidă și muriseră de foame. Bovis s-a gândit că poate forma piramidei a fost răspunzătoare de starea de deshidratare a acelor animale, care nu prezentau semne de putrezire. La întoarcerea din Egipt, el a decis să construiască un model al piramidei cu latura bazei de circa un metru. Întrucât Camera regelui este la aproximativ o treime din înălțimea piramidei de la bază în sus, el a făcut experiențe punând specimene (pisici moarte) la o treime din distanța de la bază până la vârf. Se pare că experimentările lui au avut succes, pentru că a tras concluzia că forma piramidei are ceva care împiedică putrezirea și produce mumificarea rapidă.

Ostrander și Schroeder se ocupă în continuare de energiile de deshidratare ale piramidei, într-un capitol intitulat *Puterea piramidei și deteriorarea lamei de ras*, reproducând un tabel în care se arată ritmul de deshidratare a diverse obiecte. Tabelul a fost elaborat de un oarecare Jean Martial și dă o anumită credibilitate științifică experiențelor cu piramida. Totuși, autorii nu notează sursa de unde au obținut tabelul domnului Martial, iar singura referire pe care o notează în privința experimentărilor domnului Bovis este un articol dintr-o revistă populară cehoslovacă, dar asta nu prea este o sursă științifică de necontestat.

Relatările experimentelor lui Bovis au devenit foarte populare și au apărut în numeroase articole din ziare și reviste. Din fericire, noi avem sursa originală a acestor relatări, consemnată în capitolul 8.

O altă proprietate inexplicabilă a piramidei se poate găsi în relatările despre camerele din piramidele construite în timpul

Dinastiilor a cincea și a șasea, care au picturi pe pereți. Aici misterul privește sursa de lumină folosită pentru luminarea acestor camere fără ferestre, întrucât lipsa petelor de carbon indică faptul că nu au fost folosite torțele.

Acumularea de electricitate statică

O proprietate mai demonstrabilă a piramidei este capacitatea ei de a acționa ca un acumulator de energie statică.

În lucrarea *Secretele Piramidei Mari*, Peter Tompkins relatează că Sir W. Siemans, un inventator britanic, stătea pe vârful Piramidei Mari când a observat că, de câte ori ridica mâinile și desfăcea degetele, auzea un sunet. Mai departe, când ridica un singur deget, în special cel arătător, simțea o înțepătură iritantă în acel deget. (Este interesant de reamintit că senzații asemănătoare de înțepături au fost descrise de mulți dintre participanții la experimentele laboratorului E. S. P.).

Siemans a notat și el că, vrând să bea din sticla de vin pe care o adusese cu el, a simțit un ușor șoc atunci când sticla i-a atins buzele. Activitatea electrică l-a intrigat atât de mult pe Siemans, încât a luat un ziar ud și l-a înfășurat în jurul sticlei, transformând-o într-un acumulator electric elementar numit butelia de Leyda.

Când Siemans a ținut sticla astfel transformată deasupra capului, ea a acumulat o uriașă cantitate de energie statică, în așa măsură încât au început să sară scântei din ea. Accidental, Siemans a atins cu ea pe unul dintre ghizi. Ghidul a primit un șoc foarte puternic. Speriat de șoc, ghidul a căzut. Era atât de îngrozit, încât a luat-o la fugă în jos, pe marginea piramidei.

Această relatare (care este nesusținută, deoarece Tompkins nu citează nici o sursă de referință) amintește cumva de povestea biblică (*Exodul*, cap. 26 și 27; *Cartea a doua a lui Samuel*, cap. 6), despre chivotul pe care Moise l-a construit cu ajutorul poporului lui Israel. Mulți cercetători de azi cred că acel Chivot era de fapt o butelie de Leyda, în care electricitatea cumulată era atât de mare încât descărcarea pe care o producea era suficientă ca să omoare o persoană suferind de inimă. Ei gândesc că o asemenea boală de inimă putea să fi fost răspunzătoare de moartea lui Uza când acesta a atins Chivotul.

Unii fizicieni cred că piramida nu este doar un acumulator

de energie ci și un modificator al energiilor. Știm că orice obiect în interiorul căruia vibrează energie este capabil să acționeze ca o cavitate de rezonanță. Mai știm de asemeni că energia este concentrată într-un anumit punct în obiect, fie că acesta este gol sau compact. Deci, putem trage concluzia că piramida poate acționa ca o uriașă cavitate de rezonanță, care este capabilă să concentreze energii ale cosmosului, aidoma unei uriașe lentile. Această energie concentrată ar afecta moleculele sau cristalele oricărui obiect din calea razei de energie concentrată. Unii pun chiar semnul egalității între aceasta și o rază laser, cu o frecvență și o forță a efectului diferită.

Efecte negative

Considerăm deosebit de interesant că până acum au circulat foarte puține informații cu privire la efectele negative ale piramidei. Spre deosebire de aproape toate celelalte mijloace oculte, piramida pare să aibă puteri care sunt aproape totdeauna fie benefice, fie neutre. Desigur, unii mistici se plâng că atunci când petrec mult timp în interiorul unei piramide pentru scopuri meditaționale, ei primesc de fapt „prea multă energie" sau se simt „supraîncărcați". Aceasta ar fi de fapt greșeala meditatorului, pentru că nu știe cum să folosească piramida, și nicidecum o lipsă a piramidei însăși.

Singura informare de efecte cu adevărat negative despre care au auzit până acum este aceea a experimentatorilor de la Laboratorul E. S. P. care au pretins că, stând într-o parte specifică a unei piramide mari, au simțit în scurt timp dureri de cap.

Deși energiile din piramidă nu sunt încă explicabile, există niște energii în interiorul și în jurul piramidei care sunt cu siguranță măsurabile. Prin folosirea radiesteziei sau a baghetelor magice, cercetătorii au putut arăta că din vârful piramidei emană un vârtej de energie care se extinde în diametru pe măsură ce se ridică deasupra piramidei.

Folosind piramide mici de doar 10,16 cm înălțime, baghetele magice au arătat că vârtejul de energie poate ajunge până la o înălțime de aproape 2,43 metri deasupra vârfului și se extinde la un diametru de aproape 1,82 m. Într-un experiment controlat pentru a demonstra existența acestui vârtej de energie, o piramidă în miniatură a fost așezată sub una dintre trei cutii identice de

carton. Cel cu bagheta neștiind în care cutie era ascunsă piramida, le-a testat pe fiecare. Bagheta a reacționat doar asupra cutiei cu piramida.

Aplicații ale energiilor piramidei

Dintre toate energiile piramidei, poate cea mai bine cunoscută este acea capacitate misterioasă de a menține ascuțite lamele de ras.

Această capacitate a fost adusă pentru prima dată atenției publicului de către Karl Drbal, un cercetător ceh, care a făcut experiențe cu forme de piramide încă de la începutul anilor 1940. În anii 1950, el a obținut la Praga patentul numărul 91304, pentru o piramidă pe care o folosea pentru a prelungi longevitatea lamelor de ras. Deși unii oameni de știință din diferite părți ale lumii au luat cunoștință de patentul lui Drbal, publicul larg a aflat despre afirmațiile sale în legătură cu energiile piramidei abia după publicarea lucrării *Descoperiri psihice în spatele Corinei de Fier*. După această recunoaștere, în întreaga lume s-au făcut cercetări pentru sprijinirea sau validarea acestor afirmații ale lui. Deși nu există un consens clar în cadrul comunității științifice cu privire la eficiența piramidei în menținerea ascuțișului lamelor de ras, s-au făcut sute de experiemente nedemonstrate de către laici, care susțin ca reală capacitatea piramidei de a ascuți.

La scurt timp după ce ascuțitoarea de lame din Cehoslovacia a fost popularizată de către Ostrander și Schroeder, inginerul Karl Drbal a autorizat un scriitor și cercetător din New York să distribuie piramida în Statele Unite. În decurs de trei ani, compania organizată de scriitor pentru distribuirea piramidei avusese atâta succes, încât distribuia piramidele și în străinătate.

Convinși se pare că mult trâmbițată *Putere a florii* din anii '60 este înlocuită, în acest deceniu, de către *Puterea piramidei*, multe firme comerciale au urcat în acest tren al afacerior ce păreau lucrative. O firmă din Michigan a oferit o piramidă standard, din carton, și una nu chiar atât de standard care, când te uiți în ea prin vârf, îți oferă o varietate de figuri, forme și scene, un fel de viziuni din trecut. O aceeași companie vinde o cremă de ras care să fie folosită împreună cu lamele care se păstrează în piramidă.

O firmă din California oferă și ea o piramidă model, dar principala ei marfă este o piramidă mare din folie de plastic, care seamănă cu un cort translucid. Această piramidă se vinde și se folosește în principal în scopuri de meditație, deși i s-au atribuit numeroase efecte de reîntinerire. Un alt produs vândut de acestă firmă este o placă așa-zis „încărcată" într-o piramidă, care se presupune că modifică gustul alimentelor, al tutunului și al băuturilor alcoolice. Producătorii sugerează că o folosire posibilă a plăcii este să ajute la creșterea plantelor obișnuite, de casă. Se pare că apa lăsată mai multe ore pe zi pe această placă ajută plantele să înflorească.

Nu toți distribuitorii de piramide țintesc aceeași piață mistică sau ocultă. O firmă importantă de livrare prin poștă a echipamentelor științifice are înscrise în catalog două tipuri de piramide - un model din plastic și unul din carton. În timp ce această firmă nu face nici un fel de afirmații în privința energiilor piramidei, ea o oferă ca pe un obiect care ar putea fi de interes pentru studenții care caută teme pentru proiecte științifice.

Deși, în acest moment, nu putem ști cât de bine le merge din punct de vedere financiar acestor companii de distribuire, putem afirma cu convingere că piramida este o marfă care se vinde și că cumpărătorii își folosesc piramidele în miniatură pentru orice, de la incubatoare pentru formele gândirii, la aparate de experimentare cu lame de ras. Una dintre cele mai îndepărtate folosiri ale unei piramide model care ne-a fost adusă la cunoștință este aceea de loc de păstrare a biletelor de loterie. Informațiile despre persoane care au câștigat cu bilete de loterie ținute în piramidă sunt numeroase. Asta nu înseamnă că piramida are într-adevăr puterea de a-i ajuta pe proprietarii biletelor să câștige la loterie. Ar putea să însemne chiar că aceia care au pus biletele de loterie în piramidă și au pierdut, păstrează secretul acestui fapt.

Alte relatări, și mai greu de susținut, vin de la oameni care pretind că atunci când au pus un model de piramidă lângă pat sau fotoliu, după mai multe nopți de somn sau mai multe zile de stat pe fotoliu lângă piramidă, a dispărut o anumită durere specifică sau alt simptom al unei boli sau au simțit o ameliorare.

Deși actrița Gloria Swanson nu afirmă că s-a vindecat cu energia piramidei, ea a fost citată de *Time Magazine* (8 octombrie,

1973) spunând că, dormind cu o piramidă în miniatură sub pat, „fiecare celulă din corpul meu vibrează".

Un alt actor din Hollywood declarat în favoarea piramidei este James Coburn care, după cum scrie *National Enquirer* din 13 ianuarie 1974, spune: „Eu cred ferm în puterea piramidei; eu mă târăsc în cortul meu piramidă, șed în poziție yoga și ce bine mai acționează! Îmi dă un sentiment și o senzație definită. Creează o atmosferă... care te face să meditezi mai ușor. Înlătură orice interferențe. Eu meditez acolo în fiecare zi, între cincisprezece minute și o oră".

Corturile piramidă sunt folosite acum pentru activități care merg de la dormit la exerciții riguroase. Unii oameni care au folosit piramida în scopul meditației pretind că au atins un nivel mai bun și mai adânc de meditație interioară. Alții, care au dormit în piramide, pretind că n-au putut face lucrul acesta decât trei nopți la rând, pentru că erau atât de plini de energie încât nu puteau face față efectelor dinamice pe care le experimentau. Energia pe care o simt acești oameni este atât de mare, încât *nu poate* fi explicată, așa cum au încercat s-o facă unele autorități care au atribuit-o efectului placebo, fenomenul prin care un individ răspunde nu atât unui stimul, ci autosugestiei.

Pălăria piramidală

Omul care a fost primul răspunzător pentru interesul fenomenal în piramida miniatură, Karl Drbal, s-ar putea să declanșeze o nouă nebunie – *pălăria piramidală*. Drbal, care a început să se întrebe de ce pălăriile vrăjitoarelor și vrăjitorilor sunt prezentate totdeauna ca fiind de formă conică, a făcut câteva experiențe cu pălării în formă de piramidă. Un cercetător din New York afirmă că, după ce a purtat scurt timp pălăria piramidală, a simțit un teribil influx de energie ce venea din vârful pălăriei în jos, în spirală. „Se pare, a spus el, că piramida este un fel de antenă cosmică ce captează surse de energie de o intensitate mai vastă și apoi le concentrează în mijlocul ei".

Alții care le-au purtat pretind că aceste pălării piramidă ușurează durerile de cap.

Istoria pălăriilor conice folosite în scopuri religioase și mistice este lungă. Potrivit unui spiritist, pălăria poate fi găsită chiar la

preoții egipteni care purtau pălării piramidale atunci când încercau să ia legătura cu zeul soarelui Ra. S-au făcut speculații că, de fapt, aceste pălării concentrează energie electromagnerică de la soare sau de la vreun alt plan metafizic. Dacă acest raționament este corect, purtătorii acelor pălării ar fi fost posesorii unor energii speciale și ar fi obținut în mod firesc teama și respectul maselor.

J. Forlong, susține și el în *Râuri de vieții*, că pălăriile conice erau inițial legate de adorarea soarelui. Mai târziu, au început să reprezinte un statut profesional și erau purtate nu doar de vrăjitori ci și de preoți și regi. Aceste pălării erau totdeauna împodobite, ca să identifice în mod clar secta și rangul (de nobleţe) al purtătorului. Forlong notează că pălăria preotului obișnuit era un con de dimensiuni considerabile. De la pălăria conică, după cum afirmă Forlong, a derivat pălăria antică a muzicienilor - în formă de pește cu coadă în partea de sus.

Un cercetător face speculația că așa-numita tichie a măgarului, tradițional tot în formă conică, a fost folosită inițial ca un mijloc funcțional pentru „întoarcea unei persoane la centrul ei de bază". El argumentează că acei copii care nu se comportă bine o fac pentru că și-au pierdut „centrul de echilibru". Stând la un colț, purtând o tichie conică, ei „se vor întoarce". „Observați! spune el. Copilul stă cu fața spre colț, ca să nu fie distras de activitățile clasei. Toată energia lui trebuie să se concentreze mai mult spre el însuși".

Un mediu spiritist din New York se pare că nu are nevoie de o pălărie conică pentru a primi beneficiile energiilor formei geometrice. În lucrarea *Materialele lui Set*, Jane Roberts scrie că, în anumite condiții, „am avut senzația că un con a coborât chiar deasupra capului meu. Nu credeam că există acolo un con fizic, dar ideea de formă era definită. Partea laterală era de mărimea capului meu, iar partea îngustă era ridicată în sus, *ca o piramidă*." (Subliniere adăugată de autori).

În acest capitol, ne-am ocupat în principal de aspectul metafizic al experimentărilor cu piramida. În capitolele următoare, vă vom informa asupra unor aspecte mai pragmatice ale cercetărilor cu piramida, vă vom da instrucțiuni cum să vă construiți propria piramidă și vă vom oferi sugestii cum să vă realizați propriile experimentări.

10
Cercetarea piramidei

O mare atenție a fost concentrată asupra celor care atribuie proprietăți neobișnuite modelelor de piramidă construite la scară. Interesul față de acestea a fost atât de mare încât, la sfârșitul anului 1973, la Washington, D. C. a fost creat un centru al adunării datelor privind cercetarea piramidei la Mankind Research Unlimited Inc.

Doctorul Boris Vern, directorul Proiectului de cercetare a piramidei, a condus experiențe pilot, folosind piramide de plastic de 25,40 cm înălțime și cuburi de plastic de un volum egal. Aceste experiențe au dat următoarele rezultate: ouăle crude așezate în farfurii sub piramide s-au întărit și s-au uscat în mai puțin de trei săptămâni. Diverse mucegaiuri așezate pe aceste ouă nu se dezvoltau. În contrast, ouăle martor rămâneau umede și serveau ca medii receptive pentru creșterea mucegaiului. Aceste ouă martor par a suferi unele deformări când sunt așezate sub piramide, după două săptămâni de expunere în spațiul de control.

Într-o scrisoare adresată nouă, doctorul Vern afirma: „Presupunând că efectul de deshidratare s-ar putea datora diferenței relative în evaporarea apei și poate prezenței unor suprafețe diferite de sugativă (folosită ca bază a structurilor) s-au făcut următoarele experiențe:

Sub fiecare structură, s-a așezat o cantitate măsurată de apă într-un vas de plastic. S-a determinat ritmul de evaporare, prin cântăriri zilnice. Această procedură s-a efectuat folosindu-se trei baze diferite: (1) hârtie sugativă, (2) folie de aluminiu, (3) structuri ridicate la 4 cm deasupra nivelului mesei, pentru a se permite trecerea liberă a aerului. Lumina și temperatura erau identice în toate cele trei cazuri.

Am inclus trei grafice (fig. 26, 27 și 28) care arată ritmul de evaporare în cele trei condiții de mai sus. Se poate vedea că în figurile 26 și 27 ritmurile erau mai rapide sub piramide decât

sub cuburi; totuși, cifrele devin identice în figura 28. Este posibil să existe diferențe de curenți de aer în diverse părți ale camerei experimentale. Pentru a testa această variabilă în plus, bazele structurilor vor fi sigilate cu plastic".

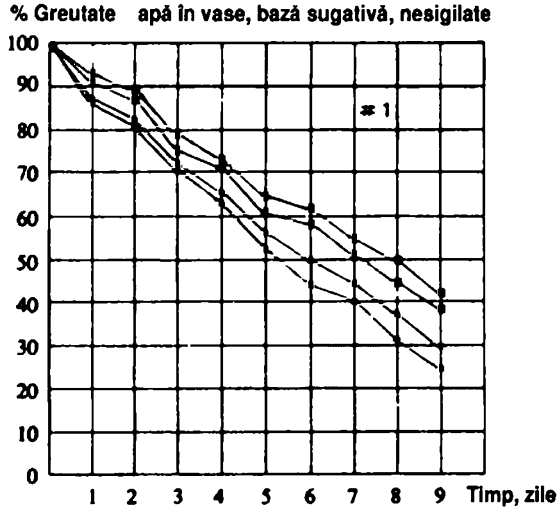

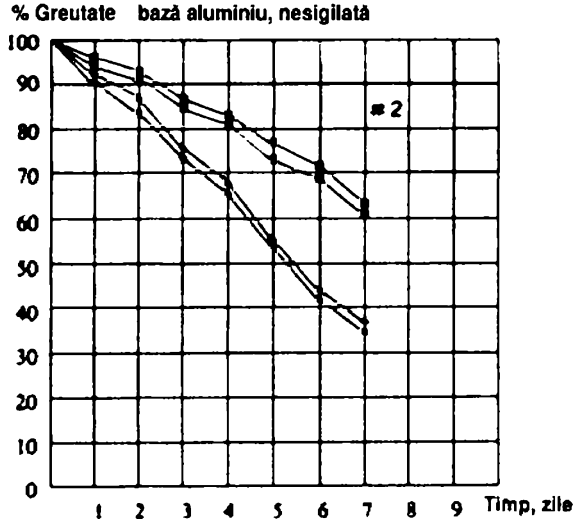

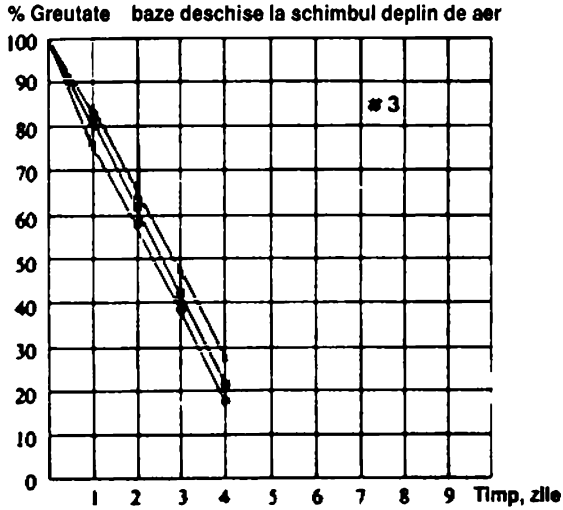

Din nefericire, în momentul publicării, rezultatul acestei critici a experimentului nu ne-a fost pus încă la dispoziție.

Doctorul Vern adăuga, „Numărul mic al rezultatelor, în acest moment, nu ne permite o analiză statistică, aceasta trebuind să aștepte testări repetate."

Cercetătorii au demonstrat concludent că obiectele așezate sub forme de piramidă suferă acțiunea unor proprietăți neobișnuite. Aceste proprietăți sunt independente de variabilele fizice cunoscute, pentru că variabilele fizice, ele însele, nu pot reproduce proprietățile respective. Deci, experimentatorii sunt puși în fața unui fenomen care, după cum se poate presupune, este un produs al forțelor fizice, dar nu poate fi explicat prin teorii și proprietăți fizice cunoscute. Ei sunt deci obligați să aleagă o perspectivă potrivită din care să exploreze acest fenomen într-o manieră deplină și obiectivă. Pare desigur mai înțelept să se urmeze metoda empirică, decât să se accepte orbește postulatele preconcepute privind principiile fizicii. O dovadă a înțelepciunii acestei metode este că mai mulți elevi din cursul superior de liceu din Statele Unite, folosind metoda empirică de cercetare, au elaborat proiecte centrate în jurul piramidei, care au fost premiate (chiar cu premiul întâi în câteva cazuri).

Numeroase fenomene au fost abservate în repetate rânduri la piramide. Aspectele de deshidratare de către energiile din piramidă

sunt cu siguranță cel mai obișnuit subiect de experimentare. Deshidratarea în piramidă a florilor, fructelor, legumelor, animalelor, peștelui și insectelor este un fapt foarte bine stabilit.

Verne Cameron, acum decedat, a făcut experimente impresionante în legătură cu puterea de conservare a piramidei.

Mai întâi, el a construit cu grijă o piramidă. Apoi a obținut vreo 50 de grame de carne de porc, din care o jumătate era grasă. După ce a pus carnea în piramidă, a pus piramida în baie. Cameron a ales în mod deliberat locul cel mai cald și mai aburit din casă - locul supus celor mai mari schimbări de temperatură și de umiditate. Atmosfera din camera de baie nu este în nici un fel propice conservării alimentelor.

Urmărind cu atenție experimentul său, Cameron a observat că, după trei zile, venea un ușor miros de la carnea de porc și se părea că erau primele semne că se instala putrezirea. Dar, după Cameron, șase zile mai târziu, mirosul dispărnse și bucata de carne crudă se mumificase complet. Și mai uimitoare este afirmația lui că, după câteva luni de stat în camera de baie sub piramidă, carnea era perfect comestibilă.

Într-un alt experiment, Cameron a pus o bucată mare de pepene verde în piramidă și a plasat-o din nou în camera de baie. În câteva zile, pepenele se uscase până la mărimea unei caise. Dar și el rămăsese perfect comestibil. Cameron a spus: „Era încă dulce și bun".

Fiind un om de știință, el s-a întrebat ce anume provoca oare aceste fenomene. Pentru a încerca să afle, el a folosit un aurametru, un aparat pe care l-a inventat el însuși, care măsura câmpul de forță emanat de obiecte. El a afirmat că a măsurat o coloană de energie care se extindea de la vârful piramidei spre înălțimea plafonului. El a relatat de asemeni că o piramidă mică e ca și cheia de boltă a unui mare câmp piramidal invizibil care merge pe linii de forță imaginare, de la baza „cheii de boltă" până la podea. Cameron a mai pretins că, odată ce o piramidă era luată de pe un loc pe care stătuse, încărcătura rămânea uneori câteva zile sau chiar săptămâni.

Experiențe simple

Pentru a deshidrata orice mostră, puneți-o pe o platformă sau direct pe bază, cu axa cea mai lungă aliniată pe direcția nord-sud. Mostra nu trebuie să fie în centru, adică nu trebuie

plasată exact sub vârf, deși după părerea unora este mai bine să fie în centru. Timpul necesar perioadei de deshidratare variază în funcție de mărimea fizică și de umezeala conținută în mostră. Periodic, mostra poate fi controlată în timpul procesului de deshidratare. Trebuie avut grijă ca în cursul inspectării să nu se deterioreze mostra. De asemeni, ea trebuie repusă exact în poziția în care era înainte de a fi fost manevrată. Odată ce s-a realizat deshidratarea totală, obiectul poate fi scos din piramidă și expus.

Pentru a experimenta cu lapte, sau cu oricare alt fluid, puneți lichidul într-un vas mic, puțin adânc, nu de metal. Asezați un vas de control în afara piramidei, cu aceeași cantitate de lapte. După câteva zile, ambele vase cu lapte se vor acri, dar cel din piramidă nu se va brânzi.

Contractarea și/sau uscarea unor mostre experimentale depinde de procentul de umezeală din conținutul fibrei. Cu cât mai mare este conținutul de umezeală, cu atât mai chircită și deformată va fi mostra, cum este cazul margaretelor care au multă umezeală la fibră puțină. Trandafirii, pe de altă parte, au umezeală scăzută și conținut mare de fibră și se deshidratează aproape perfect în piramidă, de regulă fără semne de micșorare sau deformare.

În realizarea unui experiment de cercetare semnificativ, care implică procesul de deshidratare, trebuie să folosiți următoarele proceduri de control:

1) Cântăriți mostra înainte de a o pune în piramidă, cântăriți-o din nou apoi în fiecare zi, până când se realizează deshidratarea completă, pentru a determina ritmul de deshidratare al mostrei respective.

2) Așezați alte containere, ca de pildă o cutie de carton, o cutie de metal, o cutie de conserve, etc., cu și fără capac. În fiecare dintre aceste containere de control puneți o mostră cât se poate de identică cu mostra din piramidă. Și aceste mostre trebuie cântărite în fiecare zi, în același timp cu mostra din piramidă. După cântărire, așezați fiecare mostră exact în poziția anterioară.

3) Mai așezați o mostră identică pe o suprafață plată în aer liber. Și aceasta trebuie cântărită în fiecare zi împreună cu celelalte mostre.

4) Luați un carnet și începeți să înregistrați în el următoarele informații: compoziția, dimensiunile și vârsta mostrei la începutul experimentului; compoziția, dimensiunile, forma și volumul fiecărui

container. În fiecare dintre zilele următoare, cântăriți toate mostrele și controlați-le vizual pentru a depista semne de decolorare, duritate și descompunere. Introduceți fiecare informație de acest tip, datându-le.

Este important de reținut că majoritatea alimentelor comercializate, preparate sau crude, sunt tratate cu chimicale de conservare care pot afecta ritmul de deshidratare, experimentul nefiind valabil. De aceea, este mai înțelept ca atunci când se experimentează cu alimente, să se folosească doar acelea care nu au conservant sau, în cazul fructelor sau legumelor, să fie crescute organic.

După ce ați comparat procesul de deshidratare care are loc în piramidă cu acela care are loc în alte containere, s-ar putea să doriți să experimentați diferențele în procesul de deshidratare care are loc la diferite nivele de înălțime în piramidă. De exemplu, puteți obține sau construi, mai multe piramide identice și să așezați în ele mostre identice, modificând doar înălțimea la care este plasată mostra față de bază. De exemplu, o mostră poate fi plasată direct pe bază, alta la nivelul de 1/6 și altele la nivelele de 1/5, 1/4, 1/3 și 1/2 în înălțime. Înălțimea nivelului se măsoară de la bază în sus; de exemplu, la o piramidă înaltă de 15 cm, nivelul 1/3 este de 5 cm deasupra bazei.

În diverse țări din Europa, ca Iugoslavia, Italia și Franța, laptele și iaurtul sunt acum ambalate în cartoane în formă de piramidă. Se pare că acest gen de împachetare întârzie procesul de alterare, permițând consumatorilor să păstreze aceste produse o perioadă mai îndelungată de timp decât atunci când produsele erau ambalate în containere obișnuite. Deși nu există date care să sprijine pretenția că se prelungește perioada de păstrare la raft datorită ambalajului piramidal, știm că forma piramidală acționează ca un conservant. Nu credem că producătorii ar fi avut alt motiv ca să facă enormele cheltuieli pe care le implică schimbarea amblajului acestor produse. De asemeni, nu ni se pare că, din pură coincidență, producătorii americani au decis să ambaleze laptele condensat pentru restaurante în mici pachete în formă piramidală. Aceste pachețele sunt ținute sub tejghea, în cafenele, cât e ziua de lungă, fără frigider, și au o viață neobișnuit de lungă dacă sunt ținute la raft. E foarte posibil ca forma piramidală să fie răspunzătoare de longevitatea laptelui condensat, deși este de asemeni posibil că acesta se menține pentru că i s-a adăugat

conservant. Totuși, în acest context, pare semnificativ că în Rusia țaristă, militarii primeau rația de carne în containere în formă de piramidă, cu scopul precis de conservare.

Recent, tot mai multă lume folosește containere de păstrare în formă de piramidă pentru cereale și alte alimente, afirmând că produsele păstrate în felul acesta au un gust mai proaspăt decât aceleași produse păstrate în containere de forme convenționale. Încercați să păstrați orez, fasole uscată, fructe uscate, condimente sau chiar dulciuri, prăjituri, etc. în containere în formă de piramidă. Vă puteți aștepta la o îmbunătățire a gustului acestor produse. În plus, veți constata că aceste containere nu au insecte sau molii, în timp ce mici insecte par să prolifereze în containerele convenționale în anotimpul cald și umed.

Mi s-a sugerat că, dacă păstrăm cafeaua într-o piramidă, are un gust mai puțin amar. Se pretinde de asemeni că țigările de foi, țigările și tutunul de pipă devin mai slabe dacă sunt ținute într-o piramidă. Se presupune că păstrarea în piramidă face whischy-ul mai moale și învechește berea. Sunt de asemeni unii care pretind că parfumurile puternice lăsate în piramidă au suferit modificări, căpătând mirosuri mai subtile.

O firmă din California trimite cumpărătorilor de piramide o foaie de informare în care sugerează că piramida-miniatură poate fi folosită la prepararea brânzei de vaci. Ei te instruiesc să pui în piramidă, direct sub vârf, un pahar de lapte proaspăt, nepasteurizat. Apoi îți spun să aliniezi piramida pe axa nord-sud și să lași laptele acolo o perioadă de trei până la cinci săptămâni. Controale perioadice ale paharului trebuie să arate că laptele începe să se coaguleze și începe să capete o crustă deasupra. Nu tulburați crusta până nu s-a terminat perioada de incubare. Aceasta se întâmplă când laptele din pahar a căpătat, spre satsfacția dumneavoastră, aspectul brânzei dulci de vaci. Atunci, puteți scoate paharul din piramidă, dați la o parte crusta și mâncați brânza făcută în casă.

În capitolul 7, am expus experimentele Laboratorului E. S. P. în folosirea piramidelor pentru incubarea „formelor de gândire".

Dacă vreți să vă folosiți propria piramidă în miniatură ca incubator pentru forma gândului, scrieți pur și simplu pe hârtie cererea sau rugăciunea, cât se poate de simplu și precis, pe o foaie de hârtie obișnuită și păturiți-o în două. Apoi țineți hârtia între mâini ca un punct final pentru crearea unui câmp de forță,

concentrați-vă total la forma gândului scris și, în același timp, încărcați hârtia cu dragoste și tandrețe. În cele din urmă, o așezați în interiorul piramidei, asigurându-vă că atât hârtia cât și piramida sunt aliniate pe axa nord-sud.

Din nefericire, nu vă putem oferi incantația respectivă, dar puteți să vă concentrați mintal asupra formei gândului o dată pe zi, prin partea de nord a piramidei.

Așa cum s-a arătat în capitolele 8 și 9, piramidele pot fi folosite pentru menținerea ascuțișului lamelor de ras, atât simple cât și duble, al cuțitelor și foarfecilor. Se afirmă chiar că s-a folosit piramida pentru prelungirea timpului de folosire a capului unei *mașini electrice de bărbierit.*

Lame de ras tocite și alte unelte de tăiat pot fi și ascuțite, punându-le în piramide, dar acest proces este cam lung - instrumentul respectiv trebuind să rămână nemișcat în piramidă timp de cel puțin patru luni.

Experimentul cu lama de ras

Pentru a face propriul experiment și a verifica dacă piramida poate sau nu să prelungească ascuțimea unei lame de ras, veți avea nevoie doar de o piramidă, de o lamă și de o răbdare considerabilă.

Lama de ras în piramidă

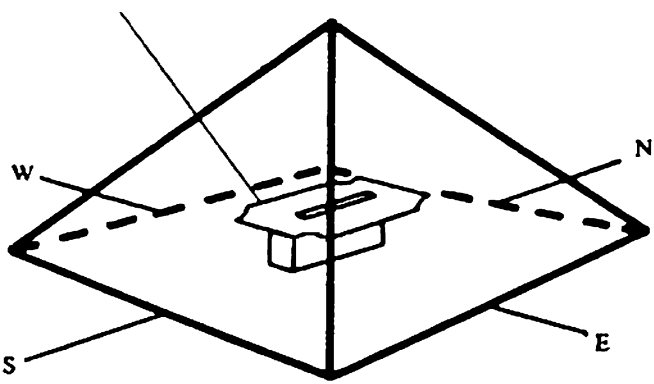

Puneți o lamă de ras nouă în piramidă. Pentru cele mai bune rezultate, așezați lama la nivelul de o treime din înălțime și cu marginile tăioase aliniate cu fața spre direcția est-vest. Lăsați lama în piramidă timp de cel puțin o săptămână. Apoi poate fi folosită pentru bărbierit zilnic sau periodic. Atât tip cât lama este introdusă în piramidă după fiecare bărbierit și este așezată exact așa cum a fost în cele șapte zile ale perioadei de condiționare, trebuie să-și mențină ascuțișul. Pentru primele patruzeci sau șaizeci de zile de folosire, calitatea subiectivă a bărbierirului va fluctua probabil mult. Totuși, după perioada inițială, calitatea se va stabiliza și, în mod normal, va rămâne constantă încă cel puțin două sute de bărbieriturí. (Vezi fig. 29).

După 1970, s-au dezvoltat un număr de alte moduri de folosire a puterii piramidei în domenii diverse ca horticultura, electronica și biochimia. Unele dintre ideile care au evoluat sunt simple și practice pentru o folosire cotidiană.

Piramidele și horticultura

Horticultorii au constatat că semințele ținute în piramidă înainte de a fi plantate, germinează mai repede și produc o plantă mai puternică, sănătoasă, în timp mai scurt decât semințele care nu au fost tratate în piramidă.

Este de asemeni interesant de notat că orice horticultor, al cărui domeniu este cultivarea viței de vie, vă va informa că, pentru a avea o recoltă bună de struguri gustoși, trebuie ca vița să crească, sau să se urce pe direcția nord-sud.

Se construiesc tot mai mult piramide mari ca sere și solarii pentru menținerea în viață a plantelor în ciclul de hibernare sau pentru refacerea plantelor care par că nu se mai dezvoltă bine.

Pentru a face un experiment horticol personal, cumpărați un pachet cu semințe. Puneți jumătate din semințe în piramidă, în șiruri de-a lungul axei nord-sud, și lăsați-le acolo cel puțin două săptămâni. Apoi, scoateți semințele și plantați-le. Drept control, plantați restul de semințe în condiții identice; identificați cu grijă fiecare grup de semințe. Observând ritmul de creștere al fiecărui grup de semințe, veți putea trage propriile dumneavoastră concluzii în legătură cu eficiența piramidei în sprijinul germinației semințelor.

Două folosiri practice ale piramidei se referă la plantele de casă. Un mod în care plantele pot beneficia de piramidă este folosirea piramidei pentru păstrarea apei cu care vă udați grădina din fața ferestrei. Așezați apa obișnuită de la robinet în piramidă, cel puțin o săptămână înainte de a o folosi ca să vă udați plantele. Veți constata probabil că aceasta va stimula creșterea plantelor, acționând în genul unui fertilizator. Numeroase informații cu privire la înmulțirea florilor și propria noastră experiență sugerează că apa pusă în piramidă suferă o schimbare, încă nedescoperită în analize chimice, care nu numai că ajută la creșterea plantelor mai rapid decât dacă ar fi udate cu apă obișnuită, dar ajută și la producerea unor semințe mai sănătoare.

Celălalt mod în care piramida vă poate ajuta plantele este de a o folosi ca să dea rădăcini butașilor. Se pare că la butașii așezați în piramidă ca să prindă rădăcini, rădăcinile cresc mai repede decât în condiții obișnuite. De asemeni, pierderile plantelor astfel obținute sunt mai mici decât cele ale plantelor puse să se prindă în apă sau în pământ, în afara piramidei. Pentru a testa metoda, punem pur și simplu un butaș într-un container cu apă. Apoi, așezăm containerul în piramidă. Într-o perioadă mai scurtă de timp decât ar fi necesar în mod normal, butașul va avea un substanțial sistem de rădăcini. Atunci poate fi scos din piramidă și pus imediat în ghiveci. Dacă îl udați cu apă păstrată în piramidă, îi asigurați și în continuare o creștere mai rapidă.

În domeniul electronicii, tehnicienii au constatat că, dacă trec antena unui aparat de radio prin vârful piramidei model și apoi atârnă peste piramidă o alta, se aud la difuzorul radioului neobișnuite pocnituri statice. Dând deoparte piramida suspendată deasupra primei piramide, rezultă o reducere a zgomotelor statice, care nici nu se mai aud.

Descoperirea faptului că prin piramide se emit semnale electronice a determinat ca mii de oameni intreprinzători să facă experimente care au dus la surprinzătoare rezultate practice. Folosind o piramidă de aluminiu, ei au creat o antenă pentru receptoare TV și FM radio. Acest lucru se realizează atașând firul antenei televizorului sau aparatului de radio de o piramidă de aluminiu, cu ajutorul unui șurub și atârnând acest complex deasupra televizorului sau radioului.

Pendulul și bagheta magică

Puteți construi un pendul dintr-un obiect mic dar greu, cum ar fi un inel sau un ban, suspendat de un fir de sfoară subțire, de circa 25 de centimetri lungime. Obiectul ales trebuie să fie destul de greu și cât mai mic posibil. O bilă de metal e cea mai bună; o cheie este prea mare pentru a fi acceptată. Ținând în mână pendulul, suspendați-l la circa 2-3 cm deasupra vârfului piramidei și cam la 30 de centimetri la stânga sau la dreapta ei. Începeți să mișcați *încet* pendulul spre piramidă. Pe măsură ce se apropie de colțul sau de latura piramidei, și la circa 15 centimetri distanță de vârful ei, pendulul va fi în mod inexplicabil împiedicat să mai ajungă la vârf, deși mâna dumneavoastră este deasupra sau puțin după vârful piramidei. Ca un test în continuare, suspendați greutatea la circa o jumătate de centimetru deasupra vârfului piramidei model. Încercați să o țineți nemișcată. Veți constata probabil că este practic imposibil; cu siguranță că pendulul se va depărta sau se va roti mai mult sau mai puțin circular în jurul vârfului.

Pentru a construi o baghetă magică, vă sugerăm să folosiți două umerașe de haine, din metal, pe care să le îndreptați. Sau folosiți două vergele de metal de cel puțin un metru lungime și cu diametrul de 15 milimetri. La circa 17 centimetri de la un capăt al fiecărei vergele, faceți o îndoitură de 90 de grade. Acum ambele vergele trebuie să aibă o nouă lungime de circa 83 de centimetri și un mâner de circa 17 centimetri (Vezi figura 30). Pentru a folosi aceste vergele, apucați ușor mânerele în mâini, dar nu le strângeți, căci acest lucru le va împiedica să se miște. Așezați mâinile în așa fel încât vergelele să fie paralele una față de cealaltă și cu vârful distanțat de dumneavoastră.

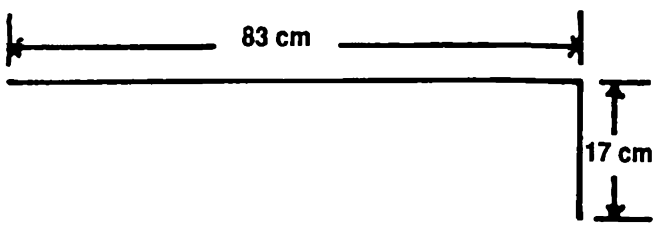

Fig. 30 Bagheta magică

Cu brațele întinse la un nivel confortabil, înaintați spre piramidă în așa fel încât vergelele să curprindă piramida *deasupra* vârfului. Pe măsură ce capătul vergelelor se apropie de vârful piramidei, vergelele fie că vor trece una peste cealaltă formând un „X", fie că se vor depărta una de cealaltă, una spre dreapta și cealaltă spre stânga.

Extinderea radierii energiei deasupra piramidei model poate fi determinată suspendând pur și simplu pendulul sau vergelele la o înălțime tot mai mare deasupra vârfului, până când nu se mai observă nici un efect.

Diametrul vârfului sau conului de energie poate fi și el determinat prin suspendarea pendului sau a baghetei magice deasupra și puțin într-o parte a vârfului piramidei. Notați la ce înălțime și ditanță depărtare de vârf începe să reacționeze pendului sau bagheta la vârtejul de energie. Acum, ridicați cu încă 2-3 cm instrumentul și mutați-l la punctul inițial de pornire. Ar trebui să constatați că, pe măsură ce vă ridicați cu instrumentul mai sus deasupra vârfului piramidei, crește diametrul suprafeței asupra căreia se extinde efectul vârtejului de energie.

Deși cercetătorii în biochimie au început abia recent să experimenteze cu piramida, s-au raportat unele constatări (discutate la începutul acestui capitol). Culturi, enzime și bacterii par să se comporte diferit în interiorul piramidei și în afara lor, în funcție de caracteristicile lor specifice. Cercetătorii au constatat de asemeni, ca și sute de experimentatori laici, că mucegaiul nu pare să o ducă prea bine în interiorul piramidei.

Apare clar că piramidele au niște puteri încă neexplicate. Atunci, de ce mulți cercetători, atât amatori cât și profesioniști, au obținut rezutate negative din experimentele lor cu piramidele? Un motiv este că multe dintre aceste experimente au fost făcute la întâmplare, cu materiale improprii, fară controale potrivite și în condiții nu prea optime. Efectele piramidei nu sunt poate cutremurătoare, dar se pare că sunt benefice omenirii în numeroase feluri mărunte dar folositoare. Pentru a obține de la piramidă toate beneficiile, cercetătorul trebuie să trateze experimentele cu piramidele cu același respect ca și în cazul metodelor științifice pe care trebuie să le aplice oricărui domeniu de cercetare.

11
Construcția piramidei model

Dacă sunteți interesat să realizați experiențe proprii și vreți să vă construiți o piramidă după specificații proprii și nu să cumpărați una prefabricată, vă oferim în continuare instrucțiunile pentru trei metode diferite de construire a piramidei.

Construcția geometrică exactă a piramidei se pare că se bazează pe o matematică ce implică două numere iraționale. Numerele iraționale sunt rezultatul fracțiilor ale căror zecimale merg la infinit fără să se repete nici un set de numere. Cele două numere iraționale sunt π și ϕ în care π=3,1415... iar ϕ=1,618...

ϕ este numărul cunoscut sub numele de Secțiunea de aur a piramidei și este determinat de proporțiile încorporate de piramidă. Baza piramidei este un pătrat, iar cele patru fețe sunt triunghiuri isoscele. Dacă dăm valoarea de 1,0 unei jumătăți a bazei triunghiului, înălțimea feței înclinate (apotema) este ϕ, iar înălțimea piramidei (perpendiculara din vârf până la bază) este rădăcina pătrată a lui ϕ. Deci ϕ este o mărime egală cu suprafața fiecărei baze. Lăsăm dovedirea acestei ecuații celor care au cunoștințe solide de matematică. π și ϕ sunt legate între ele prin următoarea ecuație:

$$\pi = 4/\sqrt{\phi}$$

Notați că fiecare față a piramidei se înclină spre vârf într-un unghi de 51 grade, 52 minute și 10 secunde.

Alegerea materialului pare să fie foarte importantă în construirea unei piramide model în scopuri experimentale. Materialele de construcție trebuie să fie omogene. De exemplu carton presat și nu carton ondulat, lemn solid nu placaj, plastic stiren și nu spumă stiren.

Metoda I

Dacă îndemânarea dumneavoastră meșteșugărească este oarecum limitată din lipsă de instrumente de desen, puteți construi o piramidă luând patru foi de carton. Folosiți o riglă și un creion și desenați pe carton un triunghi isoscel ale cărui laturi egale S, sunt în raport de 1,051 față de latura bazei B.

De exemplu, dacă vreți să construiți o piramidă de aproximativ 20 centimetri înălțime, veți avea nevoie de patru cartoane pătrate cu latura de 30 de centimetri. Așezați câte o riglă în fiecare colț și înclinați linia până unde o riglă o atinge pe cealaltă, la circa 29 de centimetri (vezi fig. 31).

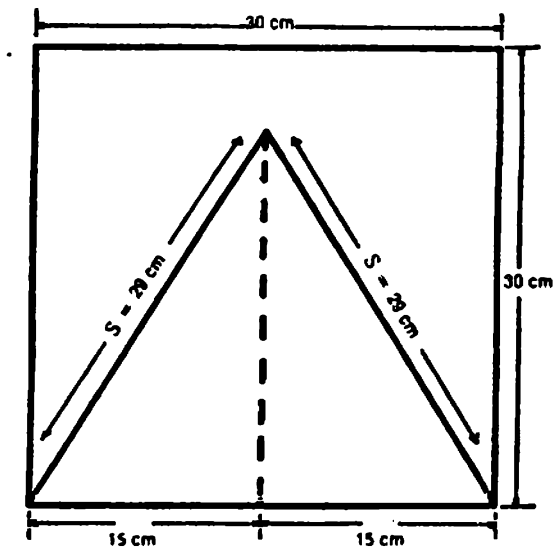

Fig. 31

O metodă alternativă ar fi folosirea unui compas mare, cu o deschidere de cel puțin 30 cm. Puneți compasul la 29 cm. și de la cele două colțuri ale cartonului descrieți un arc. Intersecția acelor reprezintă vârful triunghiului. Trasați laturile de la intersecție până la colțurile bazei. Tăiați triunghiurile de carton și uniți-le cu bandă adezivă ca să formați piramida dumneavoastră.

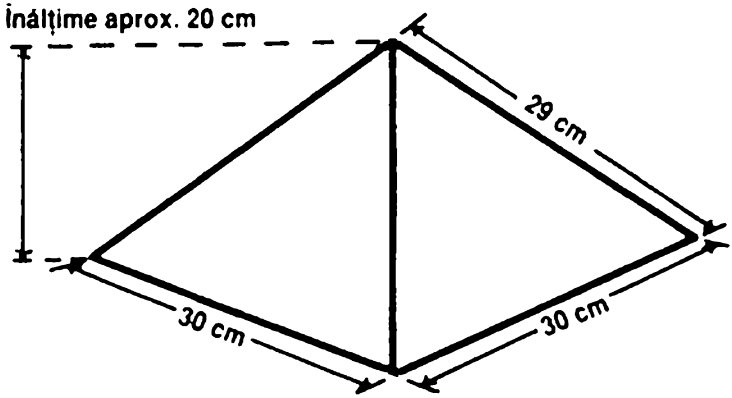

Fig. 32

Pentru piramide intermediare sau mai mici folosiți următorul tabel:

Latura bazei	Muchia	Înălțimea aproximativă
7,62 cm	7,24 cm	5 cm
15,24 cm	14,48 cm	10 cm
22,86 cm	21,72 cm	15 cm

1. Determinați înălțimea dorită a piramidei pe care vreți s-o construiți

2. Alegeți un număr care, multiplicat cu unul dintre numerele de pe coloana a treia, să fie egal cu înălțimea dorită a piramidei. De exemplu, să xicem că vreți ca piramida să aibă o înălțime de 20 cm. Zece centimetri ori doi fac 20 de centimetri. Atunci folosiți linia de mijloc a tabelului, cea a cărei înălțime aproximativ este de 10 cm. Multiplul dumneavoastră este 2.

3. Acum înmulțiți fiecare număr din coloanele unu și doi (15,24 și 14,48) cu 2.

4. Știți acum că o piramidă înaltă de aproximativ 20 cm trebuie să aibă o latură a bazei de 30,5 cm și muchiile de aproximativ 29 cm (vezi figura 32).

Metoda II

Ca să construim o piramidă dintr-o singură piesă, folosiți un compas, ghidați-vă după diagramă (vezi figura 33) și trasați un cerc cu raza de 14,79 cm.

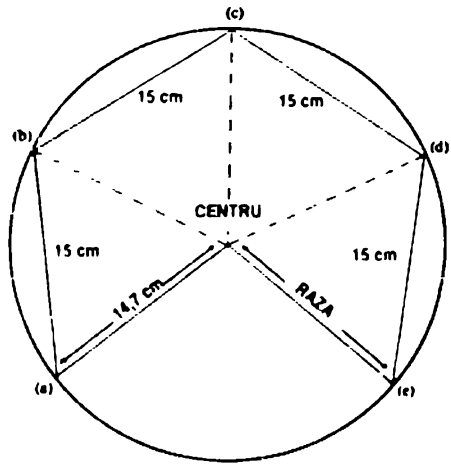

Fig. 33

Trageți o linie din centru spre un punct exterior (a) și fixați deschizătura compasului la 15 cm. Cu un vârf al compasului în punctul a, fixați un punct pe cerc la o lungime de 15 cm (b). Din punctul (b) marcați un alt punct la 15 cm pe cerc (c). Apoi, de la punctul (c) marcați o altă lungime de 15 cm (d). În cele din urmă, trasați ultimii 15 cm până la punctul (e).

Cu o riglă, conectați punctele (a) cu (b), (b) cu (c), (c) cu (d), (d) cu (e) și (e) cu centrul. Trageți o linie cu un cuțit neascuțit de la b, c și d, la centru (vezi figura 33).

Tăiați de-a lungul liniilor trase cu creionul, îndoiți pe liniile marcate și lipiți marginile laolaltă. Construcția oferă o piramidă cu o înălțime de aproximativ 10 cm cu latura bazei de 15,24 cm.

Dacă vreți să faceți un cerc mai mare în diametru, puteți construi un instrument din lemn, un băț sau o scândură îngustă, puțin mai mare decât raza dorită a cercului. La fiecare capăt al

bățului, faceți o gaură. Distanța între cele două găuri trebuie să fie egală cu raza cercului. Introduceți creionul într-o gaură și un cui în cealaltă. Folosiți cuiul ca centru al razei sau ca punct pivot. Pentru a descrie cercul, folosiți aparatul ca pe un compas.

Metoda III

Trasați cu grijă tiparul următor (figura 34):

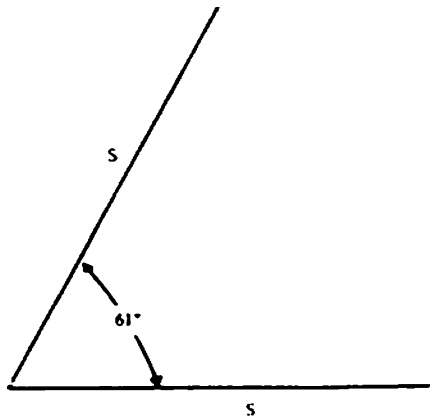

Fig. 34

Extindeți laturile S la orice mărime de piramidă doriți. Triplicând procesul, veți avea patru triunghiuri identice cu acelea din prima metodă. Cele patru piese triunghiulare vor trebui prinse între ele cu o bandă adezivă.

Dacă vreți să fiți mai exacți, folosiți un raportor foarte precis. Fixați raportorul la 61 de grade și trageți unghiurile, extinzând liniile la mărimea dorită pentru piramida dumneavoastră.

După ce ați construit piramida, țineți cont că piramida dumneavoastră nu e chiar atât de corect construită; că proporțiile exacte nu vor fi perfecte și pot afecta rezultatele experimentelor.

Pentru a face un control adecvat, având în vedere faptul că piramida e puțin neproporționată, vă sugerăm să faceți un semn la baza unei fețe și să o aliniați cu punctul cardinal în timpul experimentului.

Ajunși la acest punct, s-ar putea să doriți să construiți o

bază care să susțină piramida și să permită reașezarea ei ușoară. Tăiați pur și simplu un pătrat din carton cu latura cu 10 cm mai mare decât baza piramidei. De exemplu, dacă ați construit o piramidă cu latura bazei de 15 cm, tăiați un pătrat cu latura de 25 cm.

Majoritatea experimentelor se pot realiza punând mostra direct pe bază, dar nu neapărat în centrul ei. Se pare că rezultatele experimentale sunt potențate prin ridicarea mostrei la o treime din înălțimea piramidei, de la bază în sus. Dacă doriți, vă puteți construi o platformă din orice material doriți.

Experimentele din întreaga lume sugerează că forțele răspunzătoare de proprietățile neobișnuite sunt concentrate într-un punct situat exact la nivelul de o treime din înălțime. Mostrele mici sau foarte subțiri trebuie să fie ridicate pe o platformă, pentru a le aduce cât mai aproape posibil de acest nivel. Totuși, înălțimea totală a platformei plus mostra nu trebuie să treacă de o treime din înălțime.

În cele din urmă, cele patru fețe trebuie să fie îndreptate în direcția celor patru puncte cardinale, nord, est, sud, vest. Nordul real trebuie folosit în scopurile orientării. Totuși, se pare că și nordul magnetic acționează la fel de bine și este mai ușor de găsit. Pentru a determina nordul magnetic, trebuie folosit un compas bun. Nordul real diferă de cel magnetic cu câteva grade de declinație, depinzând de latitudinea unde locuiți. Puteți determina declinarea în regiunea dumneavoatră, consultând un almanah local.

Când așezați mostra în piramidă, orientați-o în așa fel încât axa cea mai lungă să fie în direcția polilor nord-sud. În cazul mostrelor care sunt aproape rotunde, așezați-le pur și simplu în centrul piramidei, în așa fel încât să fie chiar sub vârf.

Un mod bun de a vă asigura că piramida dumneavoastră este bine aliniată este acela de a pune miere obișnuită într-un vas dreptunghiular puțin adânc și să aliniați vasul cu axa cea mai lungă în direcția nord-sud. După cel mult cinci zile, dacă piramida este corect aliniată, mierea trebuie să înceapă să se solidifice și să fie tare la atingere. Dacă piramida e puțin deviată de la alinierea corectă, mierea va deveni, după alte douăzeci și patru de ore, din nou fluidă. Dacă, totuși, după maximum cinci zile, mierea este încă fluidă, veți ști că fie piramida, fie containerul cu miere, fie ambele, sunt ușor nealiniate.

Desigur, piramida trebuie așa fel situată încât să nu fie

deranjată în cursul experimentului. De asemeni, mediul înconjurător ar trebui să fie relativ constant ca temperatură și umiditate. Întrucât, teoretic, procesul este bazat pe radiații de energii cosmice, magnetice și alte radiații naturale, experimentul nu trebuie realizat prea aproape de aparate de radio, televizoare sau alte aparate de înaltă frecvență sau de voltaj mare.

Nu putem sublinia suficient cât de important este faptul că cei mai importanți factori necesari pentru o experimentare cu succes cu piramida sunt răbdarea, precizia și detașarea științifică. Dacă primul experiment eșuează, analizați cu grijă ce ați făcut. Controlați să vedeți dacă dimensiunile piramidei sunt corecte, dacă ați aliniat cum trebuie atât piramida cât și obiectul din interiorul ei, dacă ați ținut mostra în piramidă minimum de timp specificat și ați făcut controalele necesare. Chiar dacă v-ați asigurat că ați îndeplinit toate aceste cerințe, nu renunțați. Repetați experimentul. Mai pot fi în joc și alți factori pe care dumneavoastră, sau noi, nu i-am luat în considerație și care, cu timpul, pot fi diminuați sau pot dispare. De fapt, dacă puteți identifica un factor negativ neobservat anterior de cercetătorii piramidei, atunci poate că ați descoperit ceva de mare importanță în știința piramidologiei.

12
Cum să te bucuri de fructele energiei piramidei

de Joan Ann de Mattia

Joan Ann de Mattia este absolventă a Universității College-Rutgers și a Institutului de Psihorientologie, Laredo, Texas. În afară de cariera ei de scriitoare profesionistă și editoare, predă Exersarea memoriei și concentrarea și conduce seminarii săptămânale despre cum să dezvoltăm capacitățile spiritiste. De Mattia a participat, în calitate de coordonator al Emisferei vestice, la Primul Congres internațional de cercetare psihotronică de la Praga, în 1973, pentru care a scris o lucrare intitulată Mărirea creativității prin stări modificate de conștiență. *La cel de al doilea Congres de la Monte Carlo, în 1975, ea a prezentat o lucrare despre Aplicațiile practice ale energiei orgone și a inventat un guler de energie orgonă. Din 1971, doamna de Mattia s-a interesat în mod activ de energia piramidei, iar aici relatează cea mai curioasă și mai fascinantă experiență a ei în ce privește puterea piramidei.*

În urmă cu circa patru ani, când mi-am obținut primele piramide de la Compania de piramide Toth din New York, am încercat să fiu cât am putut de riguroasă atunci când am făcut experimentele. Am început prin a pune un frumos trandafir galben în centrul unei mici piramide de carton, pe capacul unei cutii de parfum Chanel 5, pentru că avea exact o treime din înălțimea piramidei mele. Am așezat un alt trandafir galben în afara piramidei, pe o foaie de hârtie albă, ca mostră de control. Apoi am pus un al treilea trandafir galben în altă piramidă, pe capacul unei cutii. Toate trei erau aliniate la axa geografică reală nord-sud.

În fiecare dintre cele cinci zile succesive, am cântărit atât „trandafirul din piramidă" cât și „trandafirul de afară" și am notat

greutatea și culoarea. Pe cel de al treilea frandafir l-am lăsat netulburat. În a treia zi, „trandafirul din piramidă" părea a fi complet mumificat. Culoarea se intensificase și mai avea încă un ușor miros de trandafir. „Trandafirul de afară" își pierduse mirosul, iar culoarea petalelor era cumva mai pală. Floarea era deshidratată dar încreţită și frunzele se rupeau ușor la cea mai mică atingere, în comparaţie cu „trandafirul din piramidă" care era tare, uscat și mai mirosea încă. Trandafirul netulburat era deosebit de frumos, culoarea era mai intensă decât când era proaspăt; parfumul era la fel de puternic ca și în prima zi. Petalele și frunzele erau uscate dar tari. În mod curios, toate trei mostrele pierduseră aceeași cantitate de greutate.

Apoi, am încercat cu niște mere, folosind aceeași procedură ca și cu trandafirii; am pus un măr într-o piramidă ca mostră netulburată, unul afară, de control, iar pe al treilea, din piramidă, l-am cântărit și măsurat în raport cu acela de control. După trei săptămâni de cântăriri și măsurări, nu am remarcat vreo deosebire apreciabilă în aspect sau greutate faţă de prima zi. Când a devenit clar că merelor le va trebui mult, mult timp ca să se mumifice, am decis să las oamenilor de știinţă experimentele știinţifice și eu doar să mă distrez cu piramidele mele.

Apoi, am făcut experienţe cu ciuperci și mere tăiate felii. În ambele cazuri era nevoie de circa 6-8 săptămâni, în funcţie de mărime. Am mâncat aproape toate ciupercile și merele tăiate felii, dar mai am încă felii ale primelor mere. Îmi pare rău acum că am dat toate merele, mai ales că acestea au nevoie de 3 luni ca să se mumifice. Ciupercile aveau același gust ca și cele proaspete, își păstrau culoarea și arătau niţeluș încreţite și uscate. Din când în când, mai iau ca mostră o bucăţică de măr tăiat. E uimitor că mai au încă aroma unui măr proaspăt iar coaja e la fel de colorată ca și în prima zi. Singura deosebire care se poate observa este că merele tăiate felii arată uscate și ușor încreţite.

Cele mai rapide și mai folositoare lucruri de mumificat sunt ierburile aromatice. Am preparat pătrunjel, frunze de mentă, mărar și busuioc. (Acestea se pot pune direct pe baza piramidei). Toate acestea stăteau doar trei sau patru zile în piramidă, dacă puneam doar câte o mână din fiecare. Lucru extraordinar, în ce privește ierburile și condimentele mumificate este că ele au gustul absolut proaspăt și își păstrează culoarea, în comparaţie cu acelea uscate sau deshidratate din comerţ, dar își pierd culoarea originală, vitală.

Am niște frunze de mentă vechi de patru ani, care arată încă și miros la fel de proaspete ca și în ziua în care le-am cumpărat. Din nefericire pentru trandafirul meu vechi de patru ani, am pus în aceeași cutie niște frunze de pătrunjel, iar mirosul pătrunjelului era atât de puternic, încât acum frumosul meu trandafir galben miroase a pătrunjel.

Doi dintre prietenii mei au făcut stafide din struguri fără sâmburi. Ei relatează că e nevoie de 6-8 săptămâni, în funcție de mărimea strugurilor și de cantitatea pusă deodată în piramidă. E bine să fie pusă doar vreo duzină odată. Lucrul încântător la strugurii mumificați este că nu au gustul stafidelor ci mai curând al strugurilor proaspeți, indiferent cât de vechi sunt.

Un alt lucru pe care l-am făcut cu piramidele este că am tras un fir prin vârful piramidei și am atârnat piramida la vreo 30 de centimetri deasupra unei plante în suferință. În doar câteva zile, planta și-a revenit, iar până la sfârșitul săptămânii era înfloritoare.

Încercarea de a face dropsuri de miere a fost cel mai curios experiment. Nu am obținut dropsuri de miere, dar am obținut niște rezultate foarte curioase. Am turnat două linguri de miere într-un vas foarte mic și puțin adânc și l-am așezat pe capacul cutiei, în centrul piramidei. Cinci zile mai târziu, mierea devenise cleioasă și tare. O săptămână mai târziu, începuse să se solidifice. Iar după 3 săptămâni, puteam ține vasul aplecat aproape un minut, înainte ca mierea să înceapă să alunece într-o parte. Apoi, cineva a mișcat din greșeală piramidele de la axa geografică reală nord-sud și, când am controlat-o la sfârșitul celei de a patra săptămâni, spre uimirea mea, mierea devenise lichidă.

Am realiniat piramidele și mierea s-a solidificat în aceeași perioadă de 3 săptămâni. De amuzament, am mutat din nou piramida din aliniere, ca să văd dacă mierea se va lichefia din nou. Așa s-a întâmplat. Apoi s-a solidificat din nou, după ce piramida a fost realiniată. De data asta, am lăsat mierea în piramidă timp de șase săptămâni, înainte de a mă uita la ea, iar apoi am scos vasul și l-am aplecat într-o parte. Mierea părea destul de tare și a alunecat doar puțin, formând la mijloc un fel de umflătură. Am pus-o din nou încă o săptămână și, în sfârșit, era gata. Indiferent cât de tare am apăsat cu degetul în miere, aceasta nu se lipea și degetul meu a lăsat doar o foarte slabă urmă pe miere. Avea o consistență netedă, gumoasă. Am ținut

mierea pe masa mea câteva luni, apoi, când a adunat ceva praf, am șters-o cu o cârpă udă, fără să-i dăunez mierii. Data următoare când mierea s-a prăfuit, am decis s-o spăl sub jetul de apă. Și ați ghicit. Mierea s-a topit.

După ce cineva mi-a vorbit despre un articol din revista *Time* în care Gloria Swanson dezvăluia că doarme cu o piramidă sub pat pentru că îi dă mai multă energie, am pus imediat una sub patul meu, așezată astfel încât să fie mai mult sau mai puțin sub plexul meu solar. A doua zi, eram atât de plină de energie încât aveam impresia că am dormit 8 ore pline în loc de doar 5. Am încercat și cu piramide de alte culori sub mine, dar pentru mine (pentru alții poate fi altfel) se părea că piramida roșie îmi dădea cea mai mare energie, apoi, în ordine descrescândă, portocaliul, purpuriul și rozul. Dar toate mă făceau să mă simt dimineața mai plină de energie. După ce am informat o prietenă despre treaba asta, ea a pus în aceeași noapte una sub pat, astfel încât să fie chiar sub capul ei, cu speranța că dimineața va avea mintea ascuțită și limpede în locul stării ei obișnuite de amețeală la sculare. A doua zi, m-a sunat și mi-a spus că treaba a mers și că simțea o diferență imensă. Curând, a început să se trezească în fiecare zi cu mintea limpede.

M-am gândit la asta și am emis ipoteza că, întrucât piramida emană atâta energie absorbită de trupul meu în timp ce dorm, dacă aș mai așeza două piramide sub pat – una sub fiecare șold, formând astfel o formă de piramidă în mine însămi împreună cu piramida din dreptul plexului solar – poate că energia în formă de piramidă mi-ar topi ceva din grăsimea excesivă. Am făcut lucrul acesta timp de câteva săptămâni. Nivelul meu de energie era extraordinar, dar nici cântarul și nici măsurătorile nu confirmau o reducere a șoldurilor mele. Totuși, mai pun și acum o piramidă sub mine în timp ce dorm, de câte ori simt nevoia de mai multă energie. Și majoritatea prietenilor mei fac la fel.

Uneori, din nu știu ce motiv, aveam o durere în șoldul drept. Într-o zi, durerea era intensă, așa că am decis să văd dacă, punând o piramidă sub scaunul meu, durerea va slăbi. De fapt, ședeam pe o bancă – dintre acelea cu fundul împletit – și, cu puțină dibăcie, am reușit să poziționez piramida sub șoldul meu drept.

După circa o jumătate de oră, durerea părea mai puțin intensă. Apoi, m-am ridicat să răspund la telefon și m-am întors la

scaunul meu să-mi reiau lucrul. Peste vreo oră, am avut niște senzații stranii pe care am căutat să le ignor. În fond, nu era decât ora 3 după-amiază și aceste senzații nu-mi apăreau de obicei înainte de seară și deloc dacă eram singură. Treizeci de minute mai târziu, devenea tot mai greu să igor senzațiile plăcute de vibrație care se răspândeau ici, colo, peste tot în corpul meu. Am traversat camera și am dat telefon prietenului meu, să-l întreb dacă nu ar vrea să vină mai devreme la mine; i-am spus că nici chiar acum nu ar fi prea devreme. El a fost încântat și amuzat de problema mea și foarte bucuros să mă satisfacă. După ce am plecat de la telefon, am observat că banca era acum așezată direct deasupra piramidei în loc să fie într-o parte și, un moment, m-am întrebat dacă piramida avea vreo legătură cu minunata mea senzație.

Câteva săptămâni mai târziu, prietenul meu trecea printr-o fază când era prea obosit să facă altceva decât să stea și să se uite la televizor. I-am dat o piramidă să și-o pună sub pat, dar el a considerat că e o prostie. Câteva zile mai târziu, mi-a venit o idee și am pus o piramidă roșie sub scaunul lui. Deși când a sosit a spus că era obosit, la vreo oră sau așa ceva după cină, m-a anunțat că era înviorat și de fapt „plin de energie". Eu am zâmbit cu nevinovăție. Aș vrea să informez că piramida roșie de sub scaunul prietenului meu a făcut minuni și fiecare ar trebui să aibă la îndemână o piramidă, pentru orice eventualitate. (Notați că el încă nu știe ce am făcut, dar va afla când va citi cartea aceasta).

Această experiență nu s-a terminat aici, deși ceea ce s-a întâmplat ulterior a fost total neplanificat. De fapt, nu m-am preocupat să scot piramida de sub scaun, iar femeia mea de serviciu, care era obișnuită să găsească piramide sub pat, a lăsat-o acolo. Apoi, într-o zi, în septembrie, a trecut pe la mine un membru al Asociației Internaționale pentru cercetarea psihotronică, ca să discutăm despre unele conferințe care fuseseră ținute la Primul Congres de parapsihologie și cercetare psihotronică, de la Praga din 1973, la care eu fusesem coordonator pentru Emisfera vestică.

Am băut ceai și am stat de vorbă vreo două ore, când am observat că domnul părea cam jenat. Se tot foia pe scaun și-și tot schimba poziția, iar obrajii îi erau roșii. Jena lui părea să crească, așa că l-am studiat cu atenție și m-am întors spre el

ca să văd ce anume îl deranja: trupul lui vibra și era clar excitat. În acel moment, mi-am dat seama că mica piramidă roșie era încă sub scaun; am zâmbit cu gura până la urechi și i-am sugerat că s-ar simți mai bine pe alt scaun. Și el este un spiritist și și-a dat seama că se întâmplă ceva neobișnuit. Și-a schimbat scaunul și, după încă o oră, mi-a vorbit deschis, afirmând că, în timp ce ședea pe scaunul celălalt, a simțit trecându-i prin corp o energie curioasă și care, sincer, îl excitase sexual, dar care, spuse el ca o scuză, nu avea nici o legătură cu prezența mea. M-a întrebat dacă sub scaun e ceva care să motiveze reacția aceasta. Am râs și i-am relatat efectul excitant al piramidei, care uneori constituie „un remediu pentru sindromul unui prieten obosit". El a fost încântat și amuzat de această explicație, a achiziționat niște piramide și mi-a promis că îmi va împărtăși rezultatele experimentelor lui.

Am lăsat piramida sub scaunul acela aproape un an și vreau să relatez că doar trei din zecile și zecile de persoane (și doamne) care s-au așezat acolo au avut aceeași experiență. O singură persoană s-a supărat. Majoritatea au cumpărat o piramidă și s-au grăbit să ajungă acasă și să o încerce pe propriile lor rude și prieteni. Apoi, peste câteva săptămâni, mă sunau să-mi împărtășească experiențele lor. Încercați și vedeți dacă sunteți de acord.

Max Toth mi-a împrumutat o piramidă de 1,83 m, ale cărei fețe din plastic ajungeau aproape până la podea. Rama era făcută din șipci de lemn. Adesea, când simțeam că mintea îmi era cam leneșă, îmi mutam lucrul, telefonul, o pernă și pe mine în piramidă. Eu sunt micuță, așa că mă pot întinde pe burtă și pot lucra sau corecta materiale destul de confortabil în timp ce absorb energie. În circa 15 minute, observ că pânza de păianjen a dispărut din creierul meu și că tocul zboară pe pagini. Prind mai multe greșeli de corectură și ritmul cititului se accelerează. Am stat acolo și am lucrat chiar timp de două ore. Apoi mă simt complet revitalizată și mă duc din nou să lucrez la biroul meu.

De amuzament, am încercat să lucrez cu o mică piramidă pe cap, ca o pălărie, dar nu este la fel de eficientă ca lucrul în interiorul piramidei mari. O binefacere colaterală a lucrului în piramidă este că, atunci când am o ușoară durere de cap sau vreo altă durere, inclusiv crampe, acestea dispar într-o oră.

În seminarul meu săptămânal de dezvoltare a abilităților de

mediu spiritist, pe care îl conduceam în vremea aceea, am făcut multe experiente de telepatie în piramida cea mare. Șezând în ea, multe dintre acete persoane raportau că au văzut fulgerări de culori, au simțit înțepături pe piele, au auzit muzică și au avut un simț al percepției crescut. Unii dintre ei primesc și transmit mesaje telepatice mai corect decât o fac în afara piramidei. Un experiment fascinant era transmiterea de culori spre persoana din interiorul piramidei. Aproape fiecare din grupul nostru de 12 reușește de 8 au 9 ori din 10 încercări în receptarea culorilor pe care eu le transmiteam telepatic. Totuși, când receptorul se afla în interiorul piramidei, a raportat că vedeau alb, când eu transmiteam roșu iar când transmiteam alb, vedeau roșu. Sau substituiau negru cu alb. Verdele este adesea receptat ca o săgetare de galben, apoi imediat o săgetare de albastru, sau vice versa. Unele culori sunt receptate așa cum sunt. Nu voi da aici toate interschimbările, pentru că s-ar putea să doriți să încercați singuri acest experiment și, dacă veți ști toate schimbările, nu va mai fi interesant.

Grupul, în întregime, reușea foarte bine la recepționarea telepatică a fructelor și legumelor, cu aceeași exactitate, atât în piramidă cât și în exteriorul ei. Unii dintre membrii acestui grup folosesc piramida lor mare pentru meditație. Ei raportează că, dacă stau prea mult înăuntru (timpul variind de la persoană la alta) se simt ușor amețiți, au o stare opusă senzației de euforie sau de excitație pe care o simt după perioade mai scurte de stat în piramidă. Noi am emis ipoteza că lucrul acesta se întâmplă cu persoane mai înalte, al căror cap ajunge în ultima treime a piramidei, unde este mai puțin oxigen și deci persoana inspiră propriul ei bioxid de carbon. O soluție simplă este de a lăsa mai mult spațiu între marginea de jos a piramidei și podea sau ca, din când în când, să se ridice una dintre laturile piramidei ca să intre aerul proaspăt în ea. Un alt beneficiu al șederii în piramidă este că persoanele răcite par să capete un cap mai limpede într-o oră sau două și simt efecte benefice, de durată, în privința simptomelor răcelii, mult timp după ieșirea din piramidă.

În mod obișnuit, am un seminar săptămânal în care predau ceea ce se numește „Dincolo de Alfa. Cum să-ți dezvolți abilitățile spiritiste" cu un grup de absolvenți de la Silva Mind Control. Când le-am arătat cum să facă telechinezie (mișcarea obiectelor fără a le atinge), unul dintre studenți a avut ideea de a-și pune

piramida pe podea, între picioare, ca să-și mărească energia care să-l ajute să ridice obiectele (tuburi de metal de la țigări de foi, baterii, mingi de ping pong). Aceasta a funcționat cu adevărat și, într-un timp mai scurt decât cel obișnuit, el a devenit foarte eficient, mișcând chiar baterii de lanternă mai mari. De aici, mi-a venit ideea să țin tuburile de la țigările de foi sub piramidă, pentru a le mări energia. Dar, spre surprinderea și dezamăgirea mea, au fost neutralizate, astfel încât nimeni nu le-a mai putut face să se miște câteva minute, până ce le-am reenergizat cu propria noastră energie spiritistă. Apoi am încercat să pun tuburile în interiorul piramidei timp de 10 minute. Și din nou ele au devenit total neutralizate. Apoi am ținut mâinile mele deasupra a două piramide timp de circa 5 minute; în următoarele 15 minute, n-am putut ridica nimic, nici măcar mingea de ping pong.

Întrebarea pe care studenții mei o pun cel mai des cu privire la puterea piramidei este: care culoare anume dă cea mai mare energie? Nu există un răspuns precis la această întrebare, pentru că el variază de la o persoană la alta. Eu prefer roșul, portocaliul, rozul, purpuriul, în această ordine și, cu toate că există mulți oameni care ar fi de acord cu mine, sunt tot atât de mulți care preferă galbenul, albastrul, verdele, negrul, în această ordine. Un mod de a decide este desigur să încercați diferite culori și să vedeți dacă observați o diferență de emitere de energie. Un alt mod este acela de a face textul cu pendulul, suspendând pendulul la o înălțime circa 7,5 cm până la 15 cm deasupra vârfului piramidei și să observați cum se mișcă pendulul, în sens invers cu acele ceasornicului (energie negativă), sau în sensul acelor ceasornicului (energie pozitivă) și care direcție dă o mișcare mai puternică. Veți constata că veți realiza mai mult în raport cu preferințele dumneavoastă în privința culorilor decât cu vreo problemă științifică oarecare.

Următorul meu experiment va fi cu semințe de alfalfa și de fasole, ținute trei zile într piramidă înainte de plantare. Cineva mi-a sugerat că, în acest caz, voi avea o recoltă mai bună și se va reduce termenul de germinare. Cu ce veți mai experimenta dumneavoastră în viitor? Orice-ar fi, vă urez succes și bucurii. Distrați-vă.

13
Piramidele: călătorie în viitor

Închipuiți-vă o piramidă albă, strălucitoare, înaltă de 260 de metri, cu baza un pătrat cu latura de 64,5 m, cu unghiul de înclinare de 5 grade, așezată în cartierul financiar al celui mai mare oraș din Statele Unite.

> Forma tăiată a piramidei face ca fiecare etaj să aibă altă mărime. Astfel, chiriașii care au nevoie doar de 185 metri pătrați pot deține un etaj întreg. Cel mai mare etaj, al cincilea, măsoară 45 de metri pe o latură și are o suprafață de 2025 metri pătrați. Cel mai mic, etajul 48 măsoară 13,7 metri pe o latură. Ascensoarele din piramidă sunt aranjate astfel încât să corespundă necesităților de trafic și oferă o întrerupere minimă a vederii din birourile situate pe perimetru. Dintre 18 ascensoare cu viteză mare, patru deservesc etajele înguste, cele aflate mai sus de etajul 27, și doar două ajung în vârf.

Este oare citatul de mai sus dintr-un nou roman de ficțiune? Nu. Este anunțul publicitar al companiei imobiliare care vinde spații în „Piramida Transamerica" din San Francisco, o adevărată „piatră de hotar" a orașului. Din 1972, clădirea este prima construcție în formă de piramidă din Statele Unite (vezi figura 35).

Totuși, Piramida Transamerica nu a rămas mult timp singură. În 1974, Biserica Creștină Unită din Houston, Texas, a construit o biserică în formă de piramidă, având proporțiile reduse la scară ale Piramidei Mari din Gaza. Ideea a fost concepută de preotul bisericii, John D. Rankin, și a atras atenția întregii industrii de construcții. Clădirea acoperă o suprafață totală de 855 metri pătrați și are o înălțime de 19,30 metri. Pentru a se asigura că piramida este orientată spre nordul real, a fost luat drept consultant un membru al Planetariului Burde Baker din Houston, iar acum se

afirmă că biserica este aliniată spre nordul real de șaizeci de ori mai corect decât Piramida Mare însăși.

Părțile laterale ale bisericii, aidoma celor ale piramidei mari, au aceeași lungime ca și baza, minus cinci la sută. Baza, cu latura de 27 de metri, este ridicată la 2,5 metri deasupra solului, spațiul de dedesubt fiind folosit pentru camere de întreținere, camere de odihnă, etc. Efectul total de piramidă este realizat prin înconjurarea întregii structuri cu un teren în pantă, acoperit cu iarbă. O mare cantitate de sticlă a fost folosită pentru intrarea principală și întreaga piramidă este îmbrăcată în aluminiu de culoare aurie.

În interior, podeaua în pantă permite o vizibilitate maximă. În sanctuar 560–600 de persoane pot să șadă pe scaune, în genul celor folosite la teatre. Alte trăsături interesante: are un altar ușor ridicat și un amvon cu control prin reostat pentru iluminatul bisericii, un sistem de control al sunetului în biserică și un spațiu deschis pentru cor și organist.

Culorile interioare ale bisericii pot fi descrise ca fiind mai curând calde decât luminoase. Predomină lemnul natural și zidurile de cărămidă naturală.

Dacă cei ce folosesc aceste clădiri vor beneficia sau nu de formele piramidale, rămâne de văzut. Desigur că ar fi interesant să fie urmăriți unii dintre funcționarii care lucrează în Piramida Transamerica, pentru a afla dacă forma construcției i-a afectat în vreun fel – în special dacă au remarcat o scădere a încordării și a îngrijorării și/sau o creștere a nivelului energiei lor de când au început să-și petreacă opt ore pe zi, cinci zile pe săptămână, în interiorul structurii cu formă de piramidă. La fel de interesant ar fi să se facă un sondaj în rândul enoriașilor Bisericii Creștine Unite din Houston și să se descopere dacă ei au sau nu senzația că au căpătat un sentiment de pace și împlinire nou în biserică și/sau dacă cred că rugăciunile lor sunt sau nu sunt ascultate mai des, atunci când sunt oferite într-un edificiu în formă de piramidă.

Urmând exemplul lui Transamerica și al Bisericii Unite, o firmă din California, Keops Inc., vinde planuri arhitecturale celor care vor să-și construiască propriile lor case piramidă. Deși ei vând aceste planuri de câțiva ani, nu am putut încă obține nici o informație cu privire la cât de bine merge afacerea sau cum reacționează proprietarii/constructori la viața în case în formă de piramidă.

Noi credem că aceste clădiri piramidă sunt doar începutul – precursorii unei întregi civilizații de structuri tip piramidă, folosite pentru o varietate infinită de scopuri.

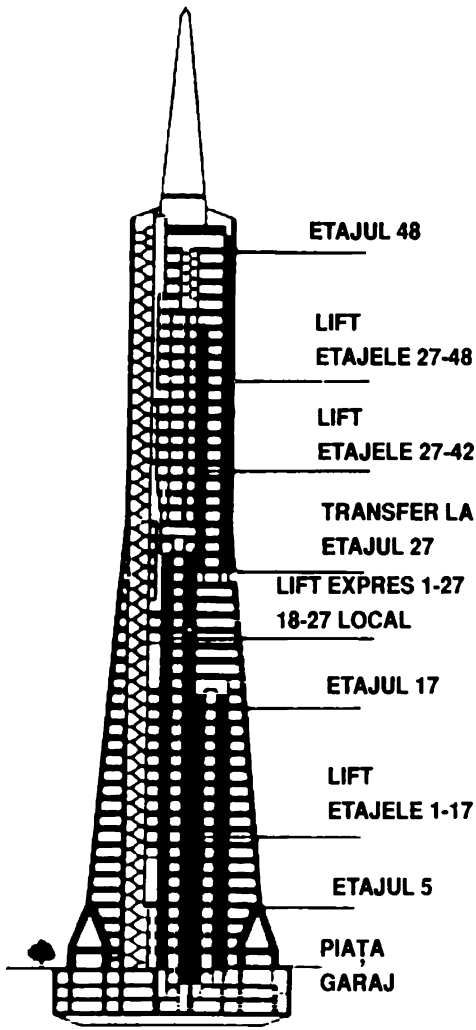

Fig. 35 Piramida Transamerica, piatră de hotar a orașului San Francisco din 1972

Piramide în spațiu

Ar fi de asemeni interesant să experimentăm cu piramida în spațiul exterior, să aflăm dacă, atunci când nu este în sfera câmpului forței magnetice a pământului, ea își mai păstrează proprietățile inexplicabile.

Dacă cercetarea ar dovedi că și în atmosfera extraterestră puterea piramidei continuă să existe, NASA ar putea să dorească să ia în considerație plasarea de structuri piramidale în nave spațiale, pentru a ajuta la prelungirea zborurilor în spațiul extraterestru. În prezent, se fac unele cercetări în privința folosirii procesului de congelare, ca mijloc de a încetini ritmul biologic al unui astronaut în așa fel încât câțiva ani petrecuți în spațiu să nu aibă asupra ființei umane un efect fiziologic mai mare decât câteva minute obișnuite. Poate că piramida, cu puterea ei de conservare, ar putea fi folosită ca o suplimentare sau chiar ca un înlocuitor pentru acest proces criogenic.

Piramidele ca surse de putere

Este natural să ne întrebăm dacă nu există vreun mod în care piramida ar putea fi folosită ca să lumineze și să asigure energia electrică necesară unor orașe mici. O sugestie este că, eventual, energia solară ar putea fi absorbită și înmagazinată într-o piramidă construită din materialele cele mai apte să absoarbă energia electromagnetică a soarelui. Sau poate că vreo formă de generator ar putea funcționa pe baza enormei energii calorice conținută într-o piramidă uriașă. O altă posibilitate este ca oamenii de știință să descopere că o piramidă construită din vreun tip de metal sau orientată pe axa nord-sud, se poate încărca magnetic în așa măsură încât să fie capabilă să furnizeze energie pentru iluminatul caselor.

Unii cercetători au sugerat că forma piramidei ar putea fi folosită pentru concentrarea razelor laser. Poate că laserele concentrate prin vârfurile piramidelor ar putea fi folosite la dispersarea furtunilor amenințătoare, în cazurile în care acestea ar putea provoca pierderi de vieți omenești și distrugeri materiale.

Piramidele în educație și ocrotirea sănătății

Piramidele ar putea fi foarte potrivite ca locuri de studiu în școli și institute de învățământ superior. Dacă, așa cum se pretinde, piramida este atât relaxantă cât și energizantă pentru individ, mulți studenți ar putea constata că acuitatea lor mintală este mult îmbunătățită dacă își fac cercetările sau lecțiile în asemenea structuri.

Dacă, așa cum pretind misticii, cortul piramidal produce o stare modificată de conștiență, oamenii care învață să-și controleze radiațiile creierului lor propriu prin aplicarea tehnicii de bio feed-back, ar putea fi ajutați considerabil dacă exercițiile lor ar avea loc în interiorul acestor corturi.

Ostrander și Schroeder îl cotează pe Karl Drbal ca spunând, „Unii cercetători cred că, dacă spitalele ar fi construite în această formă (de piramidă), pacienții s-ar face bine mai repede..." Alții, din rândul personalului medical, încep să se întrebe dacă acele corturi piramidă n-ar putea fi folosite ca un ajutor la procesul natural de vindecare. Piramidologii sugerează că anumite puncte din interiorul piramidei au un „nivel de vibrații" corespunzător unor organe fiziologice. În consecință, șederea într-un anumit loc al piramidei ar putea fi foarte benefică unui pacient cu o boală de inimă, în timp ce șederea în cu totul alt loc ar putea ajuta la procesul de vindecare al unei persoane care se reface după o infecție renală. Unii oameni au mers atât de departe încât au speculat că nașterea ar putea fi ușurată în interiorul unei piramide.

S-a sugerat folosirea de containere piramidale pentru păstrarea medicamentelor. O asemenea păstrare ar putea prelungi cu luni sau chiar ani durata păstrării în raft a produselor farmaceutice.

Luând în considerare faptul că efectele de relaxare ale piramidei au fost atât de trâmbițate, nu este surprinzător că unii oameni pretind că terapia piramidei va fi cea mai modernă metodă de psihoterapie.

Alte aplicații ale puterii piramidei

La un nivel mai prozaic, piramidele ar putea fi folosite în casele noastre ca bufete sau containere care să ne ajute la păstrarea

cerealelor, a fructelor uscate, a alunelor și poate și la producerea lor.

Este chiar posibil să vină ziua când supermagazinele vor fi construite în formă de piramidă. Sau poate raioanele de cereale și alimente uscate vor fi construite în formă de piramidă. Ducând sugestia un pas mai departe, poate și silozurile de cereale vor putea fi construite în formă de piramidă. Dacă acestea ar putea păstra cerealele mai mult timp decât structurile actuale, ele ar putea fi folositoare într-o lume în care populația sporește iar lipsa de alimente ar putea deveni o problemă serioasă.

După cum am mai menționat, mulți oameni au descoperit efectele relaxante ale corturilor piramidă. Dar o persoană care a folosit cortul a venit cu o nouă idee. Un om de afaceri din California predinte că acest cort nu numai că-i dă o altă viață spirituală ci îi îmbunătățește și dorințele sexuale. Aceasta nu este o surpriză pentru unii ocultiști, care pretind că anumite părți ale piramidei corespund unor părți ale corpului omenesc; mergând un pas mai departe, ei pretind că anumite părți specifice ale anatomiei sunt corelate cu anumite camere din Piramida Mare. Astfel, camera neterminată, numită adesea grota, corespunde organelor sexuale, camera regelui corespunde minții, iar camera reginei, inimii.

Ar fi interesant de urmărit, în următorii câțiva ani, progresul făcut de cercetătorii amatori și profesioniști în noul domeniu al piramidologiei. Ne așteptăm să vedem răspândindu-se folosirea minipiramidei și să aflăm despre construirea de noi clădiri în formă de piramidă.

Tehnologie avansată antică

Marile piramide ale lumii sunt capodopere ale arhitecturii, ingineriei și construcției. De fapt, aceste monumente colosale nu pot fi refăcute, nici ca o replică și nici ca duplicat, cu tehnologia noastră modernă. Pare deci incredibil că membri ai unor civilizații antice, fără să folosească echipamente mecanice sau electrice, au putut să creeze aceste structuri unice. Totuși, arheologii și istoricii ne cer să credem asta pentru că ei n-au găsit decât unelte rudimentare la locul unde au fost construite aceste structuri și refuză să accepte fie și posibilitatea că s-au folosit alte unelte, mai avansate.

Nouă ni se pare că a refuza să acceptăm într-o situație atât de paradoxală, orice în afară de dovada din fața ochilor înseamnă să ne închidem mintea și eventual să ne privăm să găsim o soluție la un mister care a chinuit și a intrigat omenirea secole la rând.

Noi credem că există posibilitatea ca, la un moment dat, pământul să fi fost locuit de o rasă care avea o tehnologie atât de avansată încât ne este imposibil să ne-o imaginăm. Această credință a noastră derivă din mai multe fapte.

1. Piramidele construite în diferite amplasamente din lumea întreagă sunt virtual identice ca arhitectură, inginerie, zidărie și orientare astronomică.

2. Nici una dintre aceste piramide nu s-ar fi putut construi cu uneltele găsite la locul lor.

3. Pe câmpia Nazca din Peru, o țară cunoscută pentru piramidele ei, există o serie de marcaje care, după cum scria Erich von Däniken în *Trăsuri ale Zeilor?* „amintesc de parcajele de avioane într-un aeroport modern".

4. Un număr mare de desene și sculpturi au fost dezgropate la excavările din aproximativ aceleași regiuni ca și piramidele și care prezintă oameni îmbrăcați și cu căști foarte asemănătoare cu ale zburătorior și astronauților moderni.

5. În America de Sud au fost descoperite statui care prezintă o varietate de tipuri rasiale, care, în majoritate, trebuie să fi fost necunoscute oamenilor care au creat aceste figuri.

6. Mumificarea era practicată de toate popoarele constructoare de piramide.

7. În vechiul Peru, au fost descoperite cranii care prezintă o dovadă sigură a unor operații pe creier, foarte îndemânatice și reușite. De asemeni, în aceste locuri s-au găsit peste douăzeci de unelte folosite de chirurgii din antichitate. Conform unui foarte respectat neurochirurg peruvian, mai mult de 85 la sută din operații erau reușite. După standardele de azi, acesta este un procentaj fenomenal.

8. Pe cât se poate dovedi, practicile religioase ale tuturor acestor civilizații piramidale arată un număr remarcabil de asemănări.

Toate aceste fapte ne arată că, în ceea ce se numește epoca preistorică, existau oameni capabili nu numai să construiască edificii inimitabile și să facă cele mai precise calcule astronomice,

dar și să execute tehnici chirurgicale foarte complexe, să călătorească printr-o lume nenavigabilă și să creeze impresia că erau zei, prin folosirea unei tehnologii foarte avansate.

Natura zeilor

Atât în *Vechiul* cât și în *Noul Testament*, există referiri la „zei" și implicații că aceia care primeau cuvintele lui Dumnezeu, așa cum au fost ele rostite și apoi scrise în *Biblie*, erau și ei dumnezei.

„Eu am zis: Sunteți dumnezei; toți sunteți fii ai Celui Prea Înalt.

Psalmul 82; 6

Iisus le-a răspuns: «Este scris în legea voastră că Eu am zis: Sunteți dumnezei.»

Noi știm că ceea ce spune Scriptura este adevăr veșnic; iar Dumnezeu i-a numit dumnezei pe cei cărora le-a vorbit Cuvântul lui Dumnezeu."

Ioan 10; 34-35

Lui Iisus, care își spunea „fiul lui Dumnezeu", adoratorii lui îi atribuiau calități dumnezeiești. La fel, alți mari conducători spirituali ca Budha și Mahomed erau considerați a fi dumnezei de către cei care îi urmau. Este interesant de reținut că discipolii fiecăruia dintre acești oameni au creat o religie concentrată în jurul acestuia în așa măsură încât numele omului și al teologiei respective s-au unit, ca de exemplu: creștinism, budism. La fel de intersant este faptul că acești oameni, sau „dumnezei", au dus vieți destul de asemănătoare și au predicat aceeași doctrină de bază. Doar pe măsură ce religiile s-au dezvoltat, credincioșii au început să întunece tehnicile și învățăturile fundamentale cu rituri, ritualuri, filozofii și tradiții proprii, astfel încât azi, religii bazate virtual pe aceeași etică au elemente exterioare atât de diferite, încât asemănările lor sunt foarte greu de descoperit.

În *Credințe păgâne și creștine*, Edward Carpenter face o listă cu zece caracteristci comune ale tuturor dumnezeilor care au călcat pe pământ:

1. S-au născut cu toții în ziua sau aproape de 25 decembrie.
2. S-au născut dintr-o mamă virgină.

3. Au dus o viață închinată umanității.

4. S-au născut într-o iesle sau într-o cameră sub pământ.

5. Au fost numiți cu nume ca „Luminătorul", „Vindecătorul", „Meditatorul", „Salvatorul", „Eliberatorul".

6. Au fost învinși de așa-numitele puteri ale întunericului.

7. Au coborât în lumea de dincolo.

8. Au înviat din morți și au devenit apărătorii umanității în lumea cerească.

9. În jurul lor, s-au format comuniuni de sfinți și s-au construit biserici în care discipolii erau primiți prin botez.

10. Erau comemorați prin împărtășanie.

Un exemplu al unei zeități care, ca și Cristos, a încorporat caracteristicile descrise mai sus a fost zeul egiptean Osiris.

După Plutarc, Osiris s-a născut în a 361-a zi a anului. Ca și Cristos, el a călătorit mult. A devenit rege al Egiptului și „i-a îmblânzit (pe supușii lui) cu muzica și blândețea, nu cu forța armelor". Plutarc povestește că a fost învins de puterile întunericului, ucis și dezmembrat. „Acest lucru s-a întâmplat, spune el, în ziua de 17 a lunii Athyr, când soarele intră în Scorpion". Trupul lui a fost pus într-un sicriu, din care s-a ridicat două zile mai târziu. În fiecare an, după aceea, pentru a se comemora reînvierea lui, se aducea în fața adoratorilor lui un sicriu cu o imagine, iar aceștia îl salutau strigând „Osiris a înviat".

Dumnezeul Creator, adorat de peruvieni, era și el descris ca unul care a călătorit mult prin țară, învățând poporul. Spre deosebire de alții, Viracocha nu a fost ucis și nu a înviat. El a părăsit continentul mergând peste Oceanul Pacific.

Atât de mari sunt asemănările dintre viețile - și morțile - acestor așa-zișI dumnezei sau mari conducători spirituali, încât este imposibil să reziști sugestiei că apariția din nou și din nou, în diferite colțuri ale lumii, a unor figuri atât de aproape identice este departe de a fi o coincidență. Într-adevăr, se pare că fiecare dintre acești bărbați a fost ales - poate ca salvator, sau mai curând ca un inițiat, care să se ducă în popor și să treacă prin experiențe virtual identice.

Dacă ne amintim că fiecare dintre aceste figuri a trăit în apropierea unui complex de piramide, descrierea lui Manly P. Hall, din lucrarea *Învățăturile secrete ale tuturor epocilor* a ritualului care avea loc în Piramida Mare, capătă o altă semnificație:

În Camera regelui era înscenată drama celei de „a doua morți". Aici, alesul, după ce era crucificat pe crucea solstițiilor și a echinocțiilor, era înmormântat în cosciugul cel mare...

Alesul era așezat în coșciugul cel mare de piatră și, timp de trei zile, spiritul lui - eliberat din lăcașul muritor - se ducea la porțile eternității... Dându-și seama că trupul era o casă din care putea ieși și în care se putea întoarce dincolo de moarte, el realiza de fapt nemurirea. La sfârșitul celor trei zile, el se întorcea din nou la sine. După ce trecuse personal prin experiența marelui mister, el era cu adevărat un inițiat - unul care credea și unul față de care religia și-a îndeplinit datoria, aducându-l la lumina lui Dumnezeu.

Hall a scris:

Camera regelui era o ușă între lumea materială și sferele transcedentale ale naturii... Astfel, într-un sens, Piramida Mare poate fi asemuită cu o poartă prin care preoții din antichitate permiteau unora să treacă spre împlinirea individuală.

Un teoretician a sugerat că „cei puțini", cărora li se permitea să treacă, erau supraviețuitori ai civilizației din Atlantida, trimiși de preoți să lumineze poporul din diferite regiuni în care erau piramide, sau se aflau în apropierea piramidelor. De fiecare dată, inițiatul călătorea prin țară, predicând, mângâind și vindecând oamenii iar apoi dispărea în mod misterios. În fiecare caz, erau lăsați doisprezece discipoli, sau apostoli, ca să se asigure că memoria învățătorului, numit acum de popor dumnezeu, sau salvator, va fi menținută vie și învățăturile lui vor fi păstrate pentru posteritate.

O sugestie aţâţătoare, dar care lasă o serie de întrebări fără răspuns. De exemplu:

De ce ritualul era totdeauna atât de asemănător - de ce a trebuit ca inițiatul să se nască în același timp, să moară în același fel, etc.?

Existau oare în lume o serie de colonii de oameni ai Atlantidei - eventual câte una pe lângă fiecare amplasament piramidal? Sau exista doar o singură comunitate care stăpânise știința călătoriei

prin aer și care zbura prin lume, de la un centru de piramide la alt centru, alegând noi inițiați și aducând cunoaștere popoarelor pământului în timpul călătorei lor?

Ce s-a întâmplat cu membrii societății înalt tehnologizate? Au murit într-un dezastru natural? Sau ar putea să mai fie în viață în vreo parte a lumii încă necunoscută și inaccesibilă?

Mai este încă un fapt interesant care ar putea da credibilitate că acei constructori ai piramidelor erau, de fapt, membri ai unei rase avansate, cu capacitatea de a pilota aeronave. S-a observat că toate popoarele din așa-numita civilizație preistorică erau adoratori ai focului. Singurele excepții erau popoarele din civilizațiile piramidale - toate acestea fiind adoratoare ale soarelui. Când aceasta se combină cu faptul că acești oameni au lăsat în urma lor o colecție de sculpturi și desene care descriu figuri cu cască și semănând uimitor cu zburătorii moderni, concluzia aproape că nu poate să ne scape, și anume că acești „zei ai soarelui" pe care îi omagiază aceste civilizații, erau de fapt zburători ai unei rase pământești dezvoltate.

Von Däniken scrie în *Trăsurile zeilor:* „Conchistadorii spanioli, care au cucerit America de Sud și Centrală au dat peste tot de poveștile lui Viracocha (zeul peruvienilor). Ei nu auziseră până atunci de oameni albi uriași, care veneau de undeva din cer... Ei au aflat despre o rasă a *fiilor soarelui* (sublinierea autorilor). care instruiau omenirea în tot soiul de arte și apoi dispăreau din nou. Și în toate legendele... exista asigurarea că fiii soarelui se vor întoarce".

Dacă într-adevăr acești „fii ai soarelui" erau membri ai unei rase superioare care pilotau aeronave de la o civilizație la alta, este posibil ca ei să-și fi construit templele și centrele de inițiere în formă de piramidă, astfel încât vârtejurile de energie, care se ridică deasupra acestor structuri, să le servească drept faruri piloților care se întorceau. Iar piramidele tăiate, sau cu vârful plat, care apar inevitabil în toate civilizațiile piramidale, ar fi fost construite pentru o dublă folosire, ca temple și ca terenuri de aterizare pentru aeronave.

După cum am arătat mai înainte în acest capitol, există dovezi substanțiale că asupra civilizațiilor antice au fost folosite tehnici foarte avansate. Cei ce practicau aceste tehnici erau specialiști și în arta mumificării. De fapt, această știință era cunoscută de membrii tuturor civilizațiilor piramidale.

Erich von Däniken în *Trăsurile zeilor* subliniază că acele cadavre găsite în morminte egiptene erau, pe cât se pare, îmbălsămate pentru o reîntoarcere corporală, întrucât erau înmormântate cu o substanțială varietate de bunuri materiale, inclusiv bani și bijuterii. „Desene și povești indicau chiar că zeii promiteau să se întoarcă din stele pentru a trezi la viață trupurile bine conservate".

Von Däniken merge mai departe cu speculația că ar fi posibil „ca faraonii, care cu siguranță că știau mai multe despre natura și obiceiurile «zeilor» decât supușii lor, s-au gândit..." „Trebuie să fac pentru mine un loc de îngropăciune care să nu poată fi distrus timp de milenii și care să fie vizibil de departe. Zeii au promis că se vor întoarce și mă vor trezi (sau doctorii, într-un viitor îndepărtat, vor găsi un mod de a mă readuce din nou la viață)".

La prima vedere, aceasta pare a fi o teorie rațională, mai ales având în vedere puterile vizibile de conservare ale piramidei, care puteau foarte bine să ajute la conservarea mumiei până când medicii ar fi fost în stare să readucă trupul la viață. Totuși, există o serioasă eroare în această ipoteză. Dacă mumiile ar fi fost îmbălsămate pentru scopul specific al întoarcerii corporale, de ce erau înlăturate viscerele și creierul? Oare von Däniken greșește total în interpretarea sa cu privire la rațiunea acestor complicate proceduri de îmbălsămare? Sau cei care îmbălsămau anticipau transplantul total de organe la reîntoarcerea zeilor?

O particularitate a structurilor piramidale din întreaga lume este lipsa pietrei din vârf. Rareori a fost descoperită o piramidă cu piatra de vârf încă intactă (dacă a existat vreodată). Într-adevăr, nu știm cum s-ar putea explica această curiozitate, și nici n-am putut găsi alți cercetători care să o fi putut explica din punct de vedere arhitectural sau științific. Singurul autor care oferă oarecum o explicație este Hall, care scrie în lucrarea *Învățăturile secrete ale tuturor timpurilor* următoarele:

> Mărimea pietrei din vârf a Piramidei Mari nu poate fi corect determinată dar, în timp de majoritatea investigatorilor au presupus că a fost cândva la locul ei, azi nu mai e nici o urmă a ei. Există un obicei în rândul constructorilor de mari edificii religioase, de a lăsa creațiile lor neterminate, semnificând astfel că doar Dumenezeu este desăvârșit. Piatra de vârf, dacă a existat, era ea însăși o

piramidă în miniatură, al cărei vârf ar fi fost și el terminat cu un bloc mai mic de formă similară, și așa până la infinit. Piatra de vârf este deci reprezentarea în mic a întregii structuri. Astfel, piramida poate fi asemănată cu universul, iar piatra din vârf, cu omul. Urmând lanțul analogiei, mintea este piatra de vârf a omului, spiritul este piatra de vârf a minții, iar Dumnezeu – reprezentarea întregului – este piatra de vârf a spiritului. Ca un bloc brut, nefinisat, omul este scos din carieră și, prin cultura secretă a misterelor, este treptat transformat într-o adevărată și perfectă piatră de vârf piramidală. Templul este complet doar atunci când inițiatul însăși devine vârful viu prin care puterea divină este concentată în structura de jos.

Timp de mii de ani, piramidele au captivat imaginația filozofilor, istoricilor, arhitecților, arheologilor și misticilor. Aceste mari monumente mai stau în picioare, în locuri îndepărtate, în regiuni inaccesibile ale pământului. Masive și mute, ele sunt paznicii unei înțelepciuni mai mari decât a cunoscut vreodată civilizația noastră actuală, sau decât va cunoaște poate vreodată.

Poate că experimentele curente cu piramidele ne vor oferi cheia dezlegării misterelor piramidelor din trecut. Sau poate ne vor ajuta doar să folosim forma piramidei pentru rezolvarea multora dintre problemele de mediu și tehnologice ale viitorului.

14
Viitorul este acum!

În cursul pregătirii acestei a doua ediții revăzute și completate a lucrării Puterea piramidei, *ne-au atras atenția numeroase noi aplicări, experimentări și descoperiri. Am scris acest capitol ca să împărtășim câteva dintre aceste posibilități crescânde și să investigăm cu dumneavoastră câteva dintre noile utilizări ale energiilor și formei piramidei.*

Un mare interes practic se concentrează asupra piramidei de meditație - acele modele mai mari în care stai în picioare, șezi, dormi sau faci dragoste. O piramidă de meditație trebuie să aibă mai multe găuri pe fiecare față, pentru aerisire. În plus, baza trebuie să fie ridicată la 3-6 cm de la podea, pentru circulația mai bună a aerului, când piramida este folosită. Fie că piramida are un perete solid sau un înveliș de plastic, această precauție trebuie luată, ca să nu suferiți de anoxie, care este urmarea consumului insuficient de oxigen și care duce la amețeală, la respirație scurtă și leșin. Deși nu s-a auzit de situații fatale sau serioase în urma folosirii piramidei de meditație, unele senzații negative, ca dureri de cap sau chiar euforie în timpul amorului, pot fi efecte a aceea ce noi numim „anoxia piramidei de meditație". Până când nu vom avea mai multe date, vă sugerăm să rețineți că durata timpului petrecut în piramida de meditație este invers proporțională cu cantitatea de oxigen consumat în timpul activității. Asta înseamnă că, dacă activitatea e mare, timpul petrecut în piramidă trebuie să fie mai mic. Dormitul consumă cantitativ cel mai puțin oxigen, deci putem rămâne mai mult timp în interior.

Efectele piramidei de plastic

Piramidele de meditație acoperite cu plastic, sau corturile piramidă, pot avea o influență suplimentară asupra ocupanților, care pot denatura sau chiar nega efectele căutate. Se știe că materialele plastice produc sau acumulează electricitate statică la

suprafață mai ușor și mai mult decât oricare alte substanțe. Frecarea implicată în timpul instalării piramidei poate provoca acumularea a sute, chiar mii de volți, pe suprafețele de plastic. Această electricitate este similară celeia pe care o capătă trupul dumneavoastră mergând peste un covor, într-o zi răcoroasă, uscată. Dacă atingeți un întrerupător de lumină, acest voltaj static adunat se va descărca printr-o scânteie - și știm cu toții cât de supărător poate fi lucrul ăsta! Electricitatea statică adunată pe o piramidă acoperită cu plastic vă va da rareori un șoc. Mai curând va avea loc o schimbare a proprietăților electrice ale aerului din interiorul piramidei. Această schimbare în care moleculele de aer câștigă sau pierd electroni, se numește ionizare. Procesul este amplificat când căldura trupului dumneavoastră încălzește aerul din interiorul piramidei, producând curente de aer care duc la stratificarea căldurii. Straturile de temperatură care se formează, aerul mai cald de sus și aerul mai rece de jos se vor ioniza în grade diferite, pozitiv sau negativ, în funcție de încărcarea statică a învelișului de plastic. Oamenii de știință de la N. A. S. A. au stabilit că oamenii expuși unui mediu cu o atmosferă încărcată cu ioni negativi sunt mai alerți și în general se simt foarte bine. Într-o atmosferă ionizată pozitiv, se simte un efect opus. Aici, persoana trece prin diferite nivele de deprimare sau, pur și simplu, are un sentiment negativ. Faptul acesta sugerează că ionizarea aerului în interiorul unei piramide de meditație învelită în plastic ar putea masca sau modifica sever energiile reale ale piramidei.

Acest efect de ionizare ar putea fi foarte bine cauza rapoartelor privind variația succesului în folosirea piramidelor de plastic pentru accelerarea creșterii plantelor. În general, așezarea într-o piramidă transparentă sau translucidă a unei plante bolnave sau a uneia a cărei creșteri vreți s-o grăbiți va arăta schimbări remarcabile după o săptămână sau zece zile. Totuși, uneori nu se va constata nici o schimbare, iar în alte ocazii, planta se va usca și va muri.

Numeroasele informări pe care le-am primit de la oameni din toată lumea, care afirmau că există aspecte rele sau negative în energiile piramidei, au ajuns la această concluzie prin presupuneri false. Energiile, în forma lor cea mai simplă și pură, mai ales cele din forma piramidală, nu au un factor de motivare, nici negativ și nici pozitiv. Energia este, pur și simplu, energie. Ea poate afecta schimbări doar în domeniul în care este aplicată.

Bun sau rău este doar raționamentul uman față de schimbarea relativă produsă de energie. În toate cazurile bine documentate, prezentate nouă ca implicând așa-zise forțe negative ale piramidei, aceste rezultate au fost fie un efect definit al „anoxiei piramidei de meditație", fie un efect de ionizare. În multe cazuri, cele două efecte nu pot fi separate; de aceea, rezultatele sunt o combinație a amândurora.

Nici un efect, sau un efect ce pare opus celui pe care îl așteptați, nu este un rezultat al puterii piramidei ci mai curând influența numeroaselor variabile care anulează sau blochează energiile puterii piramidei. Dacă lucrul acesta se întâmplă când folosiți piramida, vă sugerăm să repetați experimentul în altă cameră, la interval de câteva zile sau chiar câteva săptămâni mai târziu.

Apa în piramidă

Apa tratată în piramidă a devenit un produs folositor al puterii piramidei în ultimii câțiva ani. Nu numai că nu costă și că se găsește din plin, dar apa este cea mai la îndemână substanță cu care să lucrăm și ea afectează practic fiecare moment din viața noastră. Cei care se ocupă de acvarii, știu prea bine că apa de la robinet trebuie lăsată să se „învechească" trei, patru zile, înainte de a fi pusă într-un vas cu pești. Acest proces de îmbunătățire permite florului, clorului și altor chimicale să se elimine din apă. Alte procedee de prelucrare ale apei constau în fierbere, filtrare și distilare, ceea ce înlătură bacteriile, mineralele și alte corpuri contaminante. Dar acest proces este de durată și costisitor. De aceea, apa de izvor îmbuteliată este azi atât de populară. Bunicile și străbunicile noastre rezolvau problema, folosind apa de ploaie la spălarea părului și în alte scopuri gospodărești. Apa de ploaie este foarte moale, nu are minerale și este relativ pură în conținut.

Dar, indiferent ce fel de apă preferați, tratarea ei în piramidă îi conferă puternice proprietăți energetice, cu folosiri potențiale nelimitate. Cantitatea de apă tratabilă depinde de mărimea piramidei. Vă sugerăm să tratați minimum 250 ml odată. Mărimea piramidei trebuie să fie suficientă ca mijlocul vasului să fie la nivelul unei treimi din înălțimea piramidei. Am constatat că această cantitate de apă trebuie tratată în piramidă cel puțin 24 de ore înainte de a fi folosită. Mulți oameni ne informează că

au avut succese echivalente cu apa după doar opt ore de tratare, dar folosesc de obicei mai puțină apă.

După ce ați tratat apa, închideți containerul și puneți-l în frigider sau în orice alt loc răcoros și fără soare. După ce apa a fost tratată în piramidă, poate fi păstrată un timp nedefinit, pentru că noile energii căpătate sunt fundamental „închise" în moleculele apei. După ce ați adunat mai multă apă tratată în piramidă, puteți descoperi nenumărate aplicații și folosiri, așa că să aveți mereu o cantitate la dispoziție. Apropo, apa nu este singurul lichid capabil să absoarbă proprietățile minunate ale energiei piramidei. Folosiți lapte, orice fel de băutură, chiar și supă. După 24 de ore, aceste lichide vor avea un gust mult mai bun decât cele netratate.

Apa tratată în piramidă este folosită pentru băut cu rezultate benefice, chiar curative. Oamenii și animalele de casă care beau apă de piramidă se simt și arată mai bine. Blana cățelului va arăta mai frumoasă și mai strălucitoare. Păsările cântătoare hrănite cu apă din piramidă vor cânta mai frumos iar coloritul penelor păsărilor, în general, va fi mai strălucitor. Am primit informații că dacă uzi cu apă de piramidă încheieturile cu artrită, asta ușurează durerile și, în unele cazuri, elimină durerile și problemele create de artrită. Aplicarea apei tratate în piramidă pe tăieturi, arsuri, lovituri, negi, calusuri, și pe alte deformări ale pielii se pare că este un adjuvant eficient la medicamentele folosite pentru tratament. Dacă vă spălați părul cu apă din piramidă și cu șamponul preferat, se spune că se reduce și chiar se elimină mătreața doar după patru spălături. Încercați să folosiți apa de piramidă pentru spălarea ochilor obosiți, ba chiar muiați lentilele de contact în ea. Efectul liniștitor se simte în câteva secunde. Luați medicamentele, pudrele efervescente sau tabletele cu apă de piramidă în loc de apă simplă de la robinet.

La bucătărie, apa de piramidă face minuni. Alimentele gătite sau doar ținute în apa de piramidă au un gust și o calitate mai bună. Cafeaua, ceaiul, laptele praf, sucul de portocale, cacao, supele concentrate sau uscate etc. capătă un gust mai bun. De fapt, folosirea apei de piramidă ca înlocuitor a apei obișnuite se va simți imediat. Chiar și cel mai bun bucătoar va primi noi laude. Dacă rămâneți fără provizii, apa de piramidă poate fi diluată până la 2 părți apă obișnuită la o parte apă de piramidă, cu foarte puțină pierdere de energie.

Apa de piramidă folosită în scopuri horticole este un ajutor

sau o alternativă, dacă nu vreți să vă îngrămădiți casa cu mici piramide ca să stimulați creșterea plantelor. Udați pur și simplu plantele cu apă de piramidă în loc de apa de la robinet. Plantele și răsadurile vor avea un ritm mai rapid de creștere, putere și sănătate. Ni se spune că plantele bolnave și uneori muribunde și-au revenit complet în 10–14 zile. În grădină, apa de robinet combinată cu apă de piramidă va produce flori, fructe, legume, plante, arbuști și copaci mai buni. Desigur, udarea grădinii cu apă de piramidă sută la sută va face bine și buruienilor, datorită noilor energii, iar asta vă va da mai mult de lucru la grădină. Dar chiar și așa, rezultatele vor merita. Iată o idee bună: puneți flori tăiate într-o vază cu apă de piramidă și bucurați-vă de ele un timp mult mai îndelungat. Nu-i nevoie să puneți un bănuț sau o aspirină în apă. Udarea pajiștei cu nitrogen amestecat cu apă de piramidă vă va face cea mai verde iarbă din zonă. Iarba va fi mai puțin expusă la îmbolnăviri și la pete maronii.

Nu este surprinzător faptul că acei indivizi care neagă complet puterea piramidei și care predică impotriva ei pretind, în fond, că energiile piramidei sunt total lipsite de sens științific. În esență, ei invocă faptul că legile și bazele științei sunt acum complete și că nu mai este posibilă nici o adăugare sau extindere a acestor legi. „Dacă nu intră în domeniul existent al științei, nu există". Noi, care am studiat serios puterea piramidei, știm că aceste energii există, am văzut rezultatele. Chiar și în știință sunt experimente care nu pot fi repetate cu succes sută la sută. Dar când sunt continuate cu atenție, își dezvăluie în cele din urmă misterul și sunt admise de „legile științei".

Acei dintre dumneavoastră care vreți să repetați un experiment în cadrul „legilor științei", o puteți face folosind cercetarea domnului John Rex din orașul New York. În experimentul lui, domnul Rex a reîncărcat o baterie așezată în piramidă. Urmează publicarea pentru prima oară a constatărilor experimentului domnului Rex.

Scopul experimentului

Să determin dacă o baterie D de lanternă, care avea un voltaj scăzut, poate fi reîncărcată la un voltaj mai mare dacă e așezată sub o piramidă de carton, model la scară al piramidei lui Keops.

Controlul

Trei baterii slabe de același voltaj au fost lăsate afară din piramidă, pentru control. În plus, un voltmetru digital cu patru zecimale a fost folosit pentru determinarea voltajului, cu o precizie de 0,0001 volți sau o zecemiime de volt. Un tehnician calificat a măsurat toate voltajele, atât la începutul cât și la sfârșitul experimentului.

Instalarea experimentului

Piramida a fost aliniată și așezată conform instrucțiunilor primite o dată cu piramida, de la Compania de piramide Toth din orașul New York. Bateria a fost așezată la o treime din înălțime, în interiorul piramidei, cu terminalul pozitiv spre nord și cel negativ spre sud.

Voltajele bateriei

Bateriile de control care nu erau sub piramidă – B, C și D

	Voltaj pornire		
[B]	1,312	1,3713	+0,0101 V
[C]	1,3709	1,3742	+0,0033 V
[D]	1,3593	1,4740	+0,0147 V
[E]	Schimbare medie +0,0094 V		

Bateria de sub piramidă

	Voltaj pornire		
[A]	1,3579	1,3776	+0,0197 V

Rezultate

Schimbare netă a bateriei

sub piramidă [A]	0,0197 V
cea mai mică schimbare a bateriei de control [D]	0,0147 V
bateria din piramidă devansează cu	0,0050 V

Schimbare netă a bateriei sub piramidă [A]	0,0197 V
fără schimbarea medie netă a bateriile de control [E]	0,0094 V
bateria de sub piramidă devansează cu	0,0103 V

Comentarii și concluzii

Dacă luăm voltajul bateriei de control [D], care a avut cea mai mare schimbare netă de voltaj, și îl comparăm cu voltajul bateriei din piramidă [A], constatăm un plus de doar 5 milivați. Dacă comparăm bateria din piramidă cu media voltajului schimbărilor din bateriile de control [E], contatăm că avem o creștere mai mare a energiei, de 10,3 milivolți, sau de două ori pe atât. Ca să mergem un pas mai departe, am fi putut compara cel mai mic voltaj al bateriei de control [C] cu voltajul bateriei din piramidă [A] și am fi avut o schimbare de 16,4 milivolți. În oricare dintre cazuri, există dovada „puterii piramidei".

În referatul lui de cercetare, domnul Rex consideră piramida a fi o nouă sursă de reîncărcare a bateriilor și sugerează că forma piramidei poate influența mentalitatea și poate stimula centrele psihice.

Arhitectura piramidei

Am constatat că, în ultimii cinci ani, forma piramidei a influențat în mod definit viețile noastre și chiar vocabularul. Tot mai mulți oameni devin conștienți de puterea piramidei, prin intermediul cărților, revistelor, ziarelor, periodicelor, televiziunii, radioului și celorlalte asemenea. Cea mai practică aplicare a puterii piramidei, care a câștigat recent popularitate este construirea de structuri piramidă: restaurante, biserici, clădiri pentru birouri, case de locuit.

Domnul Robert Bruce Cousins, arhitect, are o clientelă tot mai numeroasă, pentru care proiectează clădiri piramidă. Domnul Cousins pretinde că numeroase firme de arhitectură, care proiectează acum clădiri în formă de piramidă, violează de fapt puterile ezoterice și de producere a energiei de către piramidă. Aceasta, afirmă el, se face prin tulburarea continuității muchiilor și invadarea grosolană a fețelor formei piramidei. Domnul Cousins a construit în Malibu, California, o piramidă, ca să demonstreze energia piramidei. Aceasta a fost construită pentru a fi folosită în viitor ca reședință și acum este folosită ca atare. Structura ei este foarte corectă și funcționează în multe feluri. Experiențele

de meditație sunt uneori uluitoare, și el a putut să determine căi specifice ale energiei în interiorul piramidei, pentru aplicări ulterioare. Energia generată în această piramidă înaltă de 9 metri este extrem de ridicată. Ca un exemplu, el a făcut ca un aurametru să reacționeze viguros, concentrând un fascicul de energie printre palmele mâinilor și îndreptându-l spre aurametru de la o distanță de peste șase metri.

Domnul Cousins are un proiect de construire a unui restaurant vegetarian în Los Angeles, pentru organizația Atlantizii noii ere. Un studiu al planului arată participarea publicului la energia piramidei - o piramidă într-o piramidă - precum și binefacerile piramidei pentru un local de alimentare. El plănuiește o extinsă prezentare a cunoștințelor despre piramidă și folosirea holografiei și a luminării cu laser în experiența cu restaurantul.

În același timp cu restaurantul, el are planuri pentru un teatru cu 2500 de locuri, proiectat pentru San Francisco. Acesta utilizează tehnici și sisteme avansate. Imaginați-vă experiența teatrală, întărită de energia dezvoltată de piramida uriașă. Un restaurant cu 230 de locuri va fi situat lângă piramidă, cu propria lui piramidă pentru uz public: o piramidă pe o piramidă într-o piramidă!

Alte patru construcții importante sunt în stadiul de proiectare, și nu vor deveni doar lucrări monumentale perfecte, ci vor forma baza clasică a planului structurii piramidei.

Centrul pentru dezvoltare spirituală din California are plănuit primul nivel pentru activități care exprimă implicarea socială vitală, și pe care Centrul le desfășoară împreună cu comunitatea. Urcând la nivelul superior, un spațiu de piramidă pur, scăldat în lumină colorată, creează o atmosferă încărcată cu o energie care înalță spiritul și mărește vibrațiile de conștiență. Orientarea nord-sud a piramidei este fundamentală pentru funcția ei de acumulator și generator al energiei vieții. Legătura intrinsecă a piramidei cu forțele naturii este un considerent importnat în proiectarea unei piramide. Anotimpurile și legătura între pământ și soare stabilesc piramida ca pe o cotă de nivel centrală pentru înțelegerea legăturii dintre om și cosmos. Felul în care clădirea spirituală propusă este corelată cu amplasamentul subliniază legătura dintre dezvoltarea spirituală și trupul fizic pe care îl locuim pe planul psihic al conștiinței.

Se plănuiește la New York o reședință cu trei etaje, care să profite de avantajele forțelor de energie ce se desfășoară într-o

piramidă ca într-un acumulator. Primul etaj cuprinde suprafețele fundamentale pentru trai, cu bucătărie, sufragerie, baie și dormitoare. Există acces direct la spații de recreere și grădini exterioare. La al doilea nivel, se ajunge pe o scară în spirală, iar acesta se află la o treime din înălțimea piramidei. Acest spațiu este folosit pentru activități de dezvoltare spirituală în cadrul familiei. Este o suprafață în care concentrarea de energie a vieții este maximă. Suprafețe de folosință individuală sunt localizate conform cu funcția și nivelul de energie dorit.

Exact deasupra, la al treilea nivel, este o seră din sticlă pentru dezvoltarea grădinii principale a familiei timp de douăsprezece luni pe an. Mai conține un generator acționat de vânt, care asigură energia electrică de bază și reîncarcă bateriile pentru motorul electromagnetic asociat, care acționează un generator ce asigură energia electrică pentru locuința piramidală. Motorul EMA este un aparat care funcționează pe principiul transformării electromagnetice, nu necesită combustibil fosil, își reciclează propria energie și nu produce reziduri. Un sistem de tratament organic, care produce îngrășăminte folosibile ca produs final, se va ocupa de gunoaiele solide.

Un complex piramidă este proiectat pentru Institutul de științe ale vindecării din New York. Directorul și fondatorul Institutului, domnul Greg Finnegan, a elaborat un program de realizare a filozofiei lui printr-o serie de spații unde indivizii se pot aduna ca să beneficieze de numeroasele fațete ale științelor metafizice occidentale existente azi. Acest program include mijloace pentru yoga, meditație transcendentală, acupunctură, vindecare, clinici de atitudine mintală pozitivă, clinici de terapie psiho-fizică, diagnostice psihice, dinamică spirituală occidentală, arte marțiale ca T'ai Chi și alte numeroase practici.

Volumele arhitecturale ale Institutului sunt rezolvate în cinci piramide care conțin spații destinate unor folosiri specifice. Un nivel inferior, situat sub nivelul solului, și iluminat cu luminatoare, va cuprinde birouri, administrația, magazii și spații mecanice. O grădină centrală de meditație este localizată la nivelul de bază al piramidei mari. Celelalte patru piramide ce înconjoară baza vor apăra această suprafață de influențe externe.

METAPARTAMENTE - O locuință multiplă a epocii noi este potrivită pentru orice amplasare. Piramida conține secrete ale înțelepciunii cosmice și este foarte potrivită ca reședință pentru

personalități conștiente ale epocii noi. În această structură piramidală apartament, persoana nu va trebui să-și părăsească locuința și să se ducă la un centru de dezvoltare. Centrul comunitar este o formă creată dintr-o piramidă reală și una virtuală, suspendată între două apartamente cu pira-ziduri care oferă spații ample pentru grupuri mici sau mari ce participă la activități metafizice de dezvoltare. Piramida din vârf, situată în cel mai înalt punct al clădirii cu douăsprezece etaje, este o piramidă pură, și va fi folosită de membrii comunității piramidei.

Structura METAPARTAMENT este formată din unități turnate și tensionate anterior, care sunt prefabricate ca niște blocuri de construcție. Fiecare apartament va avea ventilație și nu va recepta zgomotele. Un perete de sticlă va acoperi lungimea terasei exterioare care dă spre est și vest. Cele două ziduri triunghiulare ale apartamentului asigură o acoperire pentru un parc particular și o grădină la înălțime. Această suprafață va avea o atmosferă pașnică, întrucât toate apartamentele sunt cu fața spre exterior, în direcția opusă suprafeței de recreere, și astfel sunetul este dispersat spre exterior și departe de parcul interior. Parcajul este la subsol, iar colectoare de căldură solară sunt construite în plinta fiecărui balcon, ca o sursă de energie naturală.

Domnul Cousins lucrează la un centru metafizic, un centru grădină, un centru de terapie și la alte proiecte rezidențiale pentru piramidă și mai experimentează și cu alte forme de generatori și acumulatori de energie. Domnul Cousins numește filozofia aplicării principiilor metafizice la arhitectură ca METATECTURĂ. Aceasta este aplicarea filozofiei care unește corect fiecare formă geometrică cu propriul ei tip unic de energie într-un spațiu de locuit. El afirmă de asemeni că proiectarea corectă a unor configurații interioare, mai cu seamă în forma piramidală, consumă cu adevărat mult timp și este o experiență provocatoare pentru gândire, în care nu poate fi folosită o atitudine ușuratică. Planurile și proiectele lui atestă grija pe care o acordă fiecărui proiect pe care și-l asumă.

Piramide marțiene

De la realizările arhitecturale de pe pământ, recent am rămas uluiți aflând că se găsesc piramide pe Marte! Patru structuri în formă de piramidă, două mici și două mari, au apărut în unele

dintre cele peste 3000 de fotografii transmise pe pământ în timpul trecerii lui Mariner 9 pe lângă Marte.

Oamenii de știință care studiază spațiul sunt în general de acord că aceste piramide s-ar putea să nu fie de origine naturală. Oamenii de știință afirmă că pot măsura aproximativ mărimea și înălțimea lor. Totuși, nu pot ajunge la un acord asupra faptului dacă aceste structuri au patru fețe sau trei. Ce sunt aceste structuri, cine le-a construit, câte mai sunt și de unde vin? Acestea sunt întrebări la care oamenii de știință nu pot da încă răspunsuri satisfăcătoare. Pentru noi, dovada existenței unor structuri de tip extraterestru sugerează existența unor civilizații evoluate diferit, deși nu în mod necesar mai avansate decât a noastră. Fie doar și această descoperire și tot ridică întrebări cu mult dincolo de scopul acestei cărți; totuși, ea dă mai multă credibilitate lui Von Däniken și altor teorii asemănătoare.

Un alt fenomen interesant, pe care cunoașterea științifică încearcă să îl explice, este existența unor înregistrări pe bandă a unor voci. Aceste benzi se fac cu niște casetofoane obișnuite și cu microfoane. S-au înregistrat mii de casete timp de ani de zile, care reprezintă bătăi, pocnituri, clopote, șoapte, clopoței, sunete înăbușite, răsuflări, precum și fraze și cuvinte clar auzibile. Acum, piramida a permis extinderea cercetării pentru cercetătorii casetelor paranormale. Într-o carte recentă, *Discuții cu morții*, autorul, William Welch, vorbește despre așezarea unei piramide peste casetofonul lui în timp ce înregistra vocile spiritului și a constatat că piramida ajuta, întărind semnalele, atât cantitativ cât și calitativ, în timp ce se înregistrau. Acest experiment sugerează că există folosiri și aplicații nelimitate ale formei piramidei. Mai important, asta ne dă impresia că există posibilitatea să se descopere noi instrumente capabile să măsoare, să înregistreze și să cuantifice puterea piramidei.

Anii ce vin ne vor aduce desigur la o redescoperire a înțelepciunii extensive și intensive a piramidelor. Pentru noi toți care ne înfruptăm din înțelepciunea ei, viitorul ne oferă una din cele mai misterioase forțe și cele mai mari mistere pe care anticii ni le-au lăsat moștenire: **PUTEREA PIRAMIDEI**.

Bibliografie

Adams, Walter Marsham. *The Book of The Master.* Putnam, New York, 1898; reprinted Aquarian Press, 1980.

Adler, *Mathematics for Science and Engineering.* McGraw-Hill.

Aldersmith, Herbert. *The Great Pyramid, Its Divine Message.* London, 1932.

Amkraut, Joel. „Pyramid Power", *Spaceview Magazine*, Jan. -Feb., 1973.

Andrews, E. Wyllys. „Chronology and Astronomy in the Maya Area" (in *The Maya and Their Neighbours*), pp. 150–161. New York, 1940.

Archibald, R. C. *Notes on Logarithmic Spiral of the Golden Section.* New Haven, 1920.

Archibald, R. C. *The Pyramids and Cosmic Energy.* Aleph Enterprises, Palo Alto, Cal., 1972.

Badaway, A. *A History of Egyptian Architecture*, Vols. I–III. Cairo, Berkeley and Los Angeles, 1954–68.

Bache, Richard M. *The Latest Phase of the Great Pyramid Discussion.* Philadelphia, 1885.

Balkie, J. „The Sphinx", in J. H. Hastings, *Encyclopedia of Religion and Ethics.* Vol. XI, pp. 767–8. Edinburgh, 1920.

Ballard, Robert T. *The Solution of the Pyramid Problem.* New York, 1882.

Bandelier, Adolf Francis. „The Ruins at Piahuanaco", *American Antiquarian Society Proceedings XXI*, pp. 218–65, 1911.

Bell, Edward. *The Architecture of Ancient Egypt.* London, 1915.

Benavides, Rudolfo. *Dramatic Prophecies of the Great Pyramids.* Mexico, 1961.

Bennett, Wendell C. „Chavin Stone Carving", *Yale Anthropological Studies.* New Haven, Conn., 1942.

Bennett, Wendell C. „Excavations at Tiahuanaco", *Anthropological Papers*, American Museum of Natural History, Vol. 34, pp. 359–494. New York, 1934.

Bennett, Wendell C. (As Editor) ..A Reappraisal of Peruvian Arts", *Archeology Memoir* 4, Society for American Archeology. Menasha, 1948.

Blavatsky, Helena P. *Isis Unveiled.* Los Angeles, 1931.

Blavatsky, Helena P. *The Secret Doctrine*, 2 Vols. Los Angeles, 1930.

Breasted, James H. A *History of Egypt from the Earliest Times to the Persian Conquest.* New York, 1909.

Breasted, James H. *The Development of Religion and Thought in Ancient Egypt.* New York, 1912.

Bristowe, E. S. G. *The Man Who Built the Great Pyramid*, London, 1932.

Brooke, M. W. H. L. *The Great Pyramid at Gizeh.* London, 1908.

Brunton, Paul. A *Search in Secret Egypt.* London, 1936.

Bonwick, James. *Pyramid Facts and Fancies*, London, 1877.

Bothwell, A. *The Magic of the Pyramid.* Goose, 1915.

Boyce, Shirley. „The Pyramid Pioneers Fire Safety", *Buildings*, Vol. 66, No. 6, June, 1972.

Burgoyne, Thomas H. *The Light of Egypt.* Denver, Colo., 1963.

Burgoyne, Thomas H. *The Holy Bible.* New York, 1901.

Caffery, Jefferson, and Boyer, David S. „Fresh Treasures from Egypt's Ancient Sands", Vol. CVIII, No. 5, Nov., 1955.

deCampe, L. Sprague. „How the Pyramids Were Built", *Fate*, Vol. 15, No. 12, Dec., 1962.

Carey, George W. *God–Man: The Word Made Flesh.* Los Angeles, Cal., 1920.

Cerny, J. *Ancient Egyptian Religion.* London, 1952.

Chapman, Arthur Wood. *The Prophecy of the Pyramid.* London, 1933.

Chapman, Francis W. *The Great Pyramid of Gizeh from the aspect of Symbolism.* London, 1931.

Charroux, Robert. *One Hundred Years of Man's Unknown History.* New York, 1970.

Clarke, Somers and Reginald Engelbach. *Ancient Egyptian Masonry; The Burning Craft.* London, 1930.

Cole, J. H. *Determination of the Exact Size and Orientation of the Great Pyramid of Giza.* Cairo, 1925.

Corbin, Bruce. *The Great Pyramid, God „s Witness in Stone.* Guthrie, Oklahoma, 1935.
Cormack, Maribell. *Imhotep, Builder in Stone.* New York, 1965.
Cottrell, Leonard. *The Mountains of Pharaoh.* London, 1956.
Cummings, Jennie, „Pyramid Church". *Houston Review*, Vol. 1, No. 4, Dec., 1973.
Cummings, Jennie. *The Pyramid Guide*, Nos. 1–2–4–5. Elsinore, Cal., 1973.
Darter, Frances M. *Our Bible in Stone.* Salt Lake City, 1931.
Davidson, David. *The Great Pyramid, Its Divine Message.* London, 1932.
Dunham, D. „Building an Egyptian Pyramid", in *Archaeology*, 9 (1956), No. 3, pp. 159–65.
Edgar, Morton. *The Great Pyramid: Its Spiritual Symbolism.* Glasgow, 1924.
Edwards, I. E. S. *The Pyramids of Egypt.* Viking Press, 1972.
Edwards, I. E. S. *The Early Dynastic Period in Egypt.* Cambridge, 1964.
Emery, Walter B. *Archaic Egypt.* Baltimore, 1961.
Erman, A. *A Handbook of Egyptian Religion* (English Translation, by A. S. Griffith). London, 1907.
Evans, Alberts. „Metaphysical Mysteries of the Great Pyramid". *The Osteopathic Physician*, May, 1972.
Flanigan, G. Patrick. *The Pyramid and Its Relationship to Biocosmic Energy*, 1972.
Forlong, J. G. R. *Rivers of Life*, Vols. 1 and 2. London, 1883.
Forlong, J. G. R. *Science of Comparative Religions.* London, 1897.
Gardner, Martin. *Fads & Fallacies.* New York, 1957.
Garnier, Col. J. *The Great Pyramid: Its Builder and Its Prophecy.* London, 1912.
Ghunaim, Mohammed Z. *The Buried Pyramid.* New York, 1956.
Ghunaim, Mohammed Z. *The Lost Pyramid.* New York, 1956.
Goose, A. B. *The Magic of the Pyramids.* London, 1915.
Gordon, Cyrus H. *Before Columbus.* New York, 1971.
Gray, Julian Thorbirn. *The Authorship and Message of the Great Pyramid.* Cincinnati, 1953.
Grinsell, Leslie V. *Egyptian Pyramids.* Gloucester, 1947.
Hall, Manly P. *The Secret Teachings of All Ages.* Los Angeles, Cal., 1969.

Hayes, W. C. *The Sceptre of Egypt*, 2 Vols. New York, New York, and Cambridge, Massachusetts, 1935.

Haberman, Frederick. *The Great Pyramid's Message to America.* St. Petersberg, Florida, 1932.

Higgins, Godfrey. *Anacalypsis*, Vols 1 and 2. New York, 1965.

Hunt, Avery. „Harnessing Pyramid Power, Pyramid Power?", *Newsday,* Monday 24 September, 1973.

Hurry, J. B. *Imhotep.* Oxford, 1926.

Ibek, Ferrand. *La Pyramide de Cheops a–t–elle livre son secret?,* Malines Celt, 1951.

James, T. G. H. *Myths and Legends of Ancient Egypt.* New York, 1972.

Jeffery, Edmond C. *The Pyramids and the Patriarchs.* New York, 1952.

Jeffers, James A. *The Great Sphinx Speaks to God's People.* Los Angeles, 1942.

Johnson, Fredrick (Editor). „Radio Carbon Dating", *Memoirs of the Society of American Archaeology*, Salt Lake City, 1951.

Kellison, Cathrine. „If Pyramids Could Talk...!!!" *Playgirl*, November, 1973.

Kingsland, William. *The Great Pyramid in Fact and in Theory.* London, 1932.

Klein, H. Arthur. *Great Structures of the World.* New York, 1968.

Knight, Charles S. *The Mystery and Prophecy of the Great Pyramid.* San Jose, California, 1933.

Kolosimo, Peter. *Not of This World.* New York, 1973.

Kozyrev, Nikolai. „Possibility of Experimental Study of the Properties of Time", Joint Publications Research Service, NTIS. Springfield, Virginia, 1968.

Kuhn, Alvin Boyd. *The Lost Light.* Columbia University, 1940.

Landone, Brown. *Prophecies of Melchi–Zedek in the Great Pyramid.* New York, 1940.

Lewis, Havre Spencer. *The Symbolic Prophecy of the Great Pyramid.* San Jose, California, 1936.

Lucas, A. *Ancient Egyptian Materials and Industries*, 4th edition revised by J. R. Harris. London, 1962.

Manning, Al G. „Can Pyramid Power Work for You?" *Occult*, Vol. 4, No. 3, October, 1973.

Manning, Al G. „How to Use the Mystic Pyramid". Los Angeles, California, 1970.

Martin, Russ. „Building the Great Pyramid 1973 A. D.". TWA *Ambassador,* Vol. 6, No. 7, July, 1973.

Massey, Gerald. *The Natural Genesis*, Vols. I and 2. London, 1883.

Massey, Gerald. *Ancient Egypt*, Vols. 1 and 2. London, 1907.

Mercer, S. A. B. *The Pyramid Texts in Translation and Commentary,* 4 Vols. New York, 1952.

Mertz, Barbara. *Temples, Tombs and Hieroglyphs*. New York, 1964.

Montet, Pierre. *Eternal Egypt*. New York, 1964.

Neugebauer, O. *The Exact Sciences of Antiquity*. Princeton, 1951.

Norman, Ernest L. „The Infinite Concept of Cosmic Creation", No. 2, Santa Barbara, California, 1960.

Norton, Roy. „Monuments to UFO Space Pioneers", *Saga*, Vol. 44, No. 3, June, 1972.

Ostrander, Sheila. Schroeder, Lynn. *Psychic Discoveries Behind the Iron Curtain*. New York, 1970.

Owen, A. R. G. „The Shapes of Egyptian Pyramids", *New Horizons,* Toronto, Canada, 1973.

Palmer, Ernest G. *The Secret of Ancient Egypt*. London, 1924.

Parker, Richard A. *The Calendars of Ancient Egypt*. Chicago, 1950.

Pawley, G. S. „Do the Pyramids Show Continental Drift", *Science*, Vol. 179, March, 1973.

Petrie, W. M. F. *The Royal Tombs of the First Dynasty*, Part I. London, 1900.

Petrie, W. M. F. *The Royal Tombs of the Earliest Dynasties*, Part II. London, 1901.

Platt, Paul T. *Secret: The Pyramid and the Lisa*. New York, 1954.

Platt, Paul T. *The Secret of Secrets*. New York, 1955.

Platt, Paul T. *Psychic Observer*, Entire Issue, Vol. XXXIII, No. 7, Nov., 1972.

Platt, Paul T. *Pyramid News*, No. 7, September 26, 1973. (Edited by the Transamerican Corporation.)

Racey, Robert R. *The Gizeh Sphinx and Middle Egyptian Pyramids*. Winnipeg, Canada, 1937.

Rand, Howard B. *The Challenge of the Great Pyramid* Haverhill, Massachusetts, 1943.
Rawlinson, G. *History of Herodotus* (Every Man's Library, edited by E. H. Blakney). London, 1912.
Reich, Wilhelm. „Cosmic Superimposition", The Wilhelm Reich Foundation, Orgonon. Rangeley, Maine, 1951.
Reisner, G. A. *Mycerinus: the Temples of the Third Pyramid at Giza.* Cambridge, Massachusetts, 1931.
Reisner, G. A. *The Development of the Egyptian Tomb down to the Accession of Cheops.* Cambridge, Massachusetts, 1935.
Roberts, Jane. *The Seth Material.* Englewood Cliffs, New Jersey, 1970.
Robinson, Lytle. *The Great Pyramid and Its Builders.* Virginia Beach, 1966.
Russell, Walter. „The Secret of Light", University of Science and Philosophy. Waynesboro, Virginia.
Rutherford, Adam. *Pyramidology.* Dunstable, Bedfordshire, 1961.
Riffert, G. R. *The Great Pyramid, Proof of God.* Haverhill, Massachusetts, 1944.
Rutherford, Adam. *Outline of Pyramidology.* London, 1957.
Schure, Eduard. *The Mysteries of Ancient Egypt.* Hermes/Moses. Blauvet, New York, 1971.
Sendy, Jean. *Those Gods Who Made Heaven & Earth.* New York, 1972.
Shealy, Julian B. *The Key to Our God Given Heritage.* Columbia, South Carolina, 1967.
Shirota, Jon. „Legacy of the Unknown", Vols. I and 2, March, 1973.
Sinnett, Alfred P. *The Pyramids and Stonehenge.* London, 1958.
Smith, E. Baldwin. *Egyptian Architecture as a Cultural Expression.* New York, 1938.
Smith, G. E. and Dawson, W. R. *Egyptian Mummies.* London, 1924.
Smith, Robert William. *Mysteries of the Ages.* Salt Lake City, 1936.
Smith, Warren. „Mysterious Pyramids Around the World", *Saga,* Vol. 47, No. 1, October, 1973.
Smith, Worth. *The House of Glory.* New York, 1939.
Smith, William Stevenson. *Art & Architecture of Ancient Egypt.* Middlesex, 1958.

Smith, W. Stevenson. *A History of Egyptian Sculpture and Painting in the Old Kingdom.* Oxford, 1946.
Smith, W. S. *The Art and Architecture of Ancient Egypt* (The Pelican History of Art). London, 1958.
Stewart, Basil. *The Mystery of the Great Pyramid.* London, 1929.
Stewart, Basil. *The True Purpose of the Great Pyramid.* Exeter, 1935.
Straub, Walter L., *Anglo-Israel. Mysteries Unmasked.* Omaha, Nebraska, 1937.
Tellefsen, Olaf. „A New Theory of Pyramid Building", *Natural History,* Vol. LXXIX, No. 9, November, 1970.
Thompson, J. Eric. *The Rise and Fall of Maya Civilization.* Norman, Okla., 1954.
Tompkins, Peter. *Secrets of the Great Pyramid.* New York, 1971.
Toth, Max. „The Mysterious Pyramids", *Beyond Reality,* Vol. I, No. 2, December, 1972.
Touny, A. D. *Sport in Ancient Egypt.* Leipzig, 1969.
Tunstall, John. „Pharaoh's Curse", Toronto Globe and Mail, July 30, 1969.
Tucker, William J. *Ptolemaic Astrology.* Sidcup, Kentucky, 1962.
Weeks, Kent and I. E. S. Edwards. „The Great Pyramid Debate", *Natural History,* Vol. LXXIX, No. 10, December, 1970.
Vaillant, George C. *The Aztecs of Mexico.* New York, 1962.
Von Däniken, Erich. *Chariots of the Gods*? New York, 1970.
Vyse, H. and Perring, J. S. *Operations Carried out on the Pyramids of Gizeh,* 3 Vols. London, 1840–2.
Waddell, L. A. *Egyptian Civilization, Its Sumarian Origin and Real Chronology.* London, 1930.
Wheeler, N. F. „Pyramids and Their Purpose", in *Antiquity, IX* (1935), pp. 172–85.
Winlock, H. E. *The Rise and Fall of the Middle Kingdom in Thebes.* New York, 1947.
Winlock, H. E. „Pyramid Meditation", *National Enquirer,* Jan. 13, 1974.

CUPRINS

Recunoştinţă 7
Cuvânt înainte 9

PARTEA I

Sub nisipuri; Piramida arheologului

1. Privire de şoim asupra piramidei 14
2. Piramidele din Peru 21
3. Mayaşii atacă înălţimile 30
4. Egiptenii antici: contructorii piramidelor lumii 39
5. Piramidele din Gaza 54
6. De la bază la cheia de boltă: întrebări în legătură cu construcţia piramidei 69

PARTEA II

Comoară a trecutului, sursă pentru viitor: puterea piramidei

7. Puterea piramidei 82
8. Lupta pentru patentul piramidei 108
9. Transformaţi-vă cu ajutorul energiei piramidei 118
10. Cercetarea piramidei 133
11. Construcţia piramidei model 145
12. Cum să te bucuri de fructele energiei piramidei 152
13. Piramidele: călătorie în viitor 160
14. Viitorul este acum! 173
Bibliografie 184

SAECULUM I.O.
VESTALA

ENERGIA SECRETĂ A PIRAMIDEI

Încercările de a descifra semnificațiile tainice ale piramidei, spre a-i putea utiliza energia secretă, au căpătat o amploare extraordinară în ultimii ani. Sinteză a cercetărilor celor mai recente pe plan mondial, cartea de față evidențiază îndeosebi rezultatul experimentelor practice (unele dintre ele aparținând chiar autorului) întreprinse cu scopul de a alina durerea și de a revigora forța vitală.